#شهاب ⍰:

بِسۡمِ أَٱللَّهِ أَٱلرَّحۡمَٰنِ أَٱلرَّحِيمِ

Ketabton.com

د سهار څخه چې د واده په سودا لګیا وم، نور نو نفس مې د ډیري ستړیا څخه نه پورته کیدو، پښو کې مې هیس توان او حرکت نه و پاتې په بې حاله او ستړی غږ مې آسما ته چې زما څخه مخکې د یو کالو دوکان خواته روانه وه نارې کړل او ومې ویل: آسما تا دې زما په سر قسم وي نور مې په پښو کې هیس توان او انرژی نشته ته و خداې نور خرید به پرېږدو سبا ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- وي سبا نو کله د خريد وقت لرو؟ سبا ته د نکريزو شپه ده، ستا خسر ګنې اوس لا خفه وه او ويل يې: موږ رواج نلرو ناوی دی، د واده په شپو ورځو کې د کور څخه ووځې، نن يې تاته اجازه نه درکول ته فکر کوی سبا دی پريږدی؟

د آسما په خبرو باندی مې د جهان د مور خبری ياد ته راځي، حق د آسما سره وو که نن مې خپل خريد نه وايې پوره کړی سبا خو بيخي اجازه نه وه! مجبوره په کرار، کرار او ستړی ګامو باندې د آسما پسې شوم، او د ماذديګر خوا آذنونه يې کول چې د کور خواته روان شو، کورته چې ورسيدم نور د لاس او پښو غورځيدلي وم، پواځې نفس مې تلو راتلو. د ډير ستړيا څخه خپل کوټې ته نشوم تلې او مجبورې په دهليز کې د جهان د مور او راغلې ميلمنو سره کيناستم،

زما د حال په ليدو د جهان مور وويل: وی نو په تا باندی څه جبر وو چې خپل ځان دی د لاس او پښو واچوی؟ هلته کندهار کې ولې ستا په نظر دوکانونه نسته چې تا خپل شيان دلته جر،جر دی واخيستل او دسی دی ځان مړه کې؟

د هغې په جواب کې مې هيس ونه ويل، يواځې سر مې ښکته واچوی چې دهليز ته يو اوه اته کلن ماشوم چې ماته د جهان وراره معلوميدې راننوتې او کرار زما خواته راغې او ويې ويل: جهان کاکا وايې يو وارې د باندې راسه.

د هغه ماشوم په خبری زه د موضوع تر اخيره پوه شوم! غوښتل مې لځايه پاسم او د باندی د جهان ليدو ته لاړشم چې د هغې مور زما لاس ونيو او په تروش تندی هغه ماشوم ته وويل: ورځه جهان کاکا ته دی ووايه چې ادی ويل د واده تر شپې باره ته حق نلری چې شزه دی وګوری، تر هغه وخته ورته وايه په زړه دی لويه ډبره کشيژده(کيږده)او بيا يې ماته مخ کړو او ويې ويل: وی تاته هم نور شه خبره نده چې د واده تر شپې خپل د ميره مخې ته ولاړسې..

د هغې خبرو ته مې په حيرت باندې غوږ نيولې وو! د ځان سره مې وويل: دا نو څنګه کار دی؟ موږ خو کوژده کې يو بل ليدې وه او خبری کړی وه نو بيا دوي ولې دد خبرو اجازه د واده تر شپې بنده کړه؟ خو مجبوره بيرته هملته کينسم، فکر مې د جهان خواته وو پو هيدم ضرور يې پوښتنه کول چې ولې مو ناوخته کړل؟ د بازار څخه په راتلو؟ موبايل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم نه درلود چې ورته زنګ ووهم او ورته خبر ورکړم،

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې همغه کوچنې ماشوم بیا راغلو او ویې ویل: جهان کاکا وایې یو دقه دی راسې لژ کار ورسره لرم.

د هغه ماشوم پدی خبری په دهلیز کې ناست ټول ښځې په خندا شول او هر چا یو خبره کول چا ویل"جهان تر ماښام صبر نلری"بل ویل دومره وربآندی ګرانه یې زموږ لیور دی د اوس څخه لیونی کړی خپل د دیدن پسې" او خلاصه چې هر چا یوه،یوه خبره کول او زه د شرم څخه ګز،ګز په ځمکه ننوتلم او پوهیدم چې جهان ولاکه ماته کوم د عاشقی او زړه تنګون خبره لری...!

د هغه راپیښ شوی اتفاقاتو او خبرو وروسته د جهان زړه کې زما په اړه شک پیدا شوی وو! تر دی حده چې واده چې یو کال وروسته موږ باید کړی وایې!په یو میاشت کې جهان خان ځان د ځمکې او آسمان څخه ووهې ترخو ژر یې وکړو دومره ولاړی راغې او بابا ته یې وویل: چې زه واده غواړم تر دی حده چې ادی او بابا شکمن شول چې هسې زه خو ماشوم نلرم چې جهان داسې ورختا دی او واده غواړی؟

د ادی په خبره د فکرونو څخه راووتلم..
ادی- ورځه لوری وګوره جهان زوی څه کار لری درسره؟

د ادی په خبره د جهان د مور د خنګ څخه پاسیږم د هغې تندی تروش دی لکه چې خپل د زوی په کار ناراضه وی؟ خو څه نه وایې د جهان خان د څلور وریندارګیانو د خندا او پسخندی نظرو او د روقیه د شیطان نظر لاندی د حویلې خواته ځم چې جهان خان په تروش تندی د کور دروازی مخکې د قدم وهلو په حال وینم، زما په لیدو هغه دریږی او ماته راګوی.

کرار کرار ورته نږدی کیږم چې د هغه د مخ ګونځې نور هم زیاتیږی د پښو د نوک څخه د سر تر وینته مې په ځیر،ځیر ګوری بیا په همغه تروش تندی وایې: ولې دی ناوخته کړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کراره لهجه ورته وایم: هغه آسما ویل نن به خرید خلاص کړو ځکه سبا نکیږی.
جهان خان- ولې نکیژی؟ دا اوس تا چشې اخیستل چې دونې مهمه وه چې بیخی ماشام دی کې؟ اممم؟

ورګورم پوهیږم د بهانې پسې ګرځې پوهیږم هسې شکې شوی او هر خبره زر ځله پورته بنکته کوی، پدی تولو پوهیږم خو هیس چاره نشته راسره! نه پوهیږم څه وکړم جهان خان بیرته د اول ورځې پشان شې؟ یواځې په کراره وایم: ستا مور نن لا اجازه نه راکول سبا بیخی نه کیدل نو ځکه نن مو خرید خلاص کړو.

جهان خان- دا اوس چشې خرید وو؟ ما درته وویل زه درسره ځم خو تا ویل"یا زنانه خرید دی؟ دا زنانه خرید بیا چشې دی؟
په خوار نظر ورګورم چې شاید نور د دی خبری سر او بر پریږدی خو جهان همغسې په ځیر، ځیر زما د خبر او جواب په تمه دی، د شرم څخه سر بنکته کوم او د مجبوری او ددی لپاره چې نور جهان د دی خبری شا پریږدی وایم: ه...هغ... هغه د..غ... دغه مو اخیستل هغه ..

جهان خان په بی حوصله لهجه وایې: چشې هغه؟ دغه؟ چشې دی اخیستل خو صحیح ووایه؟!
د ډیر غوسې او شرم څخه تکه سره کیږم او ناساپه په یو ثانیه کې وایم: د کالو لاندې شئ مې اخیستې.

دا خبره کوم او د ډیر شرم څخه تکه سره کیږم، زړه مې غوښت ځمکه ځیری شې او ما لاندی کړی دومره وشرمیدم، څو ثانې جهان هیس و نه ویل کله چې سر مې پورته کړو هغه په شیطان نظر راکتل! د یو میاشت وروسته ما د جهان دا نظر ولیدو! هم حیرانه هم خوشحاله شوم ورته خو یو څه هم شرمیدلې غوندی شوم، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او د کور په خوا روانه شوم زړه مې ویل درپسې غږ کوی! یا هم کومه خبره ضرور کوی خو هغه هیس ونه ویل هیس!؟

د جهان پدی کار نه پوهیږم ولې زړه مې ورڅخه ونیول شو، ما غوښتل د پخوا پشان هغه راسره خبری وکړی، غوښتنه وکړی، زه ناز وکړم او هغه زما ناز واخلې خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې د هغه کار شوی وو شک کول بيځايه نيوکې او پوښتنې کول، چيرته ولاړی؟ چا سره ولاړی؟ ولې دی ناوخته کړل؟ ولې دی هغسې کړل؟ ولې دی داسې کړل؟ ولې.. ولې.. ولې.. دا يو مياشت د جهان کار ګرځيدلې وو ولې؟ هر کار او خبره کې ولې؟ چيرى؟

جهان راپسې غږ نه کوی او زه هم شاته نه را ګرځم او همداسې زړه نيولې کورته ننوځم، زما په ليدو ټول يو معناداره مسکا کوی! او زه د هغوی د نظرونو څخه شرميږم او په تلوار خپل د کوټې خواته ځم. خپل کوټې ته ګورم چې اوس يواځې د کوټې ځينې شيان پکې پاتې او نور ټول ادی په بکسونو کې ځای پر ځای کړی، زړه مې ناساپه نيولې غوندی شې او څو څاڅکې اوښکې مې د سترګو څخه توی کيږی، دی کوټې د هر کونج کونج سره ما يو خاطره درلود...

د کړکې څخه نيولې ديوالونه، الماری، قالينه، او حتا د کوټې چت..! چې زياتر وختونه به پر ځای پرته وم او پورته چت ته به مې په کټلو فکرونه کول نه پوهيږم ولې خو ناساپه مې حسيب ياد ته راغلو هغه شپه مې ياد ته راغله چې اراده مې وکړل هغه څخه به خپل د انکار جواب اخلم هغه ټول شپه ما چت ته په کتلو د حسيب انځور ځانته رسم کړی وو؟! بيا مې هغه شپه ياد ته راغلل چې د کوټې همدی کونج کې ناسته وم

او د مړکانو دوا مې لاس کې وه ..؟! اه خدايه رښتيا چې هم په انسان څنګه وختونه چې نه تيريږی! داسې چې خپله د هغه وخت د تيريدو وروسته حيران ويې چې آيا دا زما پخوا وخت وو؟ دا چل پر ما شوی وو؟ هيس مې باور نکيدو زه هوسی محمدی هغه جنې چې ټول فکر او ذکر مې د درس ويل او راتلونکې کې خپل د هيلو او آرمانو پوره کولو او د ګلابی رنګ کټ اخيستو او جوړه سيټ کاليو او بوټان او بکس درلودلو وو! اوس دی داسې شوی يم ...؟!

د جهان پشان انسان سره اوسيدل ماته مشکله او ستونزمنه نه وه، خو دا چې نور بايد خپل کتابونه آرمانونه، خوبونه، هيلې ټول او ټول پريږدم او يواځې يو ښځه اوسيږم هو ښځه مطلب د يو کور کار کونکې د ماشومانو راوړونکې د خاوند او د هغه د کورنې خوشحاله ساتونکې خپل مشکلات او ستونزو ته پروا نه کول او د خاوند او د هغه کورنې ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه ډېر پام لرونکې او په يو لفظ کې زه اوس د جهان خان سدوزی ښځه نه ..! بلکې کوم احسان چې هغه پر ما وکړو زه د هغه غلامه

او کنيزه نوکره شوم، د عمر تر اخيره به په پورته سترګو ورته کتلې نشم د هغه په خبرو به "نا" راوړلې نشم..؟! ځکه هغه زما ژوند او عزت او حيا ژغورلې! آيا زه داسې ژوند کولې شم؟ د ډېر فکر کولو ښځه مې نور مغزه کار پرېږدی ځم د نالې خواته تر څو شايد په ويده کېدلو باندی دا فکرونه مې له ذهن ښځه ووځې او زړه مې لږ آرامه شې شايد پنځه دقې به لا د څملېدو ښځه مې تير شوی نه وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقيه راننوتل

د راننوتلو سره سم يې د کوټې برق روښانه کړو او کله چې پر ما يې نظر پرېوتو چې د کوټې کونج کې مې ځان په نالې او کمپل کې پېچلې نو په حيرت او تعجب يې وويل:
وی... دا نو چشې دی؟

په بې حوصله نظر روقيه خواته ګورم، د جهان د ټول کورنې سره يې فرق درلودا! د خبرو د انداز ښځه يې نيولې کالې، فيشن، خبری، حتا خوراک دا يو شپه زموږ ميلمانه وه او زه په همدی يو شپه کې پوه شوم چې د جهان کورنې د مشر ښځه نيولې تر کشره ټولو يو شې بيحده خوښ دی؟ هغه هم "غوښه" او د روقيه د غوښې ښځه بيحده بد راځې؟! ډېر جالبه انداز باندی زه پوه شوم چې د جهان کورنې پسنديده او خوښ خوراک غوښه ده؟! هغه هم داسې پوه شوم چې د جهان د مشر ورور کوچنې پنځه کلن ماشوم ته قورمه کې غوښه زما په خيال لږ ادی کيخودلې وه

چې ناساپه د ډوډی مينځ کې دا ماشوم ژړا شروع کړل چې ادی زه غوښه غواړم!؟ رښتيا غوښه يې هم ونه ويل يو ډېر ښايسته لهجه او لفظ يې وواېو چې موږ بيخې پوه نشو! خو د هغه ماشوم مور په شرميدلې غږ وويل دا غوښه غواړی؟! د پرون شپې د خبرو د ياد راوړلو مې مسکا په خوله راوړل چې د روقيه غوسه ناکه غږ مې تر غوږ شو:

روقيه- مثال د خبری نن ستا د واده شپه ده، او ته دلته دسې ناسته يې، سری پکر کوی په زوره يې يو اويا کلن بوډا ته ورکړی يې! چې داسې ماتم دی په ځان نيولې ګروپونه دی د کوټې مړه کړی د کوټې پردی دی شته(ښکته) کړی تکه توره شپه دی پځان جوړه کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرت دی؟ جهان لالا چشې درته وویل؟

د روقیه په خبری مې ځان ته فکر شو ربنتیا وایي دا هغه آرامان مګه نه و چې ما یو میاشت مخکې د ځان وژنې څخه مخکې کړی و؟! نو بیا ولې اوس داسې خسته او زړه نیولې یم؟ زما ټول خفګان او زړه تنګون د جهان له لاسه دی.! هغه زه په نازونو او نخرو آموخته کړم او اوس چې داسې بې پروا یې ماته کول نو زه داسې د ټول دنیا څخه نامیده کیږم، روقیه زما خواته راغله او زما د نالې څنګ ته کینسته پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاس کې نیوې په کراره لهجه یې راته وویل:

روقیه- ما ته نه بیخې لیدلې وی نه مې چیری پیژندلې! یو دم ناساپه جهان لالا راغې او د ټولو مخ کې په کور کې وویل زه واده کوم! بس دا خبره وسوه او سبا یې موژ راغلو ستا مرکې ته، په هغه اول ورځ چې تا چندان سم میلمه پالنه هم زموژ څخه ونکړل او شه دی هم خپل په کار د ادی خبری سپک سپانده کړو! بیا هم زما په زړه شه ولګیدی، هغه ورځ هم ته دغسې خفه او زړه نیولې ویې.

د نکاح ټرلو وخت کیږدی هم دسې د "هو" لفظو وایو لکه چې په زوره او جبر او په نه زړه دی ویلې ویې؟! (د روقیه خبرو ته هک حیرانه وم یعنې زه دومره بنکاره ناراضه معلومیدم هغه ورځ؟ چې روقیه لا پوه شوی وه؟! خاموشه او حیرانه مې د روقیه خواته کتل چې هغې زما لاسونه خپل لاس کې کلک ونیو او ویې ویل: زه پوهیژم چې شاید ستا په زړه نه و لالا او تا بل رکم خوبونه به لیدلې وه خپل ژوند ته

خو باور وکه زما لالا هم شه سړی دی ستا د خوبونو د شهزاده رکم به نه ویې خو که ته وغواړی هغه رکم کیدی سی، پوهیژم ته شاید ډیر شیانو ته ورختا او بیریدلې یې لکه د کلې ژوند، د جونید سره عادت کول، د لالا په خوی او بوی پوهیدل دا ټول(اسما خبری کول او زه د هغې د خبرو یو لفظ ته حیرانه وم جونید نو سوک دی؟ زړه مې طاقت ونکړو او پوښتنه مې وکړل:

- جونید سوک دی؟
زما په خبری روقیه څو دقی حیران راوکتل او بیایې په کراره وویل: لالا لکه چې ندی درته ویلې؟ جونید زما وراره د لالا زوی.(د روقیه په خبره تازه مې سر خلاص شو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان زوی د هغه بلې ښځې ښځه! نه پوهيږم ولې خو ناساپه مې د روقیه ښځه پوښتنه وکړل: هغه ولې مړه شول؟(مطلب مې د جهان اول ښځه یا که ژوندی وایې خدای بخښلی د خلکو خبره زما بنه!! اه چې سومره د بنې له لفظ ښځه مې کرکه ده.

شاید ظالمه او په زړه کلک ښکاره شم او شاید حتا راته د کافری لقب هم راکړی خو زه اوس او همدی حال کې شکر باسم چې د جهان اول ښځه ژوندی نده! د پیغمبر(ص) بیبیانو مبارکو د بنې طاقت او زغم نه درلود! نو زما ښځه خو هیس ګیله نشته! روقیه خبره پورته ښکته کوی او ناساپه وایې:

روقیه- وی عجبه شی یی! د واده شپه دی ده او ته ناسته یې زما ښځه سنګه پوشتنې کوی؟(بیا په داسې حال کې چې خپل زما له ځنګ ښځه پاسیدل زه یې هم لځایه ځان سره پورته کړم او ویې ویل: راځه زه دی جوړه کړم د دی ښځه مخکې چې د ادی ژغ پورته سې چې دا زموژ ناوی ولې نه رامعلومیژی؟

د روقیه په ډیر تینګار او خبرو حمام مې وکړو او د هینداری مخکې ناسته وم، چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او نیلوفر خپل د همیشه مزاج مطابق په شور او چغو راننوتل کوټې ته د هغې سره روقیه هم راننوتل چې نیوفر اجازه ورنکړل او ورته ویې ویل: وای وای زه غوارم خپل د ملګری سره یواځې لږ خبری وکرم هسی هم تاسو بیا رانه وړی..!

د نیلوفر پدی خبره روقیه وخندل او ویې ویل: خبرو مشکل خو نسته هسی زموژ ناوی هوایې نکړی نور بلا دی ورپسی وی. !
نیلوفر په حیرانه لهجه وویل: چرا هوایی بشه؟
روقیه- امممم نه یم خبر...

روقیه دا خبره وکړل او پداسی حال کې چې زما خواته یې سترګه وهل د کوټې دروازه یې بنده کړل او موږ دواړه یې په حیرت کې پاتې کړو! د هغی د تلو وروسته نیلوفر زما خواته راغله او زما په لیدو یې په تروش تندی وویل: سم دم با دیوانه ها افتادی هوسی!

هیس جواب مې ورنکړو او خاموش مې وروکتل او ومې ویل: تاته چا خبر درکړی؟
زما په خبری نیلوفر زما لاس کلک چونګاری کړو او په خفه لهجه یې وویل: خاک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرت بشه ما مثلاً دوست صمیمی تو دیوانه هستم! ستا لځایه ستا خور خبر راکړو ما هم خپل مورجانې ته دومره زاری وکړل چی اجازه یې راکړل راشم.

هیس مې ورته ونه ویل خوشحاله وم چې راغلی وه، نیلوفر زما په سینګار کولو بوخته شوه، او زه همداسی خاموشه ورته ناسته وم چې هغې په تروش تندی د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: هـــا! چې است؟ ولې دسی ګم سم(خاموش ګونګې) ناسته یې؟

په داسی غږ چې خپله مې لا په تکلیف آوریدی کرار مې وویل: هیس...
نیلوفر- ما ته به دروغ نه وایې چې ستا رګ رګ او ریشه پیژنم! چی شوده!؟

نیلوفر لاس زما د سینګار کولو څخه اخیستی وو، او منتظر وه زما جواب ته! نیلوفر د حسیب او د جهان د کیسو نه وه خبره! یعنی هیس سوک ورڅخه خبر نه وو، زه اوس حیرانه او پریشانه وم او زړه مې ویل یو چاته خپل د زړه درد ووایه ترڅو راته یو لاره چاره وښای! او نیلوفر بهترینه نفر راته ښکاریده! څکه هغې حسیب پیژندی؟! خپل خبری ځان سره پورته ښکته کوم او نه پوهیږم څنګه ورته بیام کړم چې هغی خپل وویل:

نیلوفر- خبره خو په حسیب باندی نده مربوط؟
د هغې پدی خبره زما د زړه راز هم ورته ښکاره شو او ما ورته د الف څخه تر یا تولې کیسې ورته وکړل، د حسیب د ګوابنونو څخه نیولې زما د ځان وژنی نیت او د جهان خبریدل د موضوع څخه، او بیا د حسیب وهل ډبول د جهان په لاسونو! زما د هر خبری سره د نیلوفر سترګی د حیرت څخه خلاصیدی کله چې خبری مې خلاص شوی نو هغې راته په خلاصه خول کتل چې ما وربانذی غږ کړو:

- نیلو اوس ستا په نظر زه څه وکړم چې جهان شک پر ما کم شی؟ پخدای زه نور عمر کې لا د هغه منحوس(حسیب) نوم لا نه اخلم خبری کول خو ورسره لری! خو جهان زما خبره نه منې او راباندی ش...(خبره مې تمام شوی نه وه چې نیلوفر په حیران لهجه وویل: چطور؟ ... چطور ته یې ژوندی پریخودی؟

په حیرت وایم: چا؟
نیلوفر- ستا خاوند؟ شوهرت؟ مګه تا نه وه ویلې چې اطرافی هست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو د اطرافو ښځه دی.
نیلوفر- نو سنګه؟ چطور امکان داره چی تاته یې هیس ندی ویلی؟

د نیلوفر جواب می ورنکړو ځکه زه تراوسه خپل هم د جهان و دی پریکړی ته حیرانه وم! ولی جهان زه مړه نکړم؟ ولی زه ژوندی پریخودم؟ مګه د پښتنو او د اطرافو رواج او فرهنګ دا ندی چي په داسی خبرو باندی د غیرت او ناموس نوم او نشان ټاپه ووهي او جنۍ مړه کړی؟! ولي جهان زما د وينې ښځه راته تیر شو؟! زه لا په همدی فکرونو کي وم چي نیلوفر وویل:

نیلوفر- وای وای خدای من، سومره ته بختوره یې هوسۍ! یعني دومره مینه؟ باور وکړه تا ضرور د کوم پیر صیب لاس نیولي وو چي خدای داسی په مرګ کی بچ کړی یی.!؟

هیس جواب نه ورکوم چي هغه راته په نصیحتونو شروع کوی، اول راته د حسیب بد وایي او خبرو خبرو کي هغه یې ښه بیاب کړو بیا نمبر زما د ځان وژنی خبری ته ورسیده، چی د هغه لپاره یې زه ښه چونګاری کړم او خبری راته وکړل چي ولی می هغې ته خبر نه و ورکړی او داسی یو احمقانه پریکړه مي نیولی وه؟! بیا خبره د جهان د رارسیدو او د هغه د کارونو په اړه رسیږی چي نیلوفر اول خو ښه پریمانه د هغه تعریف کوی او اخیره کي په خندا او شیطنت وایي:

نیلوفر- بخدا ایکه مرد خوب ما د عمرم ندیدم! باور وکه زړه مې غواړی امباغت بشم(مطلب بنه دی شم، نیلوفر دا خبره کوی او په کټ،کټ خاندی چي زه ورته بد بد ګورم او وایم: بلا بلا دا هم ستا دلداری چي ماته راکوی!؟(او بیا د هغې د خولي پیښې کوم او وایم: زړه می غواړی امباغت بشم(زما په خبرو نیلوفر بد بد راګوری او وایې: خو خاک د سرت بشه تا داسی کار کړی چی خدای بچ کړی یی د مرګ ښځه زه اوس څه درته ووایم؟ ما اول ښځه هغه قاق روده لاغر مردني (حسیب) خوښ نه وو؟!

خو تو زده بود به سرت کیناستي پاسیدلي یو خبره دی کول حسیب... حسیب ... چقدر درته ومی ویل دا وچ لرګي ماته سم نښکاری!؟ خو تا ویل نه... زما حسی....(نیلوفر لا خبره نه وه پوره کړی چي د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه را ننوتل او په مشکوکه نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور دواړو ته چې خپل خبری مو نیم کی پریخودلی وه وکتل او ویې ویل:

روقیه- امممم لکه چې مزاحمه شوم؟
د روقیه په خبری نیلوفر په خلاص تندی او خوشحالي وویل: نې..نې چې مزاحمت!؟ مور هم نور درتلو بهر کنه هوسۍ؟
د نیلوفر په داسی موضوع بدله ولو مې ورته په ځیر ځیر وکتل چې هغې هم مقابل کې خوله وخوځیده روقیه وانه وریدل خو زه پوهه شوم چې ماته یې کنځل وکړل! هو نو دومره یې پېژنم خپل لیونی ملګری می ده، نظر د نیلوفر څخه اخلم او روقیه ته چې تراوسه یې مور دواړو ته په مشکوکه نظر راکتل وایم:

- هو روقیه جانې مور هم نور درتلو ..
زما په خبری روقیه په خوشحالي وایې: اشه نو تاسو راځې زه ولاړسم هغه دایره یو څه یخ اوبو باندی ووهم چې کلک سی.
نیلوفر- ای جان ما دایره زیات خوش دارم، تاسو دایره وهل زده دی؟
د نیلوفر په خبره روقیه په خندا ورته وایې: اووو زده چې څه کوی سم پکی ماستړی مو اخیستی...

روقیه او نیلوفر د دایری او د ټپو او سندرو په اړه بحث شروع کوی او زه د هینداری خواته مخ اړوم،هینداره کې مې خپل تصویر ته چې د نیلوفر په کامل استادانه او ماهرانه سینګار باندی زما مخ ته یې سرخې او ښایست بخښلی وو، خو اوس هم که یو ماهر او په رنځ پوه انسان را وګوری نو زما د سترګو څخه زما ویره او وحشت احساس کولې شې! زه تراوسه د هغه یو میاشت مخکې د پیښې او حادثې د حیرت څخه نه وم راوتلې...؟!

فکر مې کوی دا ټول یو خوب او خیال وو؟! تراوسه د شپې په خوب کی هغه سحرا او دښته ګورم تراوسه د حسیب چغې او نارې او زاری مې په غوږ کیدی! او ماته د حسیب چغی او زاری دومره زور نه راکوی سومره چې د جهان او د هغه د اوښکو ډکی سترګې او د هغه پر ما مات شوی اعتبار زما زړه په درد راوړی.... روقیه پدی لفظ چې غواړی دایره جوړه کړی له کوټې ووتل او نیلوفر یو ځل بیا ماته په نصیحت شول، د هغې خبری زما لپاره داسې وه لکه په زخم باندی د مرحم پشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- ګوره هوسۍ زه تاته هسی هوای خبری او تعریفونه نکوم، خو باور وکه شوهرت زیات مرد خوبي است! ما تاته خپل د خاله د لور د خودکشي کیسه خو کړی وه کنه؟ (د هغې په جواب کې زه د هو پشان سر ورته خوځه وم، لږ لږ مي د نیلوفر خبری یاد وه چي راته ویلي وه! نیلوفر یو ژوره ساه اخلي او په غمجنه لهجه وايي:

نیلوفر- دختر خاله مه زیات خوب دختر بود بیخی زموږ رکم نه وه، زیات آرامه او معصومک بود، زما د عمه زوی سره یې نامزدی وشو خوشحاله وه بیحده موږ به چي ورځخه سوال میکردیم چي خاوند دی ښنګه دی؟ نو په خوشحالی به یې ویل داسی ښه آدم به روی زمین نیست، دومره وربادی ګران وو چې حد نه درلود، د هغی د خودکشی په اصل قیصې زه تازه خبره شوم!؟ پوهیږی هغې ولې ځان یو دم داسی ناساپه مړه کړل؟

د نه پشان ورته سر خوځه وم چي نیلوفر په پسخند وايي: زما د خاله یو همسایه وو هلک به کله ناکله زما د خاله لور ته هسی بیځایه خبری کول، خو دی په غوږ نه نیول یوه ورځ چي دی غوښتل خپل د نامزد سره چکر ته لارشی د همسایه هلک زما د خاله لور د همدوی د کوڅي مخکی دره ویې او ورته خپل د مینتوب او لیونتوب کیسی کوی! ای کی هر چقدر کوشش میکنه از دستش وتختی هلک دا نه پریږدی او دغه وخت د دی نامزد راځی ...

او د دی لځایه چی هلک ووهی او هغه ته کوم څه ووایی خپل په نامزد تهمت لګوی او هغې ته بدی خبری کوی! زما د خاله لور هم زیات احساستی کیږی او کورته راځی او مثال میخاست خودش به نامزدش عزیز کنه یو څو د خوب ګولی خوړی ترڅو نامزد یې و ویریږی او بیرته د دی څخه بخښنه وغواړی خو قسمتش نبود او ګولې زیات قوی بود او دی هم زیات خوړلی وه نو ځکه مړه شول هسی مفت مفت! اوس زما د عمه زوی بله ښځه وکړه، او د همسایه زوی هم نامزدی! بدبخت د ای بین یواځې زما د خاله لور وه چې مړه شول ...

د نیلوفر خبرو ته هک حیرانه مې ورکتل! یعنی دومره خبری باندی د یو انسان ژوند تلل ظلم نه وو؟ په داسې حال کې چې هیس ګناه هم نه وه؟ نیلوفر ماته راګوری او وايې: اوس زما نصیحت و تاته دی کوشش کو اعتماد او باور خپل د میره بیرته لاس ته راوړی کنه ژوند دی جهنم میشه جهنم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر دا خبری کوی او ما له لاسه نیسي ترڅو د کوټې څخه بهر لاړی شو، او د تلو تلو سره یو څه لاری چاری هم را معلوم کوی چی سنګه بیرته جهان زړه ځان خواته راوړم! او د نیلوفر د ټول خبرو او نصیحتونو یو پایلي ته زه ورسه ولم؟! هغه دا چې د نیلوفر په نظر زه باید اوس هغه مینه محبت او توجه جهان ته وکړم کوم چی هغه ماته درلود؟
مطلب کار برعکس هغه وخت ما د جهان څخه مخ پټوی اوس که هغه پټ کړو زه باید مخکې لاړشم او خبری او بحث ورسره وکړم؟!

سخته وه! د حد څخه هم زیات سخته وه، د هلیز ته په ننوتلو د جهان ټول راغلی کورنی او د هغوی ځنګ ته خپل په دوه دری د خاله لورګانو مې نظر ولګیدی، د دهلیز په سر کی دوه نالي سر په سر اچول شوی وه او یو ټوکر هم وربادی وو داسی جوړ کړی وو لکه د ناوی ځای پشان! او هو هغه زما لپاره وو روقیه په خوشحالی زما خواته راغله او زه یې هغه ځای باندی کینولم، او بیا په شوق یې دایره راوخیسته او ویې ویل:

روقیه- عه عه وګوره موږ د چا سره راغلی یو واده ته؟ نه یو نڅا نه یو دایره! نه یو سندره؟! نو دا تاسو ولی راتلی واده ته؟ خو کور کی به پاتی شوی واست؟!

روقیه دا خبری خپل د ځان سره راغلی ښځو ته وکړل چي د هغوی مینځ کی یو نری دنګه او ښایسته ښځه چي آسما راته وویل د جهان مشره وریندار ده په خندا دایره د روقیه له لاسه اخلی او وایي: وی وی چا ویل چی موږ مجلس نزده اوس ته ورته ګوره زه خپل د لیوره په شزی څه باندار نیسم...!؟

هغې دا خبره وکړل او دایره په وهلو شروع کوی، دومره شایسته او ماهره توګه باندی دایره وهی چی ما او نیلوفر ورته په خلاصو خولو د حیرت څخه ورکتل، بیحده سم دایره یې وهل د دایری وهلو سره د ټیپی په ویلو لګیا کیږی او د حق څخه تیره نشم غږ یې هم د دایری پشان ښایسته او خوږ وو؟! لهجه یې زیات کلکه وه او زه یې د خو ټپو او مصری ګانو په معنا بیخی پوه نشوم خو وروسته د روقیه او نور ښځو په یوځای کیدلو د خبری په معنا لږ لږ سر مې خلاص شو:

ما او ګل سره حملې کړی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې کور په کور ناری کړی بګې وا

ما او ګل سره حملې کړی بګې وا
مور یې خوا پر بده وله بګې وا

هغه لر سړک د موټر ګور سو بګې وا
مور یې زوی راوړی مامور سو بګې وا

ګران اوس موټر په غرو ځی بګې وا
زما جوړه ورونه پر پشو ځی بګې وا

د شین آس موټر پنچر سو بګې وا
زما جوړه ورونه نظر سول بګې وا

ګله شینسته غرمه ده بګې وا
زما چارګل کړی سایه ده بګې وا

ګله مه زغله ماشام دی بګې وا
ستا په جیب کې زما سلام دی بګې وا

ګله مه زغله اغزی دی بګې وا
ستا په جیب کی زما رانجه دی بګې وا

د برمک لاندی هګې ده بګې وا
دا د پوری ناوکې ده بګې وا

د آسمان په سنګرو کې بګې وا
د یخشک په تیارو کې بګې وا

د یخشک په تیارو کې بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لشتې يې په جيبو کې بګې وا

زما ګله جهان ګل بګې وا
ناوی راوړه د کابل بګې وا

زما ګل ولې خسته دی بګې وا
لو کوی ورور ورسره دی بګې وا

لو کوی ورور ورسره دی بګې وا
د لو ګرو شهزاده دی بګې وا

د ټپې مينځ کی روقيه په شيطنت خپل وريندار ته وويل: زما خوره ده ډنګره ..(د هغې پدی لفظ ټولو وخندل خو زه هغه وخت پر معنا يې پوهه شوم چې د جهان مشری وريندارى خپل د ټپى په دويم مصرى کې د روقيه الفاظ ور ګډ کړل...

زما خور ده ډنګره بګې وا
ستن په سو وهې ډاکټره بګې وا

توره نده بوره ګې ده بګې وا
شا يې ملر مخ يې سپوږمی ده بګې وا

د رقيب په بام ولاړه بګې وا
جرمنې ټوپک په غاړه بګې وا

د موټر په سيټ کې سپور دی بګې وا
د نظر تعويذ يې تور دی بګې وا

زما د ګل په مخ کې يوم دی بګې وا
په ځوانانو کې معلوم دی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و گل ته ځان تیار کړو بګې وا
ګل چوپان و خر يې بار کې بګې وا

د پلو لاندې تیریدی سپیني غونچې انجلې،ولی مې سیځې انجلې غریب ګیله کړی ولې مې سیځې انجلی غریب ګیله کړی.....

د دی اخیری مصری او ټپې په ویلو روقیه په خندا دایره خپل د مشر وریندارې له لاسه واخیسته! خو ما او نیلوفر تراوسه ورته حیران حیران کتل! دا دومره یو کتاب خبری دوی څنګه د حفظ څخه زده کړی وه؟! زه چې ځانته د رحمان بابا د شعرونو مینواله اویم ولاکه مې داسی زده کړی وی؟!

تر لس بجو روقیه مجلس ګرم ساتلې وو او هم نڅا یې کول او هم ټپې ویل! دومره شوقي وه د جهان خان په راغلی ټول کورنی کی روقیه د ټولو څخه خوشحاله وه، جهان دری خویندی درلود او روقیه د ټولو څخه کوچنی او کوژده کړی وه د کاکا زوی ته یې ورکړی وه! د جهان هغه دوه نور راغلی خویندی دواړه واده کړی او ماشومان درلود مشر خور یې بیا هم لږ لږ بنه وه خبری کول خندل خو دویمې خور یې هیس نه ویل؟!

نه یو خوشحالې نه کوم خبره هیس ... هیس لکه بت پشان ناسته وه نه پو هیږم ولی؟د یوولس بجو شاوخوا د نیلوفر ورور دهغې پسی راغی او هغه یې ویوړه په تلو تلو کی نیلوفر زر منه نصیحتونه راته وکړل او قول یې راکړو چی سهار به وخته راځی بیرته، شپه نور په خلاصیدو وه خو تراوسه د جهان وریندارګیانی او د کاکا لورګانی ناستې ول او دایری وهل او ټپې ویل! دومره شوقی خلک، زه د زیات ستړیا څخه نوره کیناستلې نشوم په خواهشمند نظر مې د آسما او ادی خواته کتل چې مرسته راسره وکړی او د دی ځای څخه مې وباسی...

خو د ادی او اسما لځایه د جهان مور وویل: انجونو بس دی سبا هم د واده ورځ ده ولاړسی بیدی سی چی سبا خو یوځه شومه(توان) ولری چې یو کار وکی..
روقیه په شیطنت باندی وایې: وی زه ادی زه تازه روانه وم چې ولاړت سم لالا ته مې ناری کم چې راسی خوشینه یې ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه پدی خبره زه د شرم څخه سر ښکته اچوم خو په دهلیز کی موجود ټول ښځې خاندی او کرار کرار ټول د ادی د کوټې خواته روان کیږی، او ځینې لا دهلیز کې ځانته ځایونه اچوی ځکه کوټه کې ځای نه وو؟! د هغوی په شور ما شر آسما ما د لاس څخه نیسی او د کوټې خواته می وړی او روقیه هم په شیطنت باندی یو ماشوم د جهان پسی استوی..

دا زموږ رسم هم و د واده په شپې د ناوی زوم ځای د ناوی خور اچوی! او د زوم کچنړه (کوچنی ګوته) د هغه خوابنینه(مطلب د ناوی خور) سره کوی او زوم هم خپل خوشني ته پیسی ورکوی او هم د نالې لاندی بیسی ایږدی ترڅو سهار هر چا ځای ټول کړو پیسی هغه کس واخلې! البته ناوی حق نلری خپل د واده ځای خپل ټول کړی!؟ آسما پدی رسم او رواجونو باندی زما څخه ښه خبره وه!

ما د هغی د واده په شپه د ادی په زور او ښیراو ورغلم او د جمیل ګوته می په تلوار سره کړه حتا پیسی ما لا وانخیستل ورڅخه او الفرار هغه بیچاره بیا سهار د آشما په لاس ماته پیسې راوستول! ځای هم ورته ادی اچولې وو ما د دی رسم او رواج څخه بد راتلل! نه پوهیږم ولی؟! خو آسما اوس ټول کارونه کړی وه زه یې په هوار کړی نالې کینولم او خپل د کوټې څخه ووتل!

زړه می بی واره درزیدی د هر خرپ سره می په تلوار د کوټی دروازی ته کتل! ځان سره مې ویل چې شاید جهان رانشې! نه پوهیږم خو همدا احساس مې درلود لس دقې تیری شوی او زه د جهان د راتلو څخه تقریبا نامیده شوی وم او سترګې مې د اوښکو ډکیدو حال کې وه، چې د روقیه غږ مې د کوټې د دروازی شا څخه تر غوږ شو:

روقیه- ادی دایره رانه واخیستل کنې اوس مې دایره درته وهل!

د روقیه د خندا څخه ډک دا الفاظ آورم او بیا دروازه خلاصه شوه او دواړه خور ورور کوټې ته راننوتل، نه پوهیږم ولی خو نظر مې بې اختیاره د جهان خواته کش سو تندی تروش وو د کوټې شاوخوا ته یې کتل خو ماته یې هیس نظر نه برابره وی! زړه می ورنه ونیول شو خو هیس می ونه ویل روقیه جهان لاس نیولې زما څنګ ته په نالې کینوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کیناستلو سره سم آسما هم کوچنی قاب په لاس کې نیولې چې پکی نکریزی وه کوټی ته راننوتل

زموږ دواړه په لیدو یی وخندل او د جهان خواته راغله، جهان زما څخه لری ناست وو مطلب په یو څه فاصله کې ناست و خو د آسما په راتګ د هغه ځنګ ته جهان په یو محسوس اندازه زما خواته ځان راکش کړو او د آسما سره یې کامل فاصله ونیول خو سترګی لا هم لاندی د کوټی د غالی ګلانو ته نیولی وه هیچا ته یی نه کتل!نه ماته نه اسما ته او نه هم روقیه ته؟! آسما نکریزی د قاب څخه راپورته کړل او د جهان خان لاس ته یې په اشاره وویل: اوخبنی لاس دی راکړه!

د آسما په خبره جهان سترګی د غالی د ګلانو څخه واخیستل او آسما ته یې لنډ نظر وکتل بیا د هغې لاس کی نکریزو ته وکتل او کله چې متوجه شو چې آسما غواړی د هغه ګوته ورته په نکریزو سره کړی تندی وار تر واره تروش شو لکه چې زړه یې نه وو آسما ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟! ما هم یواځې کتل! ناساپه مې یو فکر ذهن ته راغي جهان د کوژدی په دی څو میاشتو کې یو ځل هم سم مجلس او خبری د ادی او آسما سره نه وکړی؟ لکه سنګه چې جمیل یا هم اجمل کول؟!

ولې؟ خپل جواب مې خپل ورکړی ځکه جهان بیحده زیات په محرم نامحرم او حلال حرام پسې سر ګرځه وی! او د هغه په نظر خوښیني ته لاس ورکول او د خوابنې سره بیځایه ټوکې ټکالې کول بنه خبره نده!؟ نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې خپل د جهان لاس ونیو چې هغه په حیرت سر راپورته کړو، خو ما بغیر لدی چې د هغه حیران نظر ته وګورم په خندا مې آسما ته وویل: ګوته به یې زه سره کړم پیسې به تاته درکړی قبوله ده؟

زما په نظر آسما هم د جهان زړه نا زړه اوسیدو ته پام شوی وو چې ویې ویل: صحیح ده خو بیا دسی نشي چې په پیسو راسره لانجه واچوی!

د آسما په خبره مې وخندل او بغیر لدی چې جواب ورکړم د جهان مردانه لاس مې خپل خواته راکش کړو او د هغه د لاس کوچنې ګوته مې په نکریزو ورته سره کړل! د ګوتې د سره کیدو وروسته مې لاس ورته خوشې کړو چې جهان خپل لاس خپل جیب ته کړو او نه پوهیږم سومره روپی آسما خواته ونیول؟ آسما هم په خندا او خوشحالې د جهان له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسې واخیستل

روقیه او آسما یو څو دقې زموږ سره کوټه کې ناستې ول، او خبرې او شیطنت یې کوی خو د څو دقو وروسته د جهان تروش تندی او زما یو دم خاموشې دواړی مجبور کړل چې کوټه پریږدی او لاړی شې! د هغوی د تلو او د کوټې دروازی بندیدو سره زما د زړه درزا یو ځل بیا سلو ته وختل، د څو دقو لپاره خاموش خاموشی وه، نه هغه خبری کول نه هم ما! د لږ ځنډ وروسته جهان خپل د سر خولې ته لاس کړو او هغه یې د سر وباسل او خپل د بالښت اندی ته یې کیخودل او بغیر لدی چې ماته راوګوری یا کومه خبره وکړی

زما څخه لری د نالې په بل اړخ وځملیدی او ماته یې شا کړل!؟ د جهان پدی کار هم حیرانه وم او هم مې زړه ونیول شو او سترګې مې د اوښکو ډکی شول! څو دقی همغسی ناسته وم چې د هغه کرار غږ مې واوریدی: بیدیژی یا تر سهاره غواړی زما سر ته لکه شیشکانو شینی؟ (کینې)

شاید د جهان خبره دومره کلک او بده نه وه! خو زما زړه ورته زیات نازک وو زما په زړه دهغه خبره لکه مرمې ولګیده، د سترګو څخه مې اوښکې په بهیدو شول او بغیر لدی چې جواب ورکړم لځایه پاسیدم، پیښې مې په ټوکرانو باندی آسما او ادی تړلی وه! ځکه ویل یې دا رکم نکریزو رنګ تک سور کیږی او پیښې دی سم رنګ اخلې!؟ په همغه ټوکرانو سره ولاړم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او بیرته خپل ځای ته راغلم

ما هم ورنه خپل ځان دری منه لری کړو او زړه نیولې د ویده کیدو کوشش مې وکړو، خو خوب چیرته وو؟ د نیلوفر خبری مې ذهن کې ګرځیدل هغې د تلو څخه مخکې بار بار تاکید کو چې مه پریږده د خاوند شک او زړه تور والې دی درباندی زیات شې؟! د هغې خبرو ته فکر ویوړم نو زه اوس څه وکړم؟ کله چې جهان ماته لږ هم بی فکری یا کم توجهې وکړی راته زما زړه ورڅخه نیول کیږی او زړه مې غواړی د ماشومانو پشان ژړا ته ملا وتړم!!

خو ژړا او ناز هم تر یو حده نه اوس چې د جهان زړه پر ما تور دی او زه دی ورباندی ناز وکړم! اوس زما ناز او زما غمژنه کیدل هغه ته بل معنا ورکوی! زه شاید ددی لپاره خفه شم چې جهان ولې د پخوا پشان ندی او ولې زما ناز او نخری نه اخلې؟ او هغه زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفګان څخه دا معنا او تعبیر اخلې چې زما زړه ورسره ندی!؟ پدی فکر خپل مخ د هغه خواته راوړم تراوسه یې ماته شا وه! په کراره غږ ورته ناری کوم فکر کوم شاید ویده ویې؟! خو د هغه د هوم په جواب راکول پوه شوم هغه ته هم خوب نه ورځی

خاموشه کیږم او هغه هم پوښتنه نکوی چې څه دی ویل؟ حتا خپل مخ لا نه راګرځه ویې د لږ ځنډ وروسته خپل خبره ځان سره پورته ښکته کوم او وایم: ه.... غه ما ویل ت... تاسو زما څخه خفه یاست؟

بیا هم جهان هیس جواب نه راکوی او زه منتظره د هغه خواته ګورم چې د څو شیبو وروسته هغه کرار زما خواته مخ راګرځه ویې پدی توره تیاره کی هم د هغه سری سترګی او تروش تندی لیدلې شم! څو دقې همغسې زبر او زیر باندی راګوری بیا کرار وایې: بیده څه زما سر دسې درد کوی د خبرو حوصله نلرم.

د هغه پدی خبره سترګی می بیا د اوښکو ډکي شول، ولې د هغه دومره کوچنې خبره هم پر ما بده لګیده؟ ولې مې زړه غواړی ددی خبرو لځایه د پخوا پشان زما سره خبری وکړی او زما ناز واخلې؟ جهان بیرته ماته شا راګرځه وی او ویدیږی! زه هم په نیولې زړه او خفګان بیرته خپل ځای خواته ځم او د ویده کیدلو کوښښ کوم، د سهار آذنو پوری مې سترګو ته خوب رانغې! زما په خیال جهان هم ویده شوی نه و؟ ځکه همدا چې مولا الله کړل تر اکبر رسیدلې نه وو چې د کوټې څخه ووتې

د کوټې د دروازی په خرپ چې د جهان د تلو خبر یې راکو بی اختیار مې د سترګو څخه اوښکې په بهیدو شول خدایه زما سره مرسته وکړه زه ستا د آزمایښتونو او د تقدیر د کړښو سره په یواځې ځان مبارزه او مخامخ کیدلې نشم! ته راسره مرسته وکړه ته مې یواځې پدی امتحان کې مه پریږده کنه داسې به ناکامه او ماته وخورم چې د جوړه ولو به نه یم..

نیلوفر خپل د قول مطابق سهار وخته په ۷ بجو راغلل داسې چې تول ویده وه، جهان ماته د آریشګاه د تلو اجازه رانکړل، او زه هم مجبور خپل کوټه کې په ژړا کیناستم ما د آریشګاه او د سینګار کیدو آرمان درلود، ما غوښتل واده مې په هوټل کې اوسیږی خو د جهان کورنې ویلی وه چې موږ رسم لرو جنۍ د پلار د کور څخه ویسو نه د هوټل څخه؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر غرمه د کوټې څخه ونه وتلم! زما واده وو ټولو د باندی نڅا ګانې کول اتڼ یې کوی د شلو څخه یې زیات رنګا رنګ کالي په دوه ساعتو کې بدل کړی وه

خو زه خپل کوټه کي یواځې ناسته وم د ماښام جوړه کالي مې اغوستي وه چې نیلوفر کوټې ته رانن‌وتل، زما په هغه خوار زار لیدو یې تندی تروش سو او زما څنګ ته راغلل د هغې په لیدو مې فکر وکړو په یواځې او تنها میدان کې مې یو شناخته پیدا کړی وی هغې زه غیږ کی ونیولم او ما ورته ژړا شروع کړل نیلوفر هم څه نه ویل یواځې زه یې غیږ پوری نیولې وم

هغه پوهیدل چې اوس زه یواځې یو هم دم او هم راز غواړم نه نصیحت کونکې، ما ژړل ګیلې مې کول د جهان د پرون شپې د بد اخلاقې او خبرو مې ورته وویل خپل د آرمان مې ورته ویل او هغې کرار کرار زما په سر لاس تیر کو ښه چې و مې ژړل او زړه مې سپک شو ګنګس او سرګردانه پاسیدم نیلوفر بغیر له کوم خبری راسره مرسته وکړل ترڅو سپین جوړه کالي مې واغوندم، او راته سینګار یې وکړو او بیا د یو لوبو نانځکې پشان لاس په لاس د ښځو مینځ کې وم او هغوی زما شاوخوا ته نڅا او سندری ویل، خو زما زړه غوښتو سترګې پټې کړم او دا ټول شیان دی تمام شوی وی

نه پوهیږم سومره وخت هلته وم چې د څو سړیانو غږ راغې او د دویم ځل لپاره یې زما او د جهان نکاح وتړل، او زما زړه کې دا خبره راوګرځیدل چې دا نکاح به سمه وی؟ اول نکاح د کوژدی په شپه هغه کې ما شک درلود او دا دویم نکاح د واده د جهان! آیا د شک او تردید او د مجبوری نکاح په نکاح کې حساب کیږی؟ نکاح وتړل شوه ډوډی ورکول شوه، د ادی خبره د فیروزخان(د جهان پلار) ارباب د زوی واده وو دومره حد میلمانه راغلي وه چې نیلوفر ویل از سر کوچه بګیر تا سرک راه بند بودا!

دوه غوایان یې حلال کړی وه دوه رکم غوښه، وریجې، سلات، کوفته،پیپسی، حتا فرینې لا پخ کړی وه! خو ما خپل د واده د ډوډی څخه یو ګوله لا څکه ونکړل! د غرمې مونځونه وشول نکاح وتړل شول، ډوډی ورکول شول! خو زه همغسی د بت پشان ناسته وم او فکر مې یو خبری ته وو د دی څخه وروسته به څه وشي؟ ټول فکر او ذکر مې د جهان تروش تندی او خاموش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر کې وو چې د روقیه غږ د فکرونو د نړی څخه راوباسلم...

روقیه- موټر ولاړ دی بابا وایي نور راځې.

د روقیه په خبری مې اوښکې په بهیدو شول، چې نیلوفر راغاړی وتل د هغې د ژړا په غږ زما خاموش اوښکې هم په ساندو او ژړا بدلې شول، چې آسما رامخکې شوه پداسې حال کې چې زه یې غیږ کې نیولم په ژړا یې وویل: ولی ژاړی لیوني دا خو د ژوند لاره ده خدای دی خوشحاله او بختوره که ورسره، تول اخیر یوه ورځ واده کیږی کومه پښتنه انجلی د پلار په کور پاتې شوی چي ته پاتی شی!؟ مه ژاړه خوری.

آسما خبری کول دلداری راکول خو زما زړه بی وار او نا آرمه درزیدی، د آسما او نیلوفر وروسته د ادی نمبر وو ادی پداسې حال کې چې د پیسو ډک شین شال یې زما په سر راچوی په غیږ کې ونیولم، او ما اول ځل د ادی داسی جګر سوزه ژړا چې ټول ښځې یې په ژړا کړل ولیدو، ادی داسی ژړل چي اخیره د جهان مور زما څخه جلا کړه او ورته ویې ویل: وی خوری سوک نو دسی کوی؟ لور ته دی دعا وکه چې خدای بخت او قسمت سم کی تاسو ولی دسی کوی؟! په خوشحالی کی سوک نه ژاړی خوری.

د جهان مور ادی ته نصیحتونه کول خو ادی اوښکې نه تم کیدی، او بی واره یې به مخ روانې وه د ژړا مینځ کی ادی د جهان د مور لاس ونیو او ورته ویې ویل: خدای او قران درته مخکې کوم خوری ستا او ستا د اولادونو ده سر زما لور ستوی د کور د کارو نده ظلم به ورباندی نکوی، زیاتی به ورباندی نکوی سنګه چې درته روقیه ګرانه ده د هغې نیم اندازه ګرانښت زما لور ته ورکړه، دا هم زما او خپل د پلار د زړه توټه ده، اولاد مې دی

ادی خبری کول او ما ورته ژړل د جهان مور د ادی لاس نیولی و او دلداری ورکول، خاله هم راغله او د ادی اوری ونیول او نصیحتونه یې ورته شروع کړل، دومره زړه مې نازک شوی و چې د خاله د لورګانو په غیږ کی مې هم وژړل د هغوی ټول بد خبری او کارونه مې لیاده و باسل او ښکل مې کړل او و مې ژړل فکر مې کوی ما د قربانې ډګر ته وړی او بیا به د هغه ځایه ژوندی رانشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږ رسم درلود د ناوی د پښې بوټ یا هم چپلکه د ناوی وروور ورته په پیسو کول او ملا یې ورته په یو دسما تړل! خو ما وروور نه درلود ما وروور نه درلود چې ماته دا کار وکړی، ما وروور نه درلود چې پر اوږه یې سر کیږدم او هغه راته ووایې خوری هر مشکل چې وو پر ما غږ کوه زه درسره یم، ما وروور نه درلود چې د زړه درد ورته ووایم. آسما پداسې حال کې چې اوښکې پر مخ لاری کړی وه ویې ویل: بابا د دروازی شاته دی غواړی راشی.

د آسما په خبره دهلیز ژر خالي شو او ځینی ښځې د راغلې موټرو خواته ولاړه او ځینې هم د حجاب اغوستو لپاره کوټې ته، زه پاتی شوم او ځینی شناخته خپلوان او د جهان مور چې د ادی ځنګ ته ولاړه وه، نیلوفر هم ولانړه او د اوښکو ډکی سترګی یواځې زما خځه لږ لری شول، بابا په یا الله ویلو دهلیز ته راداخل شو د بابا په لیدو مې کنترول نور هم له لاس ورکړی او ژړا می زور ونیول چې زما د ژړا غږ سره د ادی ساندی هم پورته شوی..

بابا خپل په لاس زما شال لږ پورته کړی او ما اول ځل د بابا لاس داسې په لړزی ولیدی! ما سر ښکته واچوی چې بابا رانږدی شو او خپل په همیشنې مهربانې وویل: تل راته همغه اوه کلن ماشوم ښکاریدی چې خپل نانځکی دی راوړل او د دهلیز کونج کېدی ورته الله هو ویل او ویده کول دی. هیس کله مې فکر نکوی چې ته به یوه ورځ غټه شې او واده به کوی! هر ځل چې د دی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره چا وهل زما د زړه څخه یو خدای خبر وو

ویره مې درلودل چې د کوم ناهل او بد کردار او بد عمل انسان لاس کې ونغورزیږی او د دنیا غمونه دی نصیب نشي(بابا زما لاس خپل لاس کې ونیوی او په لړزانده غږ یې وویل: ستا په سر قسم چې زما د کور رحمت او برکت یې، هره پریکړه او انتخاب مې چې کړی ستا د خوشحالې او ښه ژوند لپاره مې کړی،(سر مې راپورته کې او د اوښکو ډکو سترګو مې ورکتل بابا هم مخامخ راوکتل او کرار یې وویل: ما ستا څخه سم پوښتنه ونکړل هغه ورځ نه پوهیږم ولې؟ شاید خپل نظر مې ستا نظر حسابه وی! خو باید یو ځل مې ستا څخه سم صحیح پوښتنه کړی وایې ستا قبول وو؟

د بابا په خبری مې په حیرت وروکتل عجیبه ده چې بابا اوس فکر شو دا پوښتنه زما څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی؟! د بابا څخه مي نظر واخیستي او ادی ته مي وکتل د اوښکو په ډکو سترګو یې راکتل که دا پوښتنه بابا زما څخه د کوژدی او د سمال ورکولو مخکې کړی وایې شاید هغه وخت زما جواب زیات فرق درلود خو اوس او د دومره خبرو وروسته زما جواب یو لفظ وو!

- زه راضي یم پدی نکاح باندی بابا.!
زما په خبری د بابا سترګې په آرامش باندی د څو ثانیو لپاره پټې شول، او بیا پداسي حال کې چې زما تندی ښکل کوی، شال یې زما په سر سم کړو او د راسته پښې چپلکه راته په پښو او ملا یې په شین دسمال چې اسما د بابا په لاس ورکو وتړل او زه یې د لاس څخه ونیولم حویلې ته په وتلو د بام په سرونو د همسایه ښځو ته مې فکر شو او په هغه حال کې مې په خوله مسکا راغله

یوه ورځ زه هم د بام په سر ولاړه وم او د انجینر اغا د کوژدی دسمال ته مي په شوق کتل یا هم تلم د کوټې سر ته او کتاب مې ویل اه چې نور به هیس کله هغه ورځې تکرار نشي، په کوڅه کې موټران ولاړ وه او د جهان د مشر ورور په غږ دا نور پاتی ښځې هم موټرونو ته پورته شول، او بیا د ادی او د آسما غیږ وه او زما ژړا نور ټول سړیان تللی وه یواځې جهان د هغه ورور او پلار پاتی وو، بابا د اخیر ځل لپاره زه غیږ کې ونیولم او جهان خواته یې وکتل جهان په تروش تندی او لوړ قدمونو زموږ خواته نږدی شو

چې بابا زما لاس د هغه لاس کې ورکړو او ورته ویې ویل: ما خپل لور ستا د پلار په نوم او نشان او ستا په غیرت تاته درکړل، تا خپل یو وعده او قول مات کړې خو د هغه سر بیره بیا هم ما خپل لور درکړل، خو فکر مه کوه بې کسه او بی قوم لور وری که مرغه په هوا کې راته خبر راوړی چې زما په لور دی زیاتي کړی، دا ټول خلک شاهید ونیسه چې په ړنا ورځ یې ستا له کوره بیرته راوړم(د بابا په خبرو هیچا څه ونه ویل جهان خو بیخې سر ښکته واچوی هغه د بابا یو وعده او شرط مات کړی وو! هغه بابا ته قول ورکړی وو چې ما به اطرافو ته نه وړی او دلته کابل کې کور اخلي!

خو د هغه کار وروسته جهان یواځي بابا ته وویل چې زه مي خپل ناوی ځان سره وړم! بغیر لدی چې دلیل او منطق بابا ته راوړی دا یو میاشت بابا د جهان څخه خفه وو او خبری ورسره نکول، د لږ ځنډ وروسته جهان سر راپورته کړو او بابا ته یې وویل: وعده

(c) ketabton.com: The Digital Library

در کوم چې خپل د ځان څخه به يې زيات خيال ساتم.

بابا زما لاس د جهان لاس ته تسليم کړو او کرار يې وويل: خدای دی وکړی....

جهان ځان پسې د موټر خواته ورلم چې د ادی غږ پورته شو: زما هوسې زما لورې.
د ادی د ژړا څخه ډک غږ د تلو څخه منع کړم او د هغې خواته مې مخ کړو چې ادی په تلوار بيا غيږ کې ونيولم، داسې چې زړه يې نکيدی خوشې مې کړی، جهان په بی حوصله اخوا ديخوا کتل چې ادی زما تندی ښکل کړو او هغه ته يې وويل: تا ته د خدای روی مخکې کوم چې فکر به وربادی ساتې..

د ادی په خبره جهان د ډاډ په توګه خپل سر پورته ښکته کړو او دا ځل يې په تلوار زه د ځان پسی د موټر خواته کش کړم، د شال لاندی مې سر شاته تاو کړو او سترګې مې په ادی،بابا، اسما، نيلوفر او د خاله په کورنی چې د اوښکو په ډک نظر يې راکتل ولګيدل، جهان د موټر دروازه راته خلاصه کړه، او زه موټر ته د پورته کيدلو مخکې يو ځل بيا مې کورته او هغه کوڅې ته وکتل چې زما د عمر ډير کلونه خوشحالياني او غمونه پکې تير شوی وه، موټر ته د پورته کيدلو مخکې مې نظر په انجينر اغا ولګيدی!

تور چشمکې په سترګو ول او خپل د کور مخکې ولاړ وو او مونږ ته يې راکتل! زما د نظر په تعقيب کولو د جهان سترګې په هغه ولګيدل او زما لاس يې په کلکه ونيو او موټر ته يې پورته کړم، خپل هم زما څنګ ته کيناستې او خپل ورور ته چې موټروان و په غوسه ناکه لهجه وويل: څه خپل پلار ته ولاړ يې حرکت وکه.

جهان دا خبره وکړل او بيا په کراره لهجه ځان سره داسې چې ما هم واوريدل ويې ويل:
لعنت دی پدی ځای او پدی منحوس کوڅه سې، هر سر کې يو کوڅه ډب سپې ولاړ دی.

موټر حرکت وکړو او زه خپل د ژوند د آشنا خلکو او ځايونو څخه په يو نامعلوم لوری په حرکت شوم، د موټر د ښيښی څخه مې د باندی خواته کتل چې سنګه يو د بل پسې آشنا ځايونو څخه تيريدم او اوښکې مې پر بهيدو وه، جهان هيس نه ويل يو لاس کې زما لاس نيولې وو او بل لاس يې د موټر کړکی ته تکيه کړی وو، او د موټر دباندی کتل، په فکر کې معلوميدی او تندی تروش وو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د ننه د سندرې په غږ د جهان د کټلو ښخه مې نظر واخیستې چې د جهان د ورور خوشحاله او خندانه غږ مې واوریدی: اها اوس صحیح سو البته بخښه کوی چې سم سندره نلرم خو بیا هم د ژړا د آوازونو ښخه شه دی.

ما هیس ونه ویل او خپل اوښکې مې په لاس پاک کړل خو جهان ورته په غوسه وویل: د غزل د ځای مخ ته دی ګوره او خیر وایه.
د جهان په خبرې د هغه ورور وخندل او ویې ویل: عه عه ما ویل د واده سره به یو څه دا تریخ مزاج دی نرم سوی ویې! خو تخو نور هم ...(هغه خبره خلاصه کړی نه وه چې جهان په ګواښ کونکې لهجې ورته وویل: پکر دی نیسه دا موټر خو دریژی بیا موژ هم سره تنها کیژو.!

د جهان پدی خبره د هغه ورور چې نوم یې نه وم خبر چې څه دی؟ خو دومره پوهیدمه چې د ټولو ښخه کوچنې دی او تازه یې ورته کوژدن کړی د روقیه ایندرور یې د ته کړی وه؟! یعنی روقیه یې په بدل ورکړی وه د کاکا لور یې د ته کړی وه او روقیه یې خپل د کاکا زوی ته ورکړی وه! د جهان په ټول ورورنو کې دغه ورور یې ګیره نه درلود! مطلب اخیستی وه کامل! او د اوس وخت ځوانانو پشان سیخ سیخې ویښتیان یې دره ولې وه! او د سندرې د آوریدو ښخه یې هم معلومیدل چې فکر یې هم د تازه وخت هلکانو پشان دی! د جهان ورور یوڅه تندی تروش کړو
#شهاب ?:
خو لکه چې د جهان ښخه ویره درلودل که احترام! هر شې چې وو نور څه یې ونه ویل یواځې سندرې غږ یې یو څه کرار کړو خو بیا هم سندره کامل د موټر فضا کې آوریدل کیدل...

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګې و لاړم ماذدیګرې و لاړم
محبوبی جار محبوبې نوره مې مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

زما پر حال باندی محبوبې لیونیان جاړی ډیر قربیان جاړی
مه کوه نور ظلمونه د ژوندون لار مې ورکه به هو ماضې فکرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به درکوم زه وعدی درد او تکون کړم ځان خیری می سو کریوان
خپل مي کړه خپل نازکي بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کې

یو زړه مي و هغه مي هم تاته درکړی دی لا ما دی وړی دی
تنها تنها ګرځمه بس دی درخپل مي کړه ته زه په ژړا ګرځمه

ته په سرو شونډو راته وکړه سو خوژی خبری د یارانی خبری
خپل مي کړه خپل مي کړه بی لتا نلرم سوک د پیکې ګل مي کړه

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګې ولاړم ماذدیګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبې نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

پر ما دی څه ظلمونه کړی دی حساب راکړه ماته جواب راکړه
ولې ژغ نکوی رشتیا ووایه راته که یارانه نکوی

زه دی شیرنې د سرو شونډو پخندا وژلی تا په چاپا وژلی
مخامخ ته ووایه که مینه نکړی نازکې ماته شکاره ووایه

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګې ولاړم ماذدیګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبې نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

" کامل سندره زه دی شیرنې د سرو شونډو په خندا وژلی"

د سندری په نیمه کې لکه چې جهان خان هم سندره خوښه شوی وه! ځکه زما لاس چې په کوم لاس کې نیولی وو هغه باندی کرار خپل په ګوتو ضربه نیولی وه! او کرار کرار سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې هم ورسره ښوره وی!؟ زه خاموشه ناسته وم او د هغه د ګوتو حرکاتو ته مې کتل خو فکر مې د راتلونکې په اړه وو! آسما او ادی لړ لړ د جهان خان د کور په اړه ويلې وه چې لوی کور يې دی پنځه ورونه چې دری دانو يې واده او ماشومان درلود يو يې هم جهان او يو يې همدا نوی کوژده شوی ورور!

مطلب تول ګډ وه او يو نفر هم ويش نه وواخيستې!؟ ادی ويل هغوی سم دم د اطرافو دی مطلب غوايان لری میړی لری! او حتا ادی د بابا له خولې آوريدلی وه چې آسونه لا لری! او د شوق آسونه کور کې ساتې نور زيات معلومات ادی او بابا هم ورڅخه نه درلود يواځې د نوم پيژندل وه بس نور کورنې رفت او آمد مو نه درلود، نه پوهيدم چې څه مې مخ کيدی؟

يو په ابهامو او شکونو پيچلې مستقبل او راتلونکې مې مخې ته وو! دومره د جهان د کور او کورنې په اړه اندیښمنه نه وم سومره چې د جهان په اړه اندیښمنه وم! د نيلوفر خبره ښځه د خسر کور کې د میړه او خاوند په سر ملکه ده او پادشاهې کوی که خاوند يې په نظر ونه نيسې او احترام ورته ونکړی نو د کور نور خلک هم ولاکه د انسان په نظر ورته وګوری!

د جهان دريم ورور دوه ښځې کړی وه چې واده ته يې خپل يوه ښځه هم نه وه راوړی! يواځې خپل دوه مشر زامن د مشری ښځې ده راوړی وه بس، په اطرافو کې دوه دری حتا څلور ښځې کول هم عادی او مرسوم خبره ده او دی کار ته په بد نظر نه کتل کيږی مخصوص که سړی پيسه داره او د جهان د کورنی پشان اربابان او ماړه خلک وی دوی ته خو په زوره خلک خپل لور او خور ورکوی، نه پوهيږم ولی خو زړه مې ويل چې کوم رفتار چې جهان کوی يو مطلب لری؟!

هغه دا چې غواړی د اوس څخه ماته ووايې ستا اشتباه زه د دويمې ښځې کولو ته مجبور کړم! پدی فکر مې اوښکې د سترګو څخه په بهيدو شول زه تراوسه د خاوند کور ته رسيدلې نه يم او فکر او ذکر مې راته وايې چې بنه دربانډی راروانه ده! د سترګو اوښکې مې د جهان په لاس کوم چې زما لاس يې نيولې وو وڅڅيدل سر مې پورته کړو ترڅو ګورم ما ته خو يې پام شوی ندی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر پورته کولو سره مې سترګې په دوه تک تور سترګو کې بندې شو! تندی تروش وو او په څير څير يې راکتل، د هغه پيښې وروسته ما د جهان خلاص تندی ندی ليدلی! دا يو مياشت کې په زوره که دوه خبری زما سره کړی وی هغه هم نه د مينې او محبت خبری نه نه په هيس صورت هغه دوه خبری هم سم دم د جنای پوليسو پلټنه وه! خپل ګيره يې د يو مياشت مخکې په پرتله اصلاح کړی وه!

سپين جوړه کالي اغوستي وه د هميشه پشان يو کندهاری خولې په سر وه، تور واسکټ او د کميس دوه پورته تڼې خلاصې وه! که تروش تندی او بد خلقي ياده نکړم واقعا نن ښايسته شوی دی! د نيلوفر خبره سم دم ۲۰ کلن ځوان معلوميدی! البته که د خولې لاندی دوه دری هغه سپين ويښته او د ګيری مينځ کې دا دوه تاره د نظر څخه وغورځه وم! بيا هغه وخت د نيلوفر خبره تاييد کولې شم..

دومره خپل فکرونو کې ډوبه وم چې بيخې مې فکر نشو جهان ماته راکتل، د هغه د ستوني په صاف کولو مې وروکتل چې هغه کرار خپل د لاس څخه زما څڅيدل اوښکه پاکه کړه او کرار يې وويل: که ستړی يې يو ګړی بيده سه لاره لا ډيره پاتې.

د هغه په خبره مې وروکتل يعني اوس دی زما په فکر کې وو چې دا خبره يې وکړل؟ يا که عصاب يې زما د ډير ژړا څخه خراب شوی وه چې غواړی د خوب په پلمه ما يو څو دقې خاموش کړی؟! پدی فکر چې زما د ژړا څخه يې حوصله تنګه شوی او داسې خبره يې راته وکړل هم مې غوسه راغله او هم ناساپه د يواځې‌توب احساس مې وکړو او زړه مې ونيول شو ورنه د هغه څخه د لری کيدو کوښښ مې وکړو او غوښتل مې لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړم

چې جهان و دی کار ته پرينخودم او زما لاس يې کلک خپل لاس کې ونيوی دومره کلک چې لاس کې مې اچول شوی بنګړی مات شو او لاس يې راته خوږ کړو زما د اخ په غږ جهان تازه زما لاس ته فکر شو او په تلوار يې زما لاس خوشې کړو، بنګړی مې په مړوند کې ننوتلي وو او وينه يې بې واره راتلل جهان به ورختای زما لاس څخه مات شوی بنګړی وباسې او خوږ شوی ځای خپل په لاس کې کلک ونيوی ترڅو د وينو د توی کيدو مخه ونيسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په آوازو د جهان ورور شاته راوکتل او کله چې زما لاس يې په وينو لړلې د جهان لاس کې وليدی په حيرت يې وويل: خيريت خو دی؟
د هغه خبری جواب جهان په تروش تندی ورکړو او ورته ويې ويل: خيرو خيرت دی ته خپل مخې ته ګوره.

د جهان په خبره هغه خپل نظر زموږ څخه واخيستې او کرار يې وويل: وبه ستة که غواړی موټر به يو کونج ته و دره وم لاس دی پريوی او و دی تړی چې وينه يې بنده سې!؟

د دی څخه مخکې چې زه ووايم نه ضرورت نشته جهان د هغه خبره ومنل او موټر يې د سړک کونج ته و دره ويې جهان ښکته شو او زه يې لړ د موټر ښيښنی خواته کش کړم او پداسې حال کې چې زما لاس يې لاس کې کلک نيولې وو خپل د ورور څخه يې د اوبو بوتل غوښتنه وکړل چې هغه هم په يو شيطان مسکا د اوبو بوتل د جهان لاس ته ورکړو، د هغه پدی شيطانه خندا د شرم څخه تکه سره شوم، زه لا هغه شرم مې تير کړی نه وو چې د جهان د مشر ورور موټر چې زموږ پسی وو او هغه کې د جهان پلار، مور مشره ورينداره او روقيه ناست وه

زموږ د موټر په دريدو هغوی هم ودريدل او ورور يې د موټر څخه راښکته شو، د جهان مشر ورور زموږ څخه په څو قدمی کې خپل کوچنی ورور ته غږ کړو او ويې ويل: وه هلکه جمشيد چشې سوی چې موټر مو دره ولې؟

د جهان کوچنې ورور چې اوس پوه شوم نوم يې جشميد دی نامردی ونکړل او په همفه شيطانه نظر او خندا يې په لوړ غږ وويل: د ورينداری بنګړی مات سوی او لږ قدری لاس په وينو سوی! لالا يې لاس ورته پريوی!

د هغه پدی خبره زه خو ګز، ګز د ځمکې څخه ووتلم د ټولو څخه بده خبره دا وه چې د جهان د مشر ورور موټر ماته مخامخ وو او د هغه د پلار څخه نيولې مور، خور ورينداری ټول پوی شول چې څه خبره شوی وه! بلخصوص د جمشيد پدی شيطانه لهجه او خبری د هغه مشر ورور وخندل او ويې ويل: اها شه جر کوی موژ روان سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان سر راپورته کړو او خپل کوچنی وړور ته يې په تروش تندی او غوسه ناکه لهجه وويل: يعنی بل شې دی ويلې نسو ورته؟!
جمشيد په خندا وويل: وی چشی می ويلې وای؟ خو رشتيا می وويل.

ما د شرم څخه سر ښکته اچولې وو او هيس مې نه ويل، جهان خپل وړور ته غاښونه وچيچل خو نور څه يې ورته ونه ويل خپل د واسکټ د جيب څخه يې يو کوچنې سپين د سمال راوخيستې او زما لاس يې وربادندی وتړه يې، د بوتل پاتی اوبه يې د جمشيد خواته ختا کړل او موټر ته راپورته شو ما ورته کامل فاصله ونيول او د موټر هغه بل کونج ته مې ځان کش کړو، زما پدی کار جهان په تروش تندی راوکتل خو نور يې څه ونه ويل

خپل خوږ شوی لاس مې پدی بل لاس کې نيولی وو درد يې نکوی دومره نه و خوږ شوی خو ما ته ژړا راتلل! داسی احساس مې کوی چې زما حق کې زيات غټ ظلم او زياتی شوی! سر مې د موټر ښيښنه ته تکيه کړو او سترګې مې پټې کړل د نن لپاره مې ټول انرژی او توان صفر شوی وو، نه پوهيږم سومره وخت به په هغه حال کې وم چې د زيات استرس او بی خوبې له لاسه د خوب نړی ته تللی وم، د جهان او د جشميد په غږ لږ لږ مې سترګې د خوب څخه خلاصې شوی!

جمشيد- دا شزی هم عجب بد شيانځ دی! تراوسه زموژ راتلو ته ويش ناستې وه! اوس پدی نيمه شپه دا ټول کلې په سر اخلې؟!

د جهان غږ مې بيحده نږدی وآوريدی؟! چې ويې ويل: ته اول تا څه ورته ووايه اوس پدی نيمه شپه دی غوبل نه جوړه وی، ټول ستړی يو سهار چې هر کار کوی و دی کی.

د موټر د دروازی په غږ چې د جهان د وړور د تلو خبر يې راکړو سترګې مې خلاص کړی! او ځان مې نامعلوم ځای کې پيدا کړو! په تلوار او وحشت باندی په ځای کې کينم چې زما د کيناستلو سره سم د جهان غږ پورته شو: هوشش په کراره ..
په ورختا نظر شاوخوا ګورم نه پوهيدم زه دلته موټر کې څه کوم؟! ولې خپل کوټه کې نه يم؟! همغسی ګنګس او حيرانه نظر شاوخوا تاوه وم او ګورم چې د جهان د خندا غږ مې تر غوږ شو چې ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خان- امممم دا رکم چې ته شاوخوا ګوری مطلب د خوبه يې او تراوسه دی مغزه ځای ته ندی راغلی؟

د هغه په خبره يو ځو ثانيې ورته په خاموشه نظر ګورم او تازه مې ټول شيان ياد ته راځی، د ادی ژړا د بابا خبری د جهان کار او اخيره کې خوب؟! د ټول خبرو په ياد راوړلو باندی سترګې مې بيا د اوښکو ډکې کيږی او د جهان څخه نظر اخلم او د موټر د باندی ګورم تکه توره شپه وه يواځې ځينی کورنو څخه ړنا راتلل او کوڅه يې ړنا کړی وه، موټر د يو غټ کور مخکې ولاړ وو! پدی تياره کې هيس شې سم نه معلوميدی يعنې موږ رارسيدلې وو د جهان کور او کلې ته؟!

د بيرون څخه نظر اخلم او تازه مې ځانته فکر کيږی زما پر اوږو د جهان پټو وو؟! لکه چې زما د ويده کيدلو وروسته يې پر ما اچولی وو؟! جهان ته مې وکتل چې هغه بغير له کوم خبری ماته راکتل کله چې زما نظر يې وليدی کرار يې وويل: لاس خو دی درد نکوی؟

خپل لاس ته ګورم چې په سپين دسمال تړل شوی او د دسمال څخه لږ وينه د باندی را وتې وه د نه پښان ورته سر خوځه وم، او ددی څخه مخکې چې جهان کوم بله خبره وکړی د هغه غټ کور دروازه خلاصه کيږی او جمشيد د موټر خواته راځی موټر ته په کيناستلو سره سم وايې: اوفف په زوره مې ورنه دايری واخيستل ترڅو بد حال جوړ نکی.

جمشيد دا خبره کوی او موټر روښانه کوی چې يو نفر هغه غټ کور دروازه خلاصه کړه او موټر کورته ننوتو، د ننوتلو سره سم په حويلی کې مې په زيات ښځو او ماشومانو نظر پريوت! لکه چې زموږ راتګ ته په انتظار وه!؟ جهان د موټر دروازه خلاصه وی او زما خواته لاس نيسې ترڅو ښکته شم د جهان لاس نيسم او د موټر څخه ښکته کيږم زموږ د ښکته کيدلو سره سم د چاکليټ او ګلانو باران شروع شو، زموږ په سرونه يې نه شيندل! بلکه موږ دواړه يې وربانډی ويشتلو ! جهان خپل ځان زما مخ ته راکش کړو او په لوړ غږ يې وويل:

جهان خان- بس دی.
د هغه په غږ د ماشومانو او ښځو شور ماشور کرار شو او نور چا په چاکليټو ويشتل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، د جهان مشر ورور لکه چې زموږ ښخه مخکې راغلی وه چې مور يې په تلوار سپانده دود کړل او زموږ خوا ته يې راوړل په داسې حال کې چې سپانده يې زما او د جهان شاوخوا ګرځه ول دعا ګانې کول، جهان زه د لاس ښخه نيولې وم او د کور پخوا چې دری منزله ودانې ماته معلوميدل په حرکت شو خو د هليز ته د ننوتلو ښخه مخکې مور يې په لوړ غږ وويل:

د جهان مور- وی وی و دريږه دسی مه ننباسه کورته!
په حيران نظر مې هغه ټول کسانو ته چې زموږ شاوخوا ولاړ وه وکتل! يعنی دا ټول يواځې د جهان کورنې ده يا د کلې خلک هم پکی دی؟ خو زما زړه ويل دا يواځې د جهان کورنی ده او کلې خلک ندی! جهان خپل مور ته وکتل چې د مور لځايه يې روقيه په شيطنت وويل: وی لالا يا خو ستړی يې يا هم زيات خوشحاله يې! چې بيخی مو رسم او رواجونه لياده باسلې!؟

د روقيه په خبری ټولو وخندل او هر چا يو خبره کول او خندل يې چې د جهان مور رامخکې شوه او زما د لاس په نيولو يې جهان ته وويل: صحيح دی چې دوی رواج نلری او سوک ورسره ندی راغلی خو موږ خو راواج لرو رسم لرو.!

زه حيران نظر ولاړه وم او د دوی خبرو ته مې غوږ نيولی وو! د څه رواج چې موږ يې نلرو او دوی لری!؟ ګنګس ولاړه وم چې د جهان د مور په خبری تازه پوه شوم څه ياده وی؟ دوی راوج درلود چې ناوی تر هغه وخت د زوم کور ته نه داخله کيږی ترڅو زوم ورته يو شئ ونه منې؟! مطلب ورته ووايې درته د طلاو غاړه ګې اخلم يا ګوتمې اخلم يا داسې بل کوم شئ ورته ومنې ترڅو ناوی رضايت ورکړی او د زوم کورته ننوځی؟! او هو زوم چې کوم شې ورته ووايې بايد هغه بيا ضرور ورته واخلې او ناوی ته يې ورکړی؟!

عجيب رسم وو! بيحده ما فکر کو موږ يواځې داسی عجيب غريب رسمونه او رواجونه لرو! خو د جهان کورنی زموږ ښخه بتره وه پدی رواجونو کې، جهان چې کله پوی شو چې هغوی څه ياده وی خپل د کورنی خواته يې مخ کړو او په لوړ غږ يې وويل: د دوست محمد بای د ځمکو اندی ته چې کوم دوه بيسوی د انارو باغ دی هغه مې ديته ورکې.؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان په خبره زه پوه نشوم چې دا اوس ښنګه شې دی او ښنګه ندی؟ خو د هغه د ټول کورنی حیران نظر او د جمشید خبری باوری کړم چې ضرور کوم قیمتی شی یې زما په نوم کړی؟
جمشید- اوووو لالا مه کوه خطرناک.!

د جمشید په خبره د جهان په خوله نری غوندی مسکا راغلل او بغیر لدی چې څه ووایې زه یې د لاس څخه ونیولم او په داسې حال کې چې بسم الله یې په غټ غږ سره وویل کورته ننوتلو، جهان ځان پسې داسې په تلوار کشه ولم چې نه مې کور سم ولیدی نه بل شې؟! دویم منزل کې زما په نظر زموږ کوټه وه! کوټې په داخله کیدلو جهان زما لاس خوشې کړو او ما تازه یو راحت ساه واخیستل، هک حیران د کوټې مینځ کې ولاړه وم! د لور کور موږ رواج درلود د پلار کورنی ورته واخلې خو جهان دوی بیا رواج درلود چې د زوم کورني ورته واخلی؟!

او اخیره کې جهان خپل خبره پر بابا منلې وه او ټول کور شیان یې خپله اخیستی وه!اما یواځې په دوه بکسو کې خپل یو څو جوړی کالې او خپل د ضرورت شیان راوخیستل بس نور ټول کور جهان اخیستی وو؟! په حیران نظر مې شاوخوا کتل یو اته متره غټ کوټه چې په سور رنګ نالیو پوښل شوی وه! سری پردی،سره غالې، او د ټولو ښخه جالب او عجیب د کوټې کونج کې یو غټه سره الماری چې زیاتره یې د کتابونو ښخه ډکه وه! ما د ماشومتوب ښخه د کتابونو سره عجیب مینه وه بی ارادی د کتابونو د الماری خواته روانه شوم.

سترګې مې د یو کتاب پر جلد ولګیدل او نږدی وو د حیرت او خوشحالې ښخه وزری پیدا کړم! " د رحمان بابا دیوان" کتاب مې راوخیستې او په نه کنټرول کونکې خوشحالې مې د کتاب لای خلاص کړو او د رحمان بابا شعر مې مخې ته راغې:

راشه مه کوه له چا سره جفا
لږ ژوندون دي ضائع کیږي بی وفا

په دنیا کښې هیڅوک ندی پاتې شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه تلوني دی که نن دی که سبا

دا چی هره ورځ راخیږي بیل بیل نمر دي
هر چی پریوځي هغه نه شی ختي بیا

چي په زمکه ځاځکي پریوځي له آسمانه
بیا له زمکي ختي نه شی په سما

ګومان مه کړه چی به بیا سترګو له ورشي
هغه اوښکي چی له سترګو شی جدا

که یو ځلي سر د خدایٔ په لوری ټیټ کړي
په قیامت به سربلند شی تر هر چا

چي د وورور د عزیز زړه پري آزاریږي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

شه خواړه چي یو ئي خوري بل ورته ګوري
خواړه نه دی هغه زهر دي ګویا

که یو ځاځکي اوبه تږي لره ورکړي
د دوزخ او ستا درمیان به شي دریا

زه لا د شعر د حروفو او غزل په نغمو کې ډوبه وم چې جهان زما د لاسه کتاب واخیستې، چې ما په تلوار وروکتل هغه په داسې حال کې چې کتاب بیرته الماری کی کیخودو کرار یې وویل: دا کتابونه همیشه دلته دی هیس سوک یې نه وړی! ته اوس خپل کالې مالې بدل که لاس او مخ دی پریوه، ډوډی دی وخوره ډیر وخت پاتی کتاب ویلو ته.

د جهان په خبره په شرم می خپل شونډه وچیچل اه سومره زه نادانه او بیعقل یم! دا نو کار وو چې ما وکړو!؟ جهان د کوټې کونج کې یو دروازی ته چې ما تازه ورته فکر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړل او ويې ويل: هغه تشناب دی ترڅو چې ته خپل لاس او مخ باندی وبه وهی زه درته د موټر څخه ستا د کالو بکس راوړم.

په شرم باندی مې خپل سر د تایید پشان پورته ښکته کړو چې جهان د کوټې دروازی خواته روان شو او ما د يو کامل نظر وروسته چې کوته کې مې وګرځه وی د تشناب خواته ولاړم، لاس او مخ مې مينځی چې د تشناب دروازه وټکيدل او د جهان غږ مې واوريدی: ستا شيان مې دلته درته ويږدل زه ځم اودس وکم.

او بيا بغير لدی چې زما جواب وآوری د کوټې د بند کيدو غږ مې وآوريدی، په کراره مې خپل د مخ څخه آرايش پريوی او د تشناب څخه راووتلم جهان زما دواړه بکسونه راوړی وه د کالو د بکس څخه مې خپل يو جوړه ساده د کور کالي راوخيستل خو ناساپه مې د نيلوفر خبره ياد ته راغلل چې راته ويل يې: بيا هلته خان ساده ساده مه کوه سم سينګاری کړی او جوړه کړی وګرځه چې حدقل د خاوند زړه خو دی وشی ترڅو دروګوری!

په دوه لارو کې بنده وم زړه مې ويل ساده د کور کالي واچوه! او عقل مې ويل د نيلوفر خبر ومنه!؟ اخير هم عقل مې زوره ور شو او يو جوړه سور رنګ جوړه کالي مې واغوندل دا کالي يو څه زيات زما په نظر ازاد وه؟! د اخيستلو وخت کې هم ما د آسما سره زيات جنجال کړی وو خو آسما ويل خپل خاوند لپاره يې واچوه بيا سهار بدل کړه چې نور سوک يې ونګوری! نور مې حوصله نه وه چې بدل کړم يواځې خپل د زړه د آرام کولو لپاره مې غټ تيکری په سر کړو ورسره.

خپل د ناوی توب سپين جوړه کميس مې سم منظم قات کړو او بکس کې مې کيخود، د کوټې کونج کې په سينګار ميز می سترګی ولګيدی زړه کې مې وسوسه پيدا شول چې ځان لږ سينګار کړم! خو دا کالي بيا سينګار؟! بيخی نو زما په نظر د حد څخه اوښتل وه، شاوخوا مې وکتل ټول کوته کې نالې وه او نالې! تل مې د يو کټ آرمان درلود هميشه مې ويل چې پيسی پيدا کړم خپل ځانته يې خپل اخلم خو اوس که پيسی هم پيدا کړم نشم اخيستی

کوټې مينځ کې ولاړ وم او ګنګسه مې شاوخوا کتل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان پداسی حال کې چې خپل د کميس لستوني ښکته کول او د ګيری څخه يې لږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوداسه اوبه د کميس په يخنقاق تويدل کوټې ته راننوتې، سر يې ښکته وو خو کله چې نظر يې پورته کړو نو د څو دقو لپاره هک حيران ماته په کتو شو! د هغه پدې نظر د شرم څخه مې سر ښکته واچوی چې جهان په کرار قدمو زما خواته رانږدی شو او په سختې وويل:

جهان خان- هغه ميز په سر مې درته ډوډی ايږدلی زما په نظر د پرون راهيسې به دی چشی خوړلی نه وی!؟
د هغه په خبره مې خپل شونډه وچيچل او ځان سره مې وويل دی نو له کوم خوا خبر شو چې ما دا څو ورځې ډوډی سمه نده خوړلی؟ جهان بغير لدی چې څه ووايې خپل پټو چې ما د الماری څنګ ته ايخودلی وو د مخ پريولو وخت کې راوخيست او په لمانځه ودريدی، څو دقې خاموش هملته ولاړه وم بيا کرار کرار د کوټې کونج ت راونه شوم وږی وم خو زړه مې نغوښتل پدی حال کې کينم ډوډی

وخورم!

بيخی د هغه ميز خواته ولاړم ترڅو وګورم جهان څه اخيستی وه د خوراک لپاره، يو کمپل مې راوخيستې او د ځای اچولو وخت کې نه پوهيدم اوس څنګه ځای واچوم! آيا د جهان ځای هم خپل څنګ ته واچوم کنه؟! په همدی فکرونو کې وم چې د کوټې کونج کې د نور بيستره شوی ناليو سره مې يو جوړه يې نالې تر سترګو شول! او مجبور هغه مې هواره کړل او بغير له کوم ځنډ د نالې په يو څنګ کې وځمليدم کمپل مې کامل خپل په سر کش کړو خو لږ مې د سترګو ځای ځانته پريخود او د هغه ځايه مې جهان ته کتل

چې په پوره آرمتيا او سکون باندی لګيا وو مونځ يې کوی! نه پوهيږم ولې د جهان خان مونځ کول راباندی ښه لږی؟! د هغه د هر تکبير ويلو سره هر رکوع او سجده کول يو جلا خوند او کيفيت درلود ماته! نه پوهيږم تر کوم وخته زه د هغه د مونځ په کيفت کې ډوبه وم چې هغه د لمانځه سلام و ګرځه وی او ما په تلوار کمپل کامل خپل په سر کش کړو ترڅو هغه پوی نشي چې ما ورته کتل!

زړه مې بې واره درزيدی فکر مې کوی د غلا يا کوم بد کار د کولو وخت کې لاس تړلې ګيره شوی اوسيږم؟! څو دقې همغسی ساه نيولې ځمليدلی وم چې خپل څنګ ته مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان حضور احساس کړو او بیا د هغه غږ چې کرار یې وویل: اممم بیده انسان که نور نه ویې منظم ساه خو اخلې؟!

د هغه په خبره مې په شرم باندی خپل شونده وچیچل او کمپل مې لږ خپل د مخ څخه لری کړو چې هغه مې خپل څنګ ته ناست ولیدی، پداسې حال کې چې ما ته یې راکتل ویې ویل: ما تاته چشې وویل؟
د هغه په خبره مې کرار وویل: څه مو وویل؟

جهان- ما وویل زه مونځ کوم تر هغه وخت ته چشی وکه؟(کله چې زما خاموش نظر یې ولیدی نو په تروش تندی وویل: ومې ویل ته ډوډی وخوره!
- زړه مې نه غوښتل.
جهان- همیشه د زړه خبرو ته انسان باید غوږ ونه نیسې! کله ناکله عقل ته هم باید وخت ورکول سی.

نه پوهیږم ولی خو د جهان دا خبره ماته بل رکم معلوم شول! داسی لکه چې یو بل موضوع ته اشاره کوی او د ادی خبره کنایه وایی!؟ جهان زما څنګ ته د پیتزا پاکټ کیخود او ویې ویل: ولاړسه ډوډی دی وخوره.
نه پوهیږم ولی خو ناساپه مې ضد راغې او ومی ویل: نیخورم.

زما په خبری جهان پداسې حال کې چې خپل وریځې له حیرت څخه پورته کول ویې ویل: اممم زما په نظر خو څو میاشتې مخکې دغه پیتزا دی خوشې‌دل؟!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه ما هم د هغه پشان په کنایه او طعنه وویل: د انسان خوښه بدلیږی کله خپل په خوښه او کله هم په زوره؟!

زما پدی خبری د جهان تندی تروش څو او خپل غاښونه یې یو پر بل وچیچل، چې زه په خپل کړی خبری پښیمانه شوم! خو هغه متل دی وایې ختا شوی تیر او ویل شوی خبره نه راګرځې! جهان د پیتزا قوطي زما سر ته کیخود او لځایه پاسیدې خپل پټو یې واخیست او له کوټې ووت! ما دومره جرعت لا ونکړو چې ورته ووایم چیرته ځې؟ د هغه په داسې تلو سترګې مې د اوښکو ډکې شول او ځان سره مې وویل: ما خو یواځې یو خبره وکړل کوم خاص مطلب خو مې نه درلود ورنه بیا ولې دی دومره خفه شو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خپله پوهیدم چې خبره مې سومره بده وه! کمپل مې په سر راکش کړو او د ژړا څخه په ډکو سترګو د ویده کیدلو کوښښ مې کوی، خو خوب کله راتلې؟! تقریبا دوه ساعت خپل ځای کې واوړیدم را واوړیدم خو خوب رانغې یو خو مې ځای بدل شوی وو او خوب نه راتلې بلخوا د سپې غړونه راتلل او کله ناکله د غوایانو غږ مې هم آوریدی؟! هم د یواځې توب احساس مې کو هم د ویری او هم د یو بی پناه او بیچاره کس! دا ټول احساسات د دی سبب شول چې ژړا ته شروع ورکړم، نه پوهیږم سومره به مې ژړل وه چې د زیات ژړا څخه خوب وړی وم....

سهار د خبرو په غږ مې سترګې خلاصې کړل چې جهان مې د کوټې دروازی مخکې د یو نفر سره په خبرو ولیدو، د نفر په غږ پوه شوم چې د جهان مور ده! چې ویل یې: د مانځه نه بعد که ته بیدیلې بیده سه خو خپل شزه لاندی راوستوه.
جهان- ولې خیرت خو دی؟
مور- ماشام هم تا پرینژدلو تخت واچو او وریندارګیانې دی د شزی په سر سیل(محفل) ونیسی هغه خو خیر خپل فامیل مو وو، خو نن د کلې شزی راځی د ماما کاکا شزی دی بده خبره ده چې پوشتنه وکې ناوی چیری ده؟ او موژ ووایو بیده ده؟!

جهان- د چشی بده خبره ده؟ سترې ده د هغه دنیا سر څخه سفر کی وه او دوه ساعت اضافه خوب باندی اوس قیامت نه راځی، هر وخت ویشه سول ورته وایم لاندی درسی.

جهان دا خبره کوی او د کوټې دروازه بنده وی چې زه مې ځای کې کینم، بغیر لدی چې د جهان خواته وګورم د تشناب خواته ځم تر څو لاس او مخ مې ومینځم او لاندی لاړه شم او د جهان د مور خبره یو بدنامی جوړه نکړم چې ناوی تر غرمی ویده ده؟! زړه مې دومره نیولی وو چې حد نه درلود یو بهانه مې غوښتل چې ژړا ته ملا وتړم او په چیغو، چیغو وژاړم د مخ پریو وقت کې صابون مې سترګو ته ولاړی او زما لاس ته هم بهانه راغله، داسې د زړه د خلاص می ژړل شروع کړل چې د تشناب دراوزه په ورختای خلاصه شوه او جهان حیران زما خواته راوکتل او ویې ویل:

جهان- څه سوی؟ ولی ژاړی؟
د هغه پدی خبره نور می هم ژړا راغله د ده د مابنام کار می هم په یاد شو او د ژړا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې غوسه هم راغله او ومې ویل: په تا یې څه؟ وځه د باندې.
زما په خبره د هغه تندی تروش څو او کامل تشناب ته راننوتې پداسې حال کې چې زما خواته رانږدې کیدی ویې ویل: څو واره مې درته ویلي چې هر کار او خبره چې کوی ویې که خو ماته مه وایه چې په تا یې څه؟

دا چې جهان زما خفګان ته نه کتل او خپل سر زوری کول زما ژړا او غوسه یې نور هم زیاته ول! جهان رامخکې شو زما د لاس څخه یې د اوبو بودنې(لوټه) واخیسته او یو مور چې خپل د سرکش او شوخ ماشوم مخ مینځې او هغه ورته اجازه نه ورکوی همغه شانتې په زوره یې زما مخ ونیوی ترڅو ویې مینځې زما مخ ته د اوبو اچولو مخکې وویل: سترګې دی پټې که چې نور زګ هم سترګو ته دی ځی.
- ضرورت نسته زه خپل مخ خپل مینځلې شم.

جهان بغیر لدی چې زما خبری ته غوږ ونیسې زما مخ یې راته ومینځې د لاسو مینځو وخت کې ما غوښتل خپل بنګړی له لاسونو څخه وباسم چې جهان اجازه رانکړل او کرار یې وویل: که زما د پاره یې نه اچوی مشکل نسته خو حدقل یو څو ورځې پریږده لاسونه دی ورباندې ډک وی، دلته خلک د ناوی سپین لاسونه(مطلب نکریزی وهلي نه وی) او تش لاسونو(چې بنګړی ونلری) ته بل فکر کوی.

جهان دا خبره وکړل او زما لاسونه یې د مینځلو وروسته ونیول او د تشناب څخه راووتلو، زه همغسی د ژړا څخه به ډکو سترګو وریسی وم چې هغه خپل پټو راوخیستې او زما لاسونه او مخ یې پر هغه وچ کړو! همغه حال کې چې زما لاسونه یې وچ کول کرار یې ځان سره ویل: د 24 کالو ده خو عقل او کارونه یې د یو 12کلن کوچنې په اندازه لا ندی، یو دقه یې تنها پریږدی زړه دی په لخ، لخ دی چې اوس به یې چشی کړی وی اوس به یې چشی کړی وی؟!

همغسې د ژړا څخه په نیولې غږ مې کرار وویل: زه د 22 کالو یم.
زما په خبری جهان زما د لاسونو د وچ کولو څخه نظر واخیست او ماته یې راوکتل، تندی لږ خلاص شو او پداسې حال کې چې د المار څنګ ته په نالې کیناستې زه یې هم خپل څنګ ته کینولم او کرار یې وویل: دلته 10 کلنې انجونی د دوه اولادونو مورګانې وی تخو لا د 22 کالو یې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی خبره مې په غوسه ورته وویل: که دسی ده نو ته چې د 33 کالو یې اوس باید د ملسیانو او کړوسیانو خاوند وایې!
زما په خبری د څو میاشتو وروسته جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ما وویل انجونې چې د 10 کالو سې نه هلکان.!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د خولې څخه ورته ووتل: عجیب ده که هغه 10 کلن انجونې 10 کلن هلک ته نه ورکوی نو 10 کلن انجونې د 30 کالو بوډا ته ورکوی چې دوه اولادونه هم ورباندی راوړی؟!

د دی خبری وروسته پوه شوم عجب بد لفظ مې وویل؟! د جهان تندی له ورایه زما په خبری باندی تروش سو او څو ثانې په دروند او خاموش نظر راوکتل بیا یې کرار وویل:
دا ژبه دی در کنټرول کوه، دا ژبه هم کلا ده هم بلا ده.

سر مې ښکته واچوی او هیس مې ورته ونه ویل جهان یو بل نظر راواچوی او خپل خبره یې وخوړل او لځایه پاسیدی د کوټې څخه د وتلو حال کې وویل: یو جوړه سم کالې واغونده.(د جهان په خبری می تازه خپل کالو ته فکر شو او وی می له خولی ووت! اای وای زه پدی کالو دری ساعت د جهان مخکی ناسته وم او ژبه مې ورسره وهل؟! خدای دی زما دا بی فکری واخلی د شرم څخه تکه سره شوی وم، ژر پاسیدم او یو جوړه سم کالي مې د بکس څخه ځانته راوخیستل

آسما یو جوړه کالي راته انتخاب کړی وه او ډیر ښینګار یې هم ورباندی کړی وو چې دا به ضرور اغوندم! ښه کالي وه البته که زیات غمیو او ګلانو ته یې ونګورم خوښ مې شول هغه مې واچول او لږ سینګار مې هم وکړو د طلاو بنګړی مې په لاس زیات وه هغه مې بیا وانچول یواځې هغه ساده ښیښه یې بنګړی مې سم کړل او د کوټې دروازی خواته روانه شوم د دی څخه مخکې چې زه دروازه خلاصه کړم روقیه کوټې ته راننوتل او زما په لیدو یې په خوشحالي وویل:

روقیه- سهار پخیر وریندار جانې شه یې؟ شپه پخیر تیره سوه!؟
- ستا دی هم سهار پخیر وی. هو پخیر تیره شوه.
روقیه پداسې حال کې چې لاس کې یو پتنوس وو او هغه کې وچه ډوډی،شیدی، پنیر وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خواته راغله او ویې ویل: زه شکر چې پخیر تیر سوی وی، لالا ویل تا د پرون ځخه ډوډی نده خوړلی! ادی ورته وویل چې لاندی راشی خو لالا ماته ویل چې پورته یې درته راوړم لاندی شرمیږی او نشی خوړلی.

د روقیه پدی خبره مې خپل شونډه وچیچل او په شرم مې وویل: ولې دی ځان په زحمت کوی زه راتلم لاندی.
روقیه- د چشی زحمت نن سهار موږ دواړه وریندار او ایندرور تنها ډوډی خورو سنګه خوشه مو ده؟!
- هو ولې نه خوشحالیږم.

د روقیه سره په نالې کیناستم چې روقیه په حیرت وویل: هغه قوطی کې چشې دی ورینداری؟
د روقیه نظر مې تعقیب کړی او سترګې مې د پیتزا په قوطی ولګیده کرار مې وویل: امم هغه پیتزا ده.
روقیه- خوړلې مو ده؟
- نه.
روقیه- وی نو چې وږی وی خو خوړلې به دی وایې؟!

- هغه زما هیس اشتها ورته نه کیدل ځکه مې ونخوړل.
روقیه داسی په خوار نظر د پیتزا قوطی ته کتل چې ما ورته وویل: که ستا زړه غواړی ویخوره البته لږ یخه شوی به وی.!
زما خبره لا پوره شوی نه وه چې روقیه د پیتزا خوړل شروع کړل! زما په حیران نظر یې وخندل او ویې ویل: بخشه کوه خو زما دغه چشي ورته وایې؟! ها پیتزا زیات خوشه ده .

د روقیه په خبری مې کرار وخندل او ومې ویل: مشکل نسته نوش جان دی.
ما د روقیه راوړلې ډوډی ته کتل عجیبه وه! نه ناناوایې د ډوډی پشان وه او نه هم د داش پشان؟ په کراره مې روقیه ته چې په خوند لګیا وه پیتزا یې خوړل و مې ویل: روقیه دا ډوډی مو په څه پخ کړی؟
روقیه- تناره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې په خبره مې په حيرت ورروکتل تنور؟! تنور مې يوازې په ټيک ټاک ويډيو ګانې کې ليدلی وو چې د ختو جوړ د بيلر پشان ځای ته به يې اور واچوی بيا به په سختې ښکته کيدل او ډوډی هلته وراچول؟! يعنی دوی هم داسی ډوډی پخه وی؟! وسوسه شوم چې يوځل تنور وګورم خو اوس لا ډير شيان پاتی اول خپل کوټه کامل وګورم بيا به نورو ته وخت و کړم، پدی فکر می د الماری ډک کتابونو ته وکتل و بيا مې په شونډ مسکا راغله، ډوډی مې يو څه د پنيرو سره وخوړل او نور هيس شئ ته مې لاس لا ونه وهې شيدی د غوا وه او دومره بد بوی کوی چې بل رکم ما د اول هم د شيدو سره نه لګيدل خو دا بيا بيخی....

ډوډی مې خلاص کړی وه او غوښتل مې لځايه پاسيږم چې روقيه کرار او په شرم وويل: وريندار جانې بخشه کوه که زما خبره دربانذی بده ولګيده، خو کيژی خواهش درنه وکم هغه د طلاو بنګړی، غوږوالې او ګوتمې دی په ګوته کړی؟!

په حيران نظر می ورروکتل چې روقيه خپل شونډه وچيچل او ويې ويل: اخ تاسو د اطرافو د خلکو په خوی او خاصيت نه پوهيژی د هغوی سترګی ستا طلاو او کالو ته دی که لژ خراب کالی واچوی يا طلا زيات ونلری بس تول کلې خبر کوی چې د جهان شزی ته يې طلا نه وه وړی او داسی....

روقيه خپل خبره نيمه کې پاتی کړل خو زه پوه شوم چې مطلب يې څه وو! ما دا تجربه او خبر په ښاری کې چې مثال تعليم يافته خلک وه د زرها وارو څخه زيات آوريدلی وه اطراف خو لری! روقيه ته مې مسکا وکړل او د سينګار ميز په خوا ولاړم د طلاو بنګړی مې په لاس کړل او ګوتمې می هم ګوتو کې کړی روقيه خواته مې مخ کړو او ومې ويل: اوس صحيح شو؟

زما په خبری روقيه په خوشحالی او لږ شرم وويل: باور وکه ولاکه مې بد نيت درلودی ستاسو لپاره مې وويل کنه ادی بيا درته يو خبره کول مرروره کيدلی!

څه مې ونه ويل او يوازې د سر په ښوره ولو مې د روقيه خبره تاييد کړل د کوټې څخه دواړه جوړه ووتلو روقيه پتنوس واخيست او زما څخه زر ښکته ولاړه زه يوازې کرار کرار مې د کور شاوخوا کتل، پورته منزل کې زموږ د کوټی بغير دری نور کوټې هم وه او يو کوچنې دراوزه چې زما په خيال تشناب وو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور کوم خاص شي نه درلود لاندی زینو خواته راونه شوم خو د دوه زینو تلو وروسته نور جرعت مي نکوی لاندی لاړه شم، شرمیدم همداسی خپل په سر لاندی لاړه شم! سخته غوسه مي روقیه ته راغلي وه چې زه يې داسی یواځې پریخودلم لیونی! زړه نا زړه د زینو په سر ولاړه وم چې د جهان د پلار غږ مي واوریدی او نږدی وو د ورختای او ویری څخه زړه د سینې څخه وتي واېی.(د جهان د پلار نوم به ارباب ولیکو ځکه ټول ورته ارباب وايي)

ارباب- ناوی ولې هلته ولاړه يې راځه لاندی.!
د جهان د پلار په غږ لاس او پښې د ویری څخه و لړزیدل، غږ يې بیحده بل رکم وو داسې چې انسان يې ډاره وی! د کوژدی څخه تر همدا اوس یو ځل مي د پردی له شا د بابا سره لیدلي وو او یو ځل هم پرون د واده په ورځ په ویری مي وروکتل زه یو بد خاصیت لرم کله چې و ډاره شم ژبه مي بندیږی او رنګ مي یو دم الوځې! اوس هم همغه رکم شوی وم یواځې د سر په پورته ښکته کولو مي د سمده جواب ورکړو، چې هغه راته په حیرت راوکتل او ناساپه يې غږ پورته شو چې ويې ویل:

ارباب- روقیه راسه وګوره ورینداره دی چشی غواړی؟!
هغه دا خبره وکړل او د زینو له مخ څخه د دهلیز دروازی خوته راون شو، روقیه زما خواته راغله او زما په لیدو يې وویل: وی خدای دی ما مړه کړی بیخی مي فکر نسو تا لاندی راوړم او هلته مي ایله کړی!

په خوله خو مي روقیه ته یواځې وخندل خو زړه کې مي ښه سم صحیح د کنځلو لاندی ونیول، روقیه زه د لاس څخه ونیولم او په شوق شوق يې راته کور ښکاره کوی، هیس سوک بغیر زموږ او څو ماشومانو څخه په کور کې نه وه! آسما زه د حویلي خواته ویوړم او د حویلي په لیدو هک حیرانه شوم دومره غټ حویلي؟ دا شپی ولې زما فکر ورته نشو؟ حویلی یو سر کې د انګورو تاک وو چې د هغه لاندی فرش هوار کړی وو روقیه زه د حویلی اخیر، څنډی ته ویوړم او هلته مي د جهان ټول ورینداركیاني

او وراره او وریری ګیاني ولیدل چې یو ښځې په تنور ډوډی پخه ول بل ورته ډوډی نیولی وه او ماشومان هم بغیر د پرتوک او لوڅې پښې ولاړ وه هغوی ته؟! په حیرت مط

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته کتل! چې روقیه ماشومان د تناره له غاړی څخه کور خواته وشړل د وریندارګیانو نظر یې پر ما ولګیدی د جهان د دریم وروور دواړه ښځې همدلته وه خو مشر وروور ښځه یې نه معلومیده مور یې هم ما ونه لیدل؟! د هغوی دواړو سره مې ستړی مشی وکړل ساده او عاجزی راته معلوم شوی داوړه؟!

د یو نوم ګل بې بې وه او بل نوم زرلشته وه؟! روقیه ورته په خندا ویل د طلاو بوتې؟! عجیبه نوم وو زرلشته؟! تنور لپاره یې غټ ځای او سایه جوړه کړی وه، ګل بی بی راته په ټوکو وویل: موږ رواج لرو ناوی خپل د واده په ورځ یو ډوډی پخه کړی خپل لیورو ته!

د هغې پدی خبره مې په حیرت وروکتل یعنی څه مطلب زه په تناره ډوډی پخه کړم؟ ما هسی په داش لا ډوډی نه وه زده څه ورسیږی تنور ته؟!

په حیرت او ویری مې د جهان وریندار ته کتل چې روقیه په خندا وویل: وی زما ورینداره مو و بیره ول!(د روقیه په خبرو ټولو وخندل او زه پوه شوم چې هغوی زما سره ټوکی کول؟! البته ډیر خطرناک ټوکه وه ځکه که د ربښتیا دا خبره کړی وایې بغیر له کوم شک څخه د ډوډی څخه مخکې زه تناره ته ولیدم!

د جهان مور او مشر وریندار د دوه خراب کوټو چې د حویلی اخیر سر کې وه راووتل د وریندارۍ لاس کې تور دیګ وو! او د جهان مور لاس کې وانښه وه!؟ او ما ګمان وکړو ضرور هغه دوه کوټو پشان ځای کی غوایان دی؟ ډیر مې زړه غوښتل هلته لاړشم خو ویریدم یواځې! د جهان مور زما خواته رانږدی شوه او زما په لیدو یې سم صحیح په زبر زیر راوکتل کله چې زما لاسونه یې د طلاو ډک ولیدل نو خوله باندی مسکا راغله او کرار یې وویل:

د جهان مور- ډوډی دی وخوړل ناوی؟
- هو مننه.
جهان مور- زه شه دی وکړل ... راولاړسه د تناره د اندی څخه بده ده د اول ورځی ناوی د کور کارونو خواته نژدی سی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حيرت مې د جهان مور ته کتل چې هغی زه څان پسی کړم او د کور خواته يې روانه کړم، دا هم يو بل عجيبه رواج د دوی چې تر دوه هفتو يې پر ناوی کار نکوی! هر دقه زه د دوی دا راوجو ته هک حيرانه کيدلم! د جهان مور زه دهليز ته بوتلم او هلته يې زموږ د کور پشان دوه نالي سر په سر واچول او يو سپين ټوکر يې هم ورباندی اور کړو او ماته يې ويل چې هلته کينم او دا زما تخت دی؟!

د تخت اچولو او ټوله ولو رواج موږ هم درلود خو د دوی ده يوځه فرق درلود! دوه ساعته هلته ناسته وم او کرار کرار مې پينو کار پريخود چې ښځې په راننوتلو شول هر يو چې را داخل کيدی زما په سر يې شيرنی شيندل او زما مخ يې ښکل کوی! روقيه هم دايرا راخيستی وه او په خوشحالی وهل! دا جنې هيس سترِيا نلری دومره شوقی ده! د غرمی تر آذانه ښځې راروان وه او د جهان مور هم په خوشحالی او خلاص تندی زه ټولو ته معرفی کولم

د ټولو ځخه عجيبه او حيران کونکی خبره دا وه چې د جهان مور ټولو ته ويل اينګور مې ډاکتره ده؟! ما اول فکر وکړو چې ضرور غلطه شوی به وی نو ځکه مې روقيه ته کرار وويل چې زه ډاکتره نه يم! زما په خبری روقيه په حيرت وويل: تا مګه پوهنتون ندی ويلی؟
- هو ما پوهنتون ويلی خو ډاکتره نه يم.
روقيه- خو صحيح دی نو تا پوهنتون ويلی.

حيرانه مې روقيه ته وکتل د هغوی په نظر هر سوک چې پوهنتون ووايی ډاکتره ده! د جهان مشر ورينداړ په خوشحالي او خندا رامخکی شوه او خپل دری کلن زوی زما غيږ ته راکړو او ويې ويل: خدای دی دغسی يو سپين پهلوان زوی درته نصيب کړی!(د هغی په خبره مې په زوره باندی خولې ته مسکا راوړل، ما ويل د دوی عجيب رواجونه دی يو يې هم همدغه وو دوی د ناوی غيږ کې ماشوم هلک کينوی او فکر يې کوی پدی کار د ناوی را روان ماشوم هلک پيدا کيږی!؟

د ډير کيناستلو ځخه مې د پينو وينه نور جريان نه کو او نه مې شو ښوره ولي، ځای پر ځای ناسته وم او دا ښځو هم دا ولاړيدو نوم نه اخيستو نور نو ژړا ته نږدی شوی وم چې روقيه زما د غوږ اندی ته وويل: لالا راغلی تاته ناری وهی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه خبره راته د جنت د زیری ښخه په کمه نه وه په تلوار پاسیدم او د دهلیز ښخه ووتلم چې جهان مې د انګورو د تاک لاندی د قدمو وهلو په حال کې ولیدی، په کراره قدمو د هغه خواته روانه شوم د هغه ماته شاه وه او لاسونه یې د شالخوا یو د بل سره تړلي وه او یو فیروزه یې رنګ تسبیح د ګوتو مینځ کې اړول زما په نږدی کیدو مخ یې راوګرځه وی او سم خپل د مور پشان یې په زبر او زیر راوکتل...

د سم کتلو وروسته خوله باندی نری مسکا راغله او ویې ویل: تراوسه هلته ناسته وی؟ د جهان خبره داسې وه راته لکه چې ټولو راباندی ظلم کړی وی او اوس یو نفر پیدا شوی زما خوا او طرف ونیس سترګی مې د اوښکو ډکی شول او د سر په ښکته پورته کولو مې د هو جواب ورکړو، چې جهان په افسوس خپل سر وخوځه وی او ویې ویل: ما روقیه ته وویل چې د یو ساعت شینستو(کیناستو) بعد دی تا د شزو د مجلس ولاړه کړی!

هیس مې ونه ویل او زړه کې مې روقیه ښه سم بیاب کړل چې د جهان د ویلو وروسته یې هم زما سره مرسته نه وه کړی او زه یې هغه جماعت کې یواځې پریخودلی وم! جهان زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زه خیر اوس خو وسو، یوځه ګیرځې دا شاوخوا یا ولاړسو میلمه خانی ته او ډوډی وخورو؟

دومره کیناستلي وم چې نور پښي مې د زیات کیناستلو درد کول په تلوار مې وویل: نه نه زما پښي درد کوی د زیات کیناستلو لړ. به و ګرځو.!
زما په خبری جهان په ورختای وویل: پښي دی درد کوی؟
د هو پشان مې ورته سر وخوځه ویې چې جهان د غوسې ښخه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: زه به د دی روقیه حساب وربرابر نکم ته صبر دا زما ګیر ته راسې.

هیس مې ونه ویل چې جهان په سر اشاره وکړل ترڅو ورپسی شم، د حویلي اخیری خوا د هغه دوه خراب کوټو خواته راون شو کله چې ورسیدی هلته نو هغه قدیمی زنګ نیولي دروازه یې ټیل وهل چې په جیر جیرک غږ باندی دراوزه خلاص شوه، جهان اول ننوتې او بیا ماته غږ کړو، زه په کرار او ویریدلی قدمو ورپسی داخل شوم چې جهان مې ولید چې د یو تور آس په سر یې لاس تیر کو! او آس هم په کامل آرمتیا او خوشحالي باندی خپل لخوی عجیبه غږونه ویستل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان آس ته په اشاره ما ته وویل: راځه ورباندی لاس ووهه.
د هغه په خبره په وحشت باندی یو قدم شاته شوم ما د ماشومتوب څخه د دی غوا، آس او نور حیواناتو څخه ویره درلود په همفه ډاریدلی غږ مې وویل: نه.
زما په ډاریدلی غږ جهان راوکتل او په خندا یې وویل: راځه شې نه درته وایې!
- نه ضرورت نشته زما نه خوښیږی.

زما په خبری جهان زما خواته نږدی شو پداسې حال کې چې زه یې د لاس نیولم ویې ویل: ندی خوشیږی که بیریږی؟
په ویره مې کوښښ وکړو ترڅو د جهان د لاس څخه خپل لاس جلا کړم او یو څه ورڅخه لری شم خو هغه کلکه نیولې وم او د هغه تور غټو سترګو والا آس خوا ته یې نږدی کولم، آس ته په نږدی کیدلو په ویری او زاری مې جهان ته وویل: ته وخدای خوشې می کړه زه د حیواناتو څخه ویریږم.

جهان زما لاس په کراره د آس خواته نږدی کړو چې ما د ویری څخه سترګی پټې کړل، د جهان غږ مې خپل د غوږ څنګ ته وآوریدی چې کرار یې وویل: زه درسره یم.... او زه چې کله درسره یم د هیس شی څخه مه بیریږه هیس شې څخه.! پوی سوی؟

په ویری باندیې مې سترګی خلاص کړی چې لاس مې د آس په سر و او آس هم په کراره خپل سر زما په لاس موښلو! ویره مې له مینځه لاړه خپل لاس مې د جهان د لاس څخه جلا کړو او غوښتل مې خپل ورباندی لاس ووهم چې آس مخ وګرځه ویې! په حیرت مې ورکتل دا نو ولی لری شو زما څخه؟ په همغه ګنګس انداز د جهان خواته راوګرځیدم چې هغه په داسې حال کې چې خندل ویې ویل:

جهان- تراوسه درسره آموخته ندی کرار کرار عادت کیږی!
په زړیدلې شونډو په خفه انداز مې د جهان خواته وکتل چې هغه په خندا وویل: دسی مه کوه زه درته ضمانت درکوم تر یو میاشت دا آس ستا سره خوی وبوی نیسې.جهان دا خبره وکړل او خپل د واسکټ له جیبه یې یو تک سور انار زما خواته ونیوی او ویې ویل: امم تر هغه ته انار وخوره ستا د باغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د لاس څخه مې انار واخيستې او په خفگان مې وويل: تر يو مياشت سوک ژوندی سوک مړه؟!
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ويې ويل: مطلب؟
انار مې خپل لاس کې واړوی راواړی او ومې ويل: هيس همداسي.
جهان- څه مطلب همداسی؟ څوک دغسی دونی بيعقل خبره کوی!؟

په حيرت مې نظر د انار څخه واخيستې او جهان ته مې وکتل چې هغه په قهر او غضب ماته راکتل! ما خو هيس خبره نه وه کړی بيا ولی دی دومره په غوسه شو؟ په همغه گنگس انداز مې ورکتل چې جهان په غوسه وويل: دونی مې بد راځی ستا د دی بی فکره خبرو څخه، چې د خبری معنا او مطلب ته نگوری يواځی خوله خلاصه وی او هر شئ چې په خوله دی راغی وايې! ولی ته تر يو مياشت مړه سی؟ ها؟

تازه پوه شوم جهان ولی په غوسه دی هم مې خندا راغلې وه او هم غوسه! دا چې دا څو وقتو کې زما هره خبره يې داسې په زبر او زير کتل سخت زور يې راکوی هيس مې ونه ويل چې جهان په همغه تروش تندی وويل: خبرو ته دی فکر کوه زر واره مې درته ويلې دا وار يې هم يو زرو يو! د مرگ لفظ د بوډا لفظ او په تا يې څه؟! دا الفاظ دی د خولې څخه وباسه ما سخت بد راځی ورنه.

يعنی جهان د بوډا د لفظ څخه بد راځی؟! نه پوهيږم ولې خو مضريت او شيطنت مې په بنور شو او په شيطان لهجه مې وويل: هغه دوه لفظ درسره منم چې زما اشتباه او سهوه وه، خو دا بوډا؟ دا خو حقيقت دی! د 33 کالو سړيانو ته موږ بـو....

لفظ مې پوره شوی نه و چې ناساپه جهان زما زنه کلک خپل لاس کې ونيول داسې چې نږدی وو راماته يې کړی! په غوسه ناک او داسی حال کې چې خپل غاښونه يې د ډير قهر څخه يو پر بل چيچل ويې ويل: اول خو د 33 نه 31 کالو او دويم ستا په نظر زما بوډا کيدل يو حقيقت دی؟ اوه؟ نو ماته غوږ سه په دغه عمر په دغه دقه که وغواړم تنها اراده وکم ستا په سر دری نور شزی هم راوړلې سم او هم تاسو څلور سره سپين سری کولې سم.. په دغه ستا په خبره بـــوډا حقيقت باندی...!

د جهان خبرو او د لاس زور د دی سبب شو چې سترگې مې د اوښکو ډکی شی! وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان په غوسه کې خپل د زړه خبره کوی او زه د جهان په خبره حیرانه نشوم ځکه پوهیدم چې داسی فکر به په ذهن کی لری! خو دا چی مخامخ یې راته وویل زور یې راکړو خپل په ځان مې افسوس وخوړی او ټول توان او مقاومت مې صفر شو انار مې د لاس څخه وولیدی او د هغه سره مې د سترګو اوښکه هم د جهان په لاس وڅڅیدل! چې جهان زما زنه ایله کړه او سو قدم شاته ولاړی او په لوړ غږ یې وویل:

جهان- لعنت دی په شیطان وی.... استغفرالله و اتوب علیه ...

اوښکې مې یو د بل پسې په تویدو ول، بد احساس مې درلود درد لری چې خاوند دی د واده په اول ورځ د ناز او جان قربان لځایه درته ووایې یو هم نه دری نور بنې دربانڈی راوړم! زما د اوښکو په لیدو جهان رانږدی شو او غوښتل زما لاس ونیسې چې د جونید غږ مې د دروازی شاته واوریدی چې ناری وهل:

جونید- بابا میلمانه راغله دادا وایې راسه.
جهان- صحیح دی ته ورځه زه راځم اوس.

نه مې غوښتل د جهان سره دی یوائې اوسیږم ناسایه مې زړه ورڅخه ونیول شو، د جونید د تلو مخکی زه هم په تلوار د هغه منحوس ځای څخه ووتلم دومره په تلوار ووتلم چې جهان حتا فرصت ونکړو یو خبره وکړی! منع کول خو لری! زما د وتلو سره جونید په حیرت راوکتل چې ما زر زر خپل اوښکې پاکی کړل او د کور خواته روانه شوم! روان نه باید ووایم د جهان څخه وتختیدل او د کور خواته مې پناه ویوړل!
دهلیز ته داخله شوم او بیرته به همغه هوار شوی خای کیناستلم..!

خو دا ځل د پښو د درد سره د روح او زړه درد مې هم یوځای شوی وو! ما هیس سوک دی کور او دی کلي کې نه پیژندل ما د یو کس په نوم خپل کور، مور، پلار، خور، ملګری شناخته قوم ارمانونه او حتا خپل فکر لا پریخود او راغلم دلته او نن همغه یو نفر زه داسی خپل د ځان څخه وشړلم! پدی فکرونو مې اوښکې بیا په راتلو ول، نور هلته نشوم کیناستلی لځایه پاسیدم او خپل د کوټې خواته راونه شوم، هر خبره چې کوی و دی کړی نور توان او حوصله نلرم د دی خلکو خبرو ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کوټې ته ننوتلم د ماښام ځای لا تراوسه هوار وو؟ همغسې کمپل کې ننوتلم او ژړا ته مې ملا وتړل نه پوهیږم سومره به مې ژړلی وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او د روقیه غږ مې واورېدی چې ویې ویل:

روقیه- ورینداری ډوډی نخوری؟
خپل ستونی مې صاف کړو ترڅو پوه نشی چې ژړل مې کرار مې وویل: نه اوس مې زده نغواړی.
روقیه خپل خبره لکه چې پورته ښکته کول چې ماته ووایې او کنه؟ خو اخیره یې څه ونه ویل او د کوټې څخه ووتل،

سخته وه چې خپل د ژړا مخه ونیسم بالښت مې د اوښکو څخه لوند خیشت شو، نه ماښام مې ډوډی وخوړل او نه هم لاندی ښکته شوم روقیه راغله راپسی او زما د حال په لیدو یې فکر وکړو زما زړه خپل کورنی پسې تنګ شوی او دلداری راکول د جهان مور هم یوځل راغله او یو څو نصیحت یې وکړل او ولاړه خو زه پاتې شوم او ژړا مې د سهار تر آذانه جهان رانغې او میلمه خانه کې د میلمنو سره ویده شوی وو! ما هم تر سهار سترګه پټه نکړل نور اوښکې نه وه پاتې چې توی کړم، بی حرکت او خاموش د ماشومانو پشان مې ځان تول کړی وو او ځای کی څملیدلی وم.

کرار کرار مې د زیات ژړا څخه سترګې په پټ کیدو وه چې د کوټې د دروازی د خلاصیدو خرپ او د هغه څخه وروسته د جهان سایه چې کرار کرار زما خواته رانږدی کیدو د خوب مخه ونیول، شاید بیعقل وم او یا هم ماشومه خو ما اوس هم غوښتل جهان راشی او خپل خبری بیرته واخلی او زما د زړه څخه دا غم او خفګان لری کړی! شاید هیڅکله د هغه خبری مې له ذهن څخه لاړی نشی خو دلاری شاید لږ د هغه راکړی زخم او درد حخه کم کړی!

خپل څنګ کې مې د هغه کیناستل احساس کړل او د زړه درزا مې د کنټرول څخه واوښتل، نه مې شو کولی چې د دروغو د ویده کیدلو تظاهر وکړم نو ځکه مې د ژړا څخه په نیولی غږ ورته وویل: د څه لپاره راغلی؟
زما د وینې اوسیدو څخه په حیرت کې شو او ویې ویل: نه یې ویده شوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپل مې د ځان څخه لرې کړو چې هغه هم د کوټې ګروپ روښانه کړو په همغه نیولی او غوسه ناکه لهجه مې ورته وویل: مګه مهم ده؟ وایم ولې راغلي؟
جهان خپل غږ راښکته کړو او ویې ویل: هیسسس په کراره غږ دې بیرون ځی.
مخ مې ورنه وګرځه ویې، هغه ته کتل د دې سبب کېدل چې ژړا مې نور هم زیات شي او ورته ګیلې شروع کړم! په داسې حال کې چې مخ مې ورنه ګرځه ولې وو ومې ویل: لاړ دې شي مور مېنځ کې مګه کوم پټه خبره هم شته چې خلک ندې خبر ورباندې؟

لکه ماشوم چې ختا باسي یا هم چل ورکوی جهان زما د سر وېښتیانو باندې لاس تیر کړو او ویې ویل: ډاډمنه یې چې زموږ د ټولو خبرو څخه خلک خبر دي؟
غرور مې ویل لاس یې خپل د وېښتیانو حخه جلا کړم او ورحخه لرې لاړشم خو لعنت دی وی زما په زړه چې غوښتل یې هغه دې ناز راکړی!
#شهاب ?:
- څه غواړې زما څخه؟ اراده دې مګه نه وکړې د درې ښځو ورځه پوره یې کړه دلته څه کوې؟
جهان د اوږې څخه ونیولم او خپل خواته یې راکش کړم او ویې ویل: فکر کوی زه څنګه سړی یم؟ فکر کوی ما خوب کولي شو کله چې پوهیدم ته دلته خفه یې؟!
دا چې زما پوښتنه یې په پوښتني جواب کول سخت زور راکړو او ومې ویل: زه نور هیس فکر ستا په اړه نکوم دلته راغلې ترڅو زړه راباندې وسوځه وی؟ نو سم وګوره زما حال ته او آفرین خبره دی سم په نښه ولګیده اوس هم ورځه.

جهان خپل لاس خپل و ېښتیانو کې تیر کړو او ویې ویل: زه دومره بیغرت شوی نه یم چې خپل ناموس په عذاب کړم او د هغه د آزاره ولو څخه خوند واخلم.
د هغه خبرو زه نور هم په غوسه کولوم دومره چې کنټرول مې د لاس ورکړو او چغو ته مې شروع ورکړل چې جهان په تلوار زما خوله ونیول خو ما همغه حالت کې ورته ویل: درته وایم د کوټې څخه ووځه ورځه همغه کسانو ته چې ستا د یو اشارې په تمه دی، ماته مه نږدې کیږه.

جهان پداسې حال کې چې خپل غاښونه یو پر بل چیچل وویل: هوســې ما مه په غوسه کوه، پدې نیمه شپه نه یم راغلي چې ستا اوښکې بیا توی کړم! ... دا بې صاحب زړه مې توان نلری چې ستا دا خراب حال وګورم، ما هغه خبره هلته ستا د خبرې په ضد وکړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاکه مې نور کم مطلب وو او پسته(وروسته) خپل پشیمانه سوم(جهان خبری کول خو ما ضد کړی وو د هغه یوه خبره مې نه آوریدل او یواځې خپل خبره مې کول:

- غواړی په دوه خبرو ماته چل راکړی؟ زه ستا رګ رګ پیژنم پوهیږم هغه خبری دی ده زړه وه اوس هسی وربانډی د دروغو پښیمانه کیږه مه.
جهان کرار وویل: مه ځه زما پر عصابو.
خو ما نن شپه د زړه درد تازه شوی وو د جهان د یو میاشت ټول خبری او کارونه مې د سترګو وړاندی مخکې کیدل او اجازه یې نه راکول چې خاموش اوسیږم په همغه لهجه مې ورته شروع کړل:

- ستا په نظر شاید زه ساده یم بیعقل یم خو دومره هم نه یم چې پوهه نشم ستا خبری او حرکات څه معنا لری!؟
جهان- اممم شه ته ووایه ستا په هغه دوني ککې د چرګ مغزو کې زما خبری او کارونه چشی معنا لری؟ هومم آورم!
- همدا چې آرمان مو پوره شو کوم مقصد مو چې غوښتی هغه ته ورسیدی اوس نو زما څخه موړ شوی شاید دا ځل پلان لری یو 10 کلنې انجلې ځانت....(خبره مې پوره شوی نه وه چې د وینو خوند مې خوله کې احساس کړو د څو ثانیو لپاره مې غوږونه یو دم بنګ ... غږ وکړو او هیس مې وا نه وریدل!

شونډه مې پری شوی وه! هو جهان زه د لاس په شا په خوله وهلي وم! د وینو سره مې اوښکې هم د سترګو و بهیدل چې جهان په زوره زما مخ خپل خواته کش کړو پداسی حال کې چې خپل په حرکاتو یې د زیات قهر او غوسې څخه کنترول نه درلود د غضب څخه په ډک او لړزانده غږ وویل: د... دا ت....ا ... تا ته ما ونه ویل هیس کله خپل ځانته دسی توهین او سپکاوی مه کوه! ستا په نظر زه تاته بیغرت بی ناموس معلومیږم یا ځان درته فاحشه معلومیږی چی هر وار دونی کک خبره پورته شته(ښکته) نسې ته زما خواته د یو تیري کونکی او هوس باز انسان ګوته نیسې!؟

زما د کارونو په معنا او مطلب نه پوهیژی؟ فکر کوی زه ځان درنه لری لری کوم چې لاره جوړه کړم بل واده او شزی ته؟ ته فکر کوی زه دونی رزیل او هرمونی انسان یم؟ هاا!؟(د جهان د ها په غږ مې اوړی د ویری څخه و پریدل او اوښکې مې لکه سیلاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ را وبهید، خو جهان لیونی شوی وو هیس شي ته یې نه کتل نه زما ژړا او نه هم زما د وینو ډک شونډی ته زه یې دومره کلک د لاس څخه ونیولم چې فکر مې کوی لاس مې مات شو!

جهان- یعنی ستا فکر زما په اړه دوغنی(همدومره) دی!؟ چې زه د 60 کالو بوډا یم او ته مې د پیسو په زور اخیستې یې خپل د نفس د خواهشاتو لپاره؟ او اوس هم درنه موړ سوم چم چمکې کوم چې ولاړسم بله شزه وکم؟! یعنی یو وار هم خپل په اړه فکر نکوی؟ یو وار هم ځان سره نه وایې شاید د دی(جهان خپل ځان وهی او وایې: د دی پدر لعنت انسان زړه کې څه خبره ده؟ ولې دسې کوی؟ ما تاته یوه خبره وکړل هغه هم په غوسه او ستا د خبری په ضد باندی!

او تا پوره شپه نه خوب وکې ندی هم د شئ څکه وکې (مطلب ډوډی دی ونخوړل) یوه خبری باندی تا په ځان ماتم او غم ونیوی، ایله هوایې خبری باندی هغه وخت ته پکر وکه چې زما به څه حال ویې چې لاس تړلې مې د هغه هرمونې سره ګیره کړی؟(د جهان په خبره اوښکې تویه ول مې لیاده ووتل او بی روح جسد پشان مې وروکتل چې جهان په همغه درد لرونکې لهجه وویل: 45 شپې کیژی چې ما خوب ندی کړی 45 شپې کیژی هر دقه چې سترګې مې د ډیر سترړیا او بې خوبې څخه پټې سوی ته مې د هغه څنګ کی په خوب کې لیدلی یی!

45 شپې کیژی ما ته ځمکې او آسمان ځای ندی راکړی یو دقه مې هغه خبری د دی (جهان خپل سر کلک ونیوی او ویې ویل: د دی لعنتي مغزو څخه نه وځی، پوهیژی ولې د پخوا په رکم نه یم؟ (د اوښکو څخه په ډک نظر مې ورکتل چې جهان لکه یو لیونی پشان وویل: هر دقه چې خپل زړه په څلور مذهب قانع کړم چې ستا ګناه نه وه او یو غلطی وه ولاړه تیره سوه د هغه خبره مې یاد ته راځی.... ویل یې...

ویل یې ..(د جهان سترګې د اوښکو ډکې شوی او د مغزی رګونه یې راوتلل لکه چې نفس یې نشو اخیستې چې خپل ګریوان ته یې لاس واچوی او خپل کمیس یو څو تنې

په زوره کش کړل چې ګریوان یې خیری شو، پداسې حال کې چې په زوره یې نفس اخیستې ویې ویل: ویل یې ستا د کمې خوا ماینه!؟ ویل یې په نیمه شپه یې ماته دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه کړی وه ما ته یــ... (جهان خپل خبره نیمه کړه او په داسې نظر یې راوکتل زما خواته چې ټول وجود مې د وحشت څخه ولړزیدی چې جهان بیا وویل: هر وار هر وار چې غواړم در نژدی سم(جهان خپل په زړه وار کوی او په همغه دردناکه لهجه وایې: دا زړه مې نه منې(د جهان اوښکه د دی خبری په ویلو توی شول چې زما طاقت هم خلاص شو او ژړا مې په ساندو بدل شوه، خو جهان نن شپه لکه چې اراده کړی وه ما خپل په خبرو مړه کړی چې بیا وویل:

جهان- ما څه ګناه کړی وه؟ ما هم مینه کړی وه او په پاک نکاح مې غوښتل خپل یې کم خو ... پوهیژی زه هر لمانځه کې د ایمان څخه مخکې چشې دعا کوم؟(ما یواځې ورکتل هیس مې نشو ویلې بغیر له ژړا څخه چې جهان رانږدی شو او ویې ویل: زه دعا کوم چې خدایه زما د شزی عزت او حیا وساته، زما د ناموس پرده وکړه...

زه د ایمان څخه مخکې ستا عزت غواړم (بیا پداسې حال کې چې په ګنګس او ناشنا نظر یې ماته راکتل ویې ویل: زه نه پوهیژم څه وکم؟ هم دی غواړم هم دی نغواړم!؟ اوسیدل دی هم درد دی او نه اوسیدل دی هم درد دی! نه دی خپل د ځان څخه لری کولې سم ندی خپله ولی سم! زما مشکل ستا سره ندی زما مشکل د ځان سره دی زما مشکل خپل د زړه سره دی دا(خپل په زړه یې وار وکړو او ویې ویل: دا لعنتی دی هم غواړی او هم نغواړی!؟ یو دقه بې فکره د عالم سم ستا د خندا په لیدو ټول خبری او کارونه مې د یاده ووځې او غرق ستا په تماشا سم

خو ناساپه(خپل سر وهې او وایې: دا لعنتی ټول خبری او کارونه را په یاد کې ستا کوچنی کوچنی خبری زما زړه ته لکه غر غوندی سی او په ساعتو ساعتو ورته فکر کوم چې ولی دسی وویل؟! ولې دسی وکړل؟ ته چې هر وار تندی تروش کوی هر وار ماته وایې بوړا زه فکر کوم ستا فکر کې ه... هغه دی او ستا زړه زما سره ندی، زور راکوی د مرګ تر حده رسیژم زړه مې غواړی ټوپک راواخلم ډز ډز اول تا وولم بیا ځان!

زه پوهیژم دا خبری به عمری ابد زما د یاده ونوځی ما به تاته ناز درکوی او ته به زما څخه تشتیدلی! او ما ساده ته ګوره ما بیا ویل انجلی ده شرم لری تا زه سلها واری خپل د ځان لری کړم او ما سلها واری ځان پدی خبری ختا باسی چې شرم حیا لری! خو مه وایه چې خبره بل ځای خرابه وه او زه پدی مینځ کې بیغــ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خبره نیمه کې خوشې کوی او بغیر لدی چي زما بد حال ته وګوری له کوټې وځي ....

***

یوه هفته د هغې شپې څخه تیره شول، داسې یو هفته چې پر ما باندی د همغه ورځو پشان تیره شوه کوم چې حسیب راته تهدید کړی و او ما د مرګ اراده کړی وه! حتا د هغه څخه لا بتر د هغه شپې خبرو وروسته لکه چې هغه یو کوچنی د احترام او خیال ساتلو پرده چې زموږ مینځ کې وه هغه هم لمینځه تللی وه او جهان د هغه ورځ په سبا راکتل لا نه! خپل د خوب ځای ډوډی راڅخه جلا کړه یوه کوټه کې لکه دوه مسافره اوسیدو هغه د کوټې یو سر کې زه یې بل سر کې! نه هغه کوم خبره کول نه ما نه هغه کوم غوښتنه درلود نه هم ما!

بس په ظاهر د ټولو مخکې ښه وو خو باطن کې او یواځې توب کې یو بل ته دوه بیګانه کسان شو، د یو هفتې وروسته د جهان مور زما کار راته په ګوته کړو چې څه وکړم څه نه؟ سهار وختی د ټول کور جارو کول،لوښې مینځل، او دری وخت چای دم کول، او کله ناکله د غرمې دیګ پخه ول زما کار وو! دا لا د جهان د مور خبره زما سره مراعات یې کړی وو؟ چې د تناره ډوډی ماته نه وسپارلی او د غوا لویشل(د غوا څخه شیدی ایستل) یې زما په غاړه کړی نه وه! د دوه هفتو کې بابا، ادی، اسما، نیلوفر ټولو سره مې خبری وکړل هر چا چې ویل ښه یې؟

ما به په خلاص تندی ویل هو! څه مې ویلی وایې؟ څه د ویلو لپاره وه؟ چاته مې ویلی وایې چې خاوند مې کوټه کې ځای رانه جلا کړی! چاته مې ویلی وایې چې زما خواته راګوری لا نه خبری کول خو لری! چاته مې ویلی وایې؟ بابا ته؟ ادی ته؟ که آسما ته؟ څه به یې کړی وایې؟ ضرور پوښتنه یې کول ولی؟ او ما څه جواب درلود؟ څه خبره مې د ویلو لپاره درلود؟ هیس .. هیس .. شاید زما دا حال زما د ګناهونو کفاره وی؟ شاید دا زما مجازات ویې چې خدای زما څخه اخلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دی دوه هفتو پشان د سهار د پنځه بجو څخه لګیا وم دا غټه حویلی مې جارو کول، د ډیر جارو وهلو څخه مې ملا، لاسونه، او پښې درد کول خو چاره نه وه مجبوره وم، حویلې مې نیم جارو کړی وه چې د جهان د مشری وریندارۍ غږ راغي چې ویل یې راشه دا پیالې ومینځه! مجبور جارو مې پریخود او پداسی حال کې چې خپل ملا مې په لاس موښل د کور خواته ولاړم، مابښام د ډوډی وروسته دوی چای څکلي وه او پیالی خیرنی کړی وه نو مجبور اوس مې باید

مینځلی وایی تر څو بیا ناری کړی وایې؟!

خپل د دست کشو پسی په ګرځیدو شوم خو آشپزخانه کې کوم ځای کی چی ما ایخودلی وه نه ښکاریده! بل جوړه می نه درلود یواځی هم دا یوه جوړه وه په ویری او وحشت مې ورپسی کتل هغه خوا څخه د جهان مور ناری او بغاری شروع کړی وه چې یو دانه پیاله دی خسر ته راوړه! هر سومره چې وګرځیدم پیدا مې نکړو اخیر د ډیر مجبوری څخه مې پیاله همداسی ومینځل، کوم پوډر او ظرف شوی می ورنکړل خو پیالې لږ بد بوی کوی او باید ضرور مې یوځل په ظرف شوی مینځلی وایې!

د مجبوری څخه مې لاس په پلاستیک وتړی او د پیالی مینځلو باندی لګیا شوم چې ناسایه د جهان دویم ورور آشپزخانی ته راننوتی او زما ټکری زما د سر څخه ختا شوی وو! نو ما تلوار وکړو ترڅو ټکری مې په سر سم کړم چې د ظرف شوی څخه ډک لاس مې په مغزی راکش سو! اول کې د زیات تلوار څخه په هیس پوه نشوم خو کرار کرار د مغزی سوځیدل مې شروع شول هر سومره چې اوبو می مینځې هغومره نور هم خراب کیدی! تر مابښام درد می تیر کړو او هیس می ونه ویل او د کور کار مې وکړو..

خو مابښام کوټه کې یواځی شوم او جهان هم نه وو او ورسته راتلې نو په راحته د هینداری مخکی و دریدم او ټکری مې خپل د مغزی څخه لری کړو! د ډیر سوځیدو او خراب میدو څخه رنګ یې شین ته اوختی وو د زخم په لیدو مې سترګو کې اوښکی راټولی شوی، او هغه ورځ می یاد ته راغلل چې ما دست کشی اچول لیاده وتی وه او لاسونه مې زخم زخم شوی وه! او بابا راته ملحم وهلی وو! د هغه ورځ په یاد راوړلو ژړا ونیولم او مجبور د دی دوه هفتو پشان خپل ځای د کوټې کونج خپل بستری او بالښت ته مې پناه ویوړل او ژړا ته مې شروع ورکړل، دومره درد می درلود او دومره ستړی وم چې نه پو هیږم کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې سترګی درنی شوی وه او ويده شوی وم!

په مغزی مي د يو يخ شي په وهلو په ډار له خوبه پاسيدم چي جهان مي خپل سر ته ناست وليدی؟ په تروش تندی لګيا وو ملحم يي زما به مغزی وهل کله چي زما خلاصی سترګی وليدل ملحم يي زما خواته راختا کړو او په غوسه ناکه لهجه يي وويل: دا ملحم پوره خپل په مغزی ووهه او سو ورځو پوری زخم مه لوند کوه، (او بيايی زما څنګ ته اشاره وکړل او ويې ويل: هغه دستکشی دی سوری شوی وه ما ويوړل چي نور درته راوړم خو تا ...

هغه خپل خبره نيم کي پاتی کړه او به همغه تروش تندی خپل د ځای چی زما څخه دوه دری نالي لری آوار کړی وو ولاړی او پداسی حال کې چی هلته يي هم زما خواته شا کول ويې ويل: ادی ته می ويلی سبا ورسره ډاکټر ته ولاړسه چي سم دوا درکی دا ملحم د نن شپی لپاره يی درد کمه ويی.

ما د جهان خواته کتل خو هغه ماته شا کړی وه دروازی خواته يې کتل! ولی؟ اخير کله چی زما څخه يي بد راځی بيا دا کارونه کوی؟ يعنی زړه يي پرما سوځی؟ هو ضرور همدغه دليل دی! پدی فکر می غوسه راغله او ملحم می د هغه خواته ختا کړو ما د هغه ترحم او زړه سواند نه وو پکار ملحم د جهان پر ملا ولګيدی او هغه په حيرت زما خواته مخ راوګرځه ويې چي ما ورته په غوسه وويل: زړه دی د بل چا لپاره وسوځه وه زه ستا ترحم او همدردی ته اړتيا نلرم.

زما په خبری جهان راوکتل او کرار يې وويل: استغفرالله.
بغير لدی چی جواب ورکړم دا ځل ما ورته شاه وګرځه ول، زړه مي دومره ورڅخه نيولی وو او خفه وم چي بې اختياره مي اوښکی په بهيدو شول! دی له کوم خوا خبر شوی وو چي زما دستکشی څيری شوی وه؟ چی تللی و نور يی راته راوړی وه؟ ضرور روقيه ورته ويلی ځکه هغی زما دستکشو ته فکر شوی وو! نه نور ما کوم خبره وکړل نه جهان همغسی شا ګرځه ولی ورته ويده شوم.

سهار جهان کار ته د تلو مخکی خپل مور ته يوځل بيا وويل چې زما سره دی لاړشی د دوی د کلي نږدی کلينک ته خو مور يې ورته خپل د پښو درد او د خور راتلل يې بهانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل او زما سره د تلو څخه یې انکار وکړو؟! پدی دوه هفتو کی یو خبری ته می پام شوی وو او هغه دا چې د جهان دویم خور چې ګلناز نومیده هر کله به چې دلته راغله نو خپله خو یې هسی خدای زما څخه نه پوهیږم ولی بد راغلی ول او خبری نه راسره کول د دی د راتلو سره د ټول کورنی اخلاق ترڅو ورځو زما سره بد او تند کیدل؟! حتا د روقیه ده ترڅو ورځو به سم خبری نه راسره کول! نه پوهیږم ولی؟

د جهان مور چی زما سره د تلو انکار وکړو نو جهان جونید او روقیه ته وویل چې زما سره دی تر ډاکتره لاړشی دی مینځ کی یو زه وم چی خاموش مې د چای پیالی ډکه ول او هیس خبره مې نکول، د ګلنازی مخکی می هم د چای پیاله کیخودل چې هغې په تروش تندی پیاله چای بیرته پتنوس کی کیخودل او په همغه لهجه یې وویل: زه چای نه چیشم(نه څکم.)

هیس می ونه ویل او پیاله چای مې ورڅخه لری کړو چې د جهان مور هم په تروش تندی وویل: ورځه حجاب مجاب دی وکه ولاړسه ډاکټر ته چی وګوری چشی درباندی سوی؟!

د جهان د مور لهجه بل رکم وه! داسی لکه د جنګ خو ما څه ونه ویل او په کراره خپل د کوټې خواته روانه شوم حجاب مې د الماری څخه راوخیستی او د سینګار میز خواته روانه شوم چې یاد ته مې راغلل سینګار کول دلته د کور څخه د باندی تلو وقت کې منع دی! منع چی څه کوی کفر وو ما هم نشو کولی یواځی کار می چی وکو خپل سترګی می توری کړی.د لوړ چپلکو چې د تلو وخت کی ټک ټک کول او یوځل روقیه راته ویلی وه چی د کور سړیان د داسی چپلکو څخه بد راځی، یو جوړه ساده او ښکته بوټونه مې په پښو کړل.

او لاندی راغلم چې جونید او روقیه مې حویلي کی ځانته په انتظار ولیدل! دا څو هفتو کی یو څه د جونید په خوی او بوی پوهه شوی وم ډیر معصوم او عاجز ماشوم دی، د کور زیاتره کار د دوکان تلو څخه نیولی د غوایانو ته د واښه راوړلو ټول ده کول، دوکان د کور څخه زیات لری وو خو دی بیچاره به د ورځی شل ځل هم دوکان ته تلی او یو شکایت یې لا نکوی! په کډه د کور څخه ووتلو په حیران حیران نظر می شاوخوا کتل، پدی دوه هفتو کی یو ځل لا د کور څخه نه وم راوتلی چی وغواړم د کور مخ کوڅه لا وګورم کلی خو لا لری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې په حيرت روانه وم چې د کوڅې سر ته په رسيدو يو لوکس موټر زموږ مخکې و دريدی! او د موټر د ښيښی په ښکته کيدو ما ژر خپل د ټکری په څنډه خپل د سترګو څخه رانجه پاک کړل او ځان سره مې وويل: که ما دومره شانس درلود اوس بايد په امريکا کی وايې نه دلته د يو مغول چنګيز قوم په مينځ کې!

ارباب- ناوی چيرته روانه يې؟
زما لځايه روقيه ورته زما د مغزی زخم کيدو ټوله کيسه وکړل! لکه چې د جهان پلار نه وو خبر د دی موضوع څخه چې سر يې وښوره وی او ويې ويل: خدای به خير کی يواځې ځان روان ياست؟
روقيه- نه بابا جونيد سره ځو.
د روقيه په خبری ارباب په قهرجنه لهجه وويل: يعنې تاسو داوړه ښزی د دی يو کوچنی په سر د هغه دنيا سر ته روان ياست؟

روقيه- هغه جهان ورور ويل موږ دی ولاړسو.
ارباب په قهر خپل سر وښوراوه او ويې ويل: ناوی يواځې ته ډاکټر ته ځې؟
- هو
ارباب- نو کشينه موټر کی زه دی خپله رسه وم.
په ورختا يې مې وويل: نه نه موږ خپله ځو تاسو ولی ځان په زحمت کوی؟
ارباب بد بد راوکتل او ويې ويل: کشينه(کينه) زه دی خپله وړم زه به د هغه جهان سره هم وګورم بيغيرت خپل ځوان ښزه يی يواځې ځان ايله کړی خپل په سر کشينه...

زړه مې نغوښتی موټر کی کينم زه خدای د جهان د پلار څخه ويريدم، زړه نا زړه مې د موټر خواته کتل چې هغه بيا وويل: کشينه موټر کی څه استخاره کوی؟

ارباب په غوسه ناکه لهجه دا خبره وکړل او ما نور ترديد او زړه نا زړه والی مناسب ونه بلو او په تلوار کيناستم روقيه هم غوښتل کينی چی ارباب ورته وويل: تخو مريضه نه يې! نو مه راځه.
روقيه- خو لالا ويل زه ورسره ولاړسم
ارباب- ضرورت نسته ورځه کورته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب نه جونید پریخود او نه هم روقیه یواځی زه یې موټر کې کینه ولم! او هغه خپل موټر چله وی؟! لوکس موټر و د جهان د موټر پشان! په هغه لوکس موټر کی رادیو چالانده وه او یو نعت د موټر په فضا کی خپریدی. پدی لوکس موټر کی یو ریمکس مست غزل په کار وو نه دا نعت! ارباب موټر روښانه کړو او کرار یې وویل: دا موټر می ددی د چوکیو لپاره خوشیژی انسان پکشیکی(پکې) راحته وی. نو نه کیژی چی زه دی پدسی موټر کی کشینم او مژور می په سراچه کی!
- مننه

ارباب- جهان شه اخلاق درسره کوی؟
په حیرت می د موټر له هینداری څخه ارباب ته وکتل؟! خو زر می بیرته سر ښکته کړو او آرام می وویل: هو
ارباب- اممم خو ماته دسی نه شکاری!
د ارباب په خبری مې په ویری او وحشت وروکتل چې دا ځل هغه هم خپل په هغه تور سترګو چي تور والی د جهان د سترګو څخه زیات و خو کم نه د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: جهان ماته شه نه معلومیژی! زه یې پلار یم او پلار مور خپل د اولاد په بیری،وحشت او خفګان پوهیژی، جهان دا دوه میاشتی کیژی بل رکم دی!

کارونه، خبری، بی فکری خاموش کیدل یې دا ټول ماته د 9 کالو مخکی رکم شکاری!(په حیران او ګنګس انداز می وروکتل چې ارباب زما په ګنګس انداز پوی شو او ویې ویل: 9 کال مخکی چي ګلدسته مړه سوه او د یو شپې جونید د جهان غیژ کی پاتی سو جهان دغسی ګنګس او ویریدلی وو! او نه پوهیدی چشی وکی؟ او زه د 9 کالو وروسته بیا د جهان سترګو کې هغه بیره وینم او شاید د هغه څخه لا زیات!

ما هیس نه ویل او خاموش مې غوږ نیولی وو، زه تازه خبره شوم چې د جهان ښځه په څه دلیل مړه شوی وه؟ ارباب موټر سرک خواته کړو او بیایی کرار وویل: جهان د کوچني والو څخه د دیني درسو سره زیات شوق وو دونی زیات چي په ۱۷ کلنی کي زما بی اجازی خپل د ماماګانو سره پاکستان ته تللی وو او هلته په یو دینی مدرسه کې درس وایې! زه چې خبر سوم هم حیران سوم او هم وبیریدم! هغه وخت اوضاع زیات خرابه وه او د پاکستان هغه مدرسو کی د دین دځایه زیاتره فدایان او انتحاری حملو د پاره یې دا رکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نسل تربیه کوی!

په یاد مې دی د ژمی شپه وه د شپې دوه بجې مې حرکت وکړ په بولدک واوښتم او سبا مې جهان لاس نیولی ځان سره راوړی کور ته! نه راتلی زاری کول خو ما په زوره راوړی او ددی د پاره چې ځان سره یې وساتم او نور د پاکستان او مدرسو هوایئ د سره ووځی جر مې ورته خپل وریره ګلدسته .... خدای دی وبخښی هغه مې ورته وکړل، د جهان نه وه خوښه هغه غوښتل درس ووایی خو ما اجازه ورنکړل مجبور پاتې سو اول ځو میاشتی خفه وو ضد یې کړی وو، خبری نکول مازی بهانی باندی جنګ کوی، خو علم او هغه درسو یې ورته فاید کړی وه چې جنګ او دعوا یې زموږ سره وه!

ګلدسته چشی نه ویل هغه هم خدای دی جنتونه ورنصیب کړی د دیوال ژغ پورته کیدی خو ددی نه! دونی عاجزه وه سل خبری دی کړی وایی د دی انجلی ښځه تا یوه خبره نه آوریدل، جهان ورسره سات تیر وو کتابونه یې د انډیوالانو ښځه راوړل کور کی ویل یا هم نژدی د مسجد مولا ته تللی، خوشحاله خوشحالی وه بس نظر وو که قسمت هر شی چې وو د جونید د پیدا کیدو سره ګلدسته مړه سول،(ارباب ځو ثانی خاموش شو بیایې وویل: ستا نه چشی پټ کم موږ د کلی خلک یو شزه راته ګرانه ده خو تر حد!

ګلدسته زما وریره وه راباندی ګرانه وه د زوی کور مې ورباندی جوړ وو خو چې مړه سول پته کړی مو لا نه وه چې ما جهان ته وویل واده درته کوم! ما خپل په فکر د هغه کور آباد کوی د اول وار رکم(ارباب خپل د خبری دی ځای کی یو ژوره ساه واخیستل او ویې ویل: خو جهان دا وار د هیچا خبره ونه منل نه زما نه خپل د مور نه خور نه وررور د هیچا دا خبره نه وه چې په ګلدسته عاشق و یا ویل یې که شزه وکم هغه جونید ته مورتوب نسی کولی او زه نغواړم زوی می د میری د لاس لاندی شی.

9 کال یې خپل ځوانی د جونید د پاره خاوری کړل، نور نو موږ ورنه نامیده سوی وو چې ځو میاشتی مخکی شاید خدای زموږ یو دعا قبول کړی وه چې ستا د پلار سره یې ملاقات سوی وو او بیا(ارباب وخندل او ویې ویل: یو رکم په شرم او حیا ماته وویل بابا زما د پاره به مرکه ولاړنسی؟ باور په خدای وکه هغه دقه که د جنت زیری راباندی سوی وایې دونی نه خوشحالیدم لکه سنګه چې د جهان په خبری خوشحال سوم، ما د جهان سترګو کې همغه د 20 کلن ځوانی شور او شوق لیدی، بی کراره وه کارونه به یې سر سر کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل او کش د کابل خواته ...

ارباب خندل او ما سر د شرم څخه لاندی اچولی وو چې هغه د څو ثانیو وروسته وویل:
خو اوس خراب سوی بل رکم سوی نه پوهیږم مشکل د چشی دی؟ خو دونی ضرور
پوهیږم هر مشکل چی دی په تا باندی ربط لری! نن ما تنها کړی چې درسره یو څو
خبری وکم ما نصیحت نزده عمر کې می نه خپل زامنو ته نصیحت کړی نه لورګانو ته!
تاته هم نصیحت نکوم ما ته مشکل دی ووایه چې زه یې درته حل کم!

ارباب دا خبر وکړل او موټر یې د سړک کونج کې و دره ویې او پداسې حال کې چې
کامل زما خواته راګرځیدی ویې ویل: مشکل دی چشی دی؟زموژ کور دی نخوشیژی؟ د
اطرافو څخه دی بد راځی؟ خامخا د شهر څخه راغلی یې شاید زموژ د کور د کارونو
سره نه یې بلد مشکل نسته ستا پلار ته مې هم قول ورکړی وو تاته یې هم درکوم جهان
راضی کول یې پرما دغه نن ولاړو کورته بستره دی د میره په شا درکوم ویې دیسی کابل
ته هلته دی درته کور واخلي، ماته زما د زوی خوشحالی مهم ده کوه قاف ته ولاړسی خو
صرف ماته ووایست چی جهان خوشحاله دی! بس زه نور هیس شی ورنه نغواړم

جهان خپل د زوی توب حق زما د پاره ادا کړی زه ورنه نور هیس شی نغواړم بغیر د
هغه د خوشحالي، او ها که مشکل دی د کور او کلي سره ندی او خبره ستوی دواړو په
مینځ کی خرابه سوی نو زه درته دونی وایم چې خپل میره د لاسه ونیسه یو کونج کې
کرار کشینه(کینه) وه او ورته پوره خبره وکه! انسان دی شاید یو شی د یو چا له خولی
اوریدلی وی او خبره به یې په زړه نیولی وی؟ لنډ مثال یې زه ستا په باره کې درکم تا چې
په دست کشو لوشې پریول زما غوژو ته رنګارنګ احوالونه راتلل یو ویل چې د شهر
څخه یې انجلي راوړی د ډیر کبر او غرور لاس باندی دست کشی کوی! (د ارباب پدی
خبره مې په حیرت وروکتل؟ چی هغه په خندا وویل:

ارباب- زه تازه نن خبر سوم چې په حه دلیل تا دست کشی اچول! نو فکر کوه خبره چې د
یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی! شاید ستوی
مینځ کې هم دغسی منافقت او شیطنت سوی وی!؟ کشینی یو د بل سره خبری وکی خپل
مشکل حل کې تاسو نور یو دبل څخه رغیندن نکیژی تاسو دواړه نور د عمر تر اخیره یو
د بل د ژوند لباس یاست، زما دا خبری د یو پلار پشان وآوره او فکر ورباندی وکه او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ښخه چې یو تعلیم یافته او با سواده انجلی یې د دی امید لرم چې خپل ژوند خپل سم کې نه دا چې کشینی ترڅو یو سوک راسی او ستا ژوند درسم کی.

واقعا هیس فکر می نکوی چې د جهان پلار دی دومره هوشیار فهمیده او مهربانه انسان اوسیږی!؟ منم چې خبرو خبرو کې خپل د زوی خوا زیاته ونیول خو د زړه د خلاصه یې ماته هم نصیحت وکو د یو خیر خوا او یو پلار په صفت! ارباب تر کلینک زه ویوړم ډاکتر زما مغزی وکتو او د یو هفتی دوا یې راکړل کور ته د بیرته تګ وخت کی ارباب نور تیس خبره ونکړل او ماته یې اجازه راکړل چې د هغه په خبرو فکر وکړم! کور ته چې ورسیدو ارباب د ټولو مخ کې وویل چې د دی ښخه وروسته زه دی نور هیس کله لوبنی ونه مینځم!

د هغه په خبره د جهان د وریندارګیانو ښخه نیولی حتا د جهان د مور تندی لا تروش سو خو د ارباب خبره خبره وه او هیچا وربآندی مخالفت ونکړو، دوا په لاس خپل کوټې ته ولاړم د ارباب خبرو زه فکر کې واچولم! او تازه مې د جهان د هغه شپې خبرو ته فکر شو چې ویل یې حسیب ورته څه خبری کړی وه؟ ما حسیب دومره پیژندی چې پوه شم چې سومره کم ظرفیت انسان دی او ضرور د هر خبری سره یې سل نور خبری د ځانه ترلی او جهان ته یې ویلی، خو ګیله می د دی خبری ښخه وه چې جهان ولی باور کړی وو د هغه په خبرو؟!

د زیات فکر کولو وروسته دی پایلې ته ورسیدم چې په قهر او غوسه او خفګان هیس نه سم کیږی! هر سومره چې زه ځان خفه نیسم هغومره جهان هم زما ښخه لری کیږی د ارباب خبره زه باید خپل ژوند ته یو بل شانس ورکړم او خپل کوښښ وکړم چې خپل ژوند جوړ کړم نه دا چې انتظار وکړم جهان راشی او ټول شیان جوړ کړی! دا ځل د نیلوفر خبره زه باید یو مثبت قدم واخلم ترڅو جهان خپل خواته راکش کړم، کنه کوم مور،خور او حتا همدغه ارباب که وګوری جهان خوشحاله ندی د یو لځایه د جهان خبره دری نور ښځې ورته کوی!

زه باید یو ځل ددغه ژوند لپاره کوښښ وکړم زه باید خپل شانس یو ځل و آزمایم، پدی فکرونو مې بیحده مثبت انرژی واخیستل او دا ځل د یو هدف او یو امید په درلودو لځایه پاسیدم، د کوټې مینځ کې ګرځیدم راګرځیدم نه پوهیدم څه وکړم!؟ داسی خو نکیږی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینم جهان ته ووایم فلانکی فلانکی خبره غلطه وه او دا سمه ده! او اوس راځه آشتی!؟ باید یو سم فکر وکړم داسی چی هم زما غرور وساتل شی او هم جهان بیرته سم شی! خو څه وکړم؟ په همدی فکرونو کې وم چې روقیه کوټې ته راغله او ویې ویل:

روقیه- ډوډی تیاره ده نې خوری؟
- درغلم.
د روقیه سره یوځای د کوټې څخه ووتلم ډوډی خوړل هم دی کور کې عجیب انداز یې درلود سړیان یو کوټه کې ډوډی خوړل او ښځو جلا بل کوټه کی! کوټه ته چې لاړم او سترګې مې په کډو ولګیدو ټول اشتها مې خرابه شوه! ما د کدوګک څخه بیحده بد راتلو وړی وم خو د هغه شین رنګ ته په کتو کانګې مې راتلی بغیر لدی چې څه ووایم لځایه پاسیدم، چې د جهان مور وویل: ولې ولاړه سوی؟

- هغه زما زړه نغواړی.
د جهان مور- وی ولی دی زړه نغواړی؟ تا خو غرمه لا ډوډی ونخوړل!
د هغې په خبره په کراره می وویل: کدوګک مې نه خوښیږی!
د څو ثانیو لپاره هیڅا څه ونه ویل خو ناساپه ګل بی بی په ټوکو وویل: وی انجلی دا د خسر کور دی دلته سوک دسی نه وایې چی فلانکی شی می خوش دی بیستانکی می ندی خوش.(د هغی په خبری می په حیرت وروکتل چې د جهان مور په تروش تندی وویل: که دا دی ندی خوش ورځه آشپزخانی کی وګوری شاید بل شی وی ځانته یې پوخ که.

د سر په ښوره ولو د کوټې څخه ووتلم د جهان مور ښه ښځه وه کله ناکله تنده لهجه یې کاره ول خو زړه کې کوم کینه او بد نیت نه درلود، د جهان دوی د کور په خاصیت دومره پوه شوی وم چې هر شی پوخ شې دوی بغیر له کوم خبری او ناز خوری او عادت نلری چی ووایی دا خراب دی او دا سم!؟ زما خبره د ګل بی بی خبره ډیره بده وه خو زما چې شې زړه ونغواړی نشم خوړلی! د آشپزخانی خواته روانه وم چې د سړیانو کوټی خواته می فکر شو ټول ناست وه ډوډی خوړل، ناساپه یو شیطنی فکر می ذهن ته راغلو جهان د ارباب اندی ته ناست وو او په تروش تندی سوک وایې چې په زوره ډوګی خوړل!

جونید د کوټې څخه راووتې د اوبو جګ یې په لاس و پوه شوم چې غواړی اوبه ویسی نو ځکه ورمخکی شوم او وربادی غږ مې وکړو: جونید را جګ زه درته د اوبو ډک کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غږ جونيد راوکتل او کرار يې وويل: يا زه يې خپل ډک کوم.
- ته جګ ماته راکړه زه درته د اوبو ډک کوم ته به ماته يو بل کار وکړی؟ کوی؟
جونيد په ګنګس انداز راوکتل او سر يې د سمده پشان وخوځه ويې چې ما ورته وويل:
ولاړسه جهان بابا ته دی ووايه يو ځل د باندی راشی زما لږ پکار دی، زه آشپزخانه کی يم سمده.؟

جونيد د سر په خوځه ولو په تلوار د کوټې خواته روان شو او ما هم ځان تر آشپزخانی ورسره وی زړه مې بی واره درزيدی ربښتيا ووايم خپل د کار څخه پښيمانه شوم؟! خو اوس خبره د خبری څخه تيره وه، جګ مې د اوبو څخه ډک کړو چې د جهان غږ مې د شالخوا واوريدی: چشی دی پکار وو؟

مخ مې د هغه خواته راوګرځه ويې چې د آشپزخانی دروازی خوله کې ولاړ وو، جونيد هم د هغه شاته وه د جونيد په ليدو می جګ د هغه خواته ونيو چې جهان زما پدی کار خپل شاته وکتل او جونيد ته يې لاره ورکړل جونيد دومره په تلوار زما د لاس څخه جګ کش کړو او ولاړی چې لږ اوبه زما په لاس وڅڅيدل او د جهان غږ چې ورته ويې ويل: په کراره څه تلوار لری.

خو جونيد بغير د دی چې د چا غږ واوری د کوټې خواته ولاړی، د هغه د تلو وروسته جهان په منتظر نظر زما خواته کتل او زه حيران وم اوس څه ووايم؟ يو دقه کې می د ارباب، نيلوفر، آسما، ادی ټولو خبری می مغزو کی وګرځيدل او زما زړه نا زړه توب يې لمينځه ويوړ زه بايد دی ژوند ته يو بل شانس هم ورکړم پدی فکر مې د جهان خواته وکتل او کرار می وويل: زه کدوګک نخورم!

زما په خبری د جهان وريځې د حيرت څخه پورته شوی او رډ رډ يې د څو ثانيو لپاره راوکتل بيا يې پداسې حال کې چې د آشپزخانی شاوخوا اشاره کول کرار وويل: اممم وګوره شايد کور کې بل شئ وی ځانته پوخ کړه.
- نيغواړم.
جهان په حيرت وويل: چشی نغواړی؟
- د کور شيان! اممم ... زړه مې د بيرون ډوډی غواړی!
جهان بغير له کوم خبری کولو په حيرت راکتل چې زه د دروازی خواته ولاړم او د دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخه مخکې چې د جهان د اندې ښخه تیره شم ورته مې وویل: د هغه شپې رکم پیتزا غواړم.

دا خبره مې وکړل او بغیر لدی چې د جهان حیرت زده نظر ته وګورم خپل کوټې خواته مې قدمونه تیز کړل کوټې ته په رسیدو دروازه مې زر بنده کړل او خپل په زړه چې بی واره درزیدی لاس کیخود، څو دقی هغه حال کې ولاړه وم چې د حویلی ښخه د موټر د روښانه کیدو او بیا د حویلي د دروازی د خلاصیدو غږ مې واوریدی به تلوار د پردی خواته ولاړم او پرده می پورته کړل، هو صحیح ګمان مې کړی وو جهان وو چې خپل موټر یې د کور ښخه وباسی! پوهیدم چې هوټلونه او دوکانونه د کور ښخه ډیر لری دی او شاید یو یو نیم ساعت لاره وی!

خو ما له قصد داسی وکړل پریږده لږ زحمت وباسی او لاړشی زما ناز پوره کړی شاید لږ پر خود راشی؟ د جهان د راتلو مخکې می د کوټې ټول نالې ټولی کړل او بیستره کړی مې د کوټې کونج کې منظم ووړل، یواځې هغه دوه نفره نالی مې هوار کړل؟! خپل د شیطنی فکرونو ښخه مې خندا راغلل! په عاجزی او معصومیت نکیړی باید جهان دا ځل خپل په طریقه صراط المستقیم ته راوړم! یو ورځ زموږ د پوهنتون استاذه چې ښځه وه موږ ټولو ته یوه خبره وکړل چی هغه وقت زه یې په معنا سمه پوه نشوم ځکه هغه شرایطو او هغه حال کې می شتون نه درلود خو هغه خبره

اوس همدغه شبیه زما د حالاتو سره مطابقت درلود، هغی ویل کله چې خاوند خپل ښځې ته ووایی چی زه دویم واده کوم! نو یو عام او ساده ښځه دوه کاره کوی! اولې ژاړی او خپل د پلار کورته شاید لاړه شی او خبره خپل د کورنی سره شریکه کړی! دویم ډله ښځې ژاړی خو خاموشه کیږی نه کورنی خبره وی نه هم کوم بل چاته وایې او خبره ځان سره ساتی! پدی وخت کی دواړه ډلو ښځو کار اشتباه دی او 90% فیصده

په همدی ښځو باندی بنه راځی؟! هغه لس فیصد به یې یاد نکړو چې شاید خاوند یې ورسره ټوکی کول یا هم د انجلی کورنی په زور او ګواښ هلک د دویم ښځی کولو ښخه منع کړی! په اصل کی د ښځی اول ماته هغه وخت ده چی خاوند یې ووایی بله ښځه کوم او دا د خاوند مخکی وژاړی! یو قوی او هوښیاره ښځه منطقی بحث کوی خپل د خاوند سره نه چغی بغاری وهی! ما د استاذ دا خبری هغه وخت بیخی جدی و نه نیول خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم سومره پر ځای نصیحت یې کړی وو، په نالې کینم او د جهان راتلو ته په تمه کېږم!

شاید یو ساعت په تمه وم چې د موټر غږ مې د حویلې څخه وآوریدی او بیا مې د زړه ضربان له کنټرول څخه ووتل، یو یو ثانیه مې حساب کول چې جهان راشی او تقریبا څه کم 5 دقی وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او ما د جهان قد او قامت د دروازی په چوکاټ کی ولید سر یې ښکته کوټی ته راننوتی غوښتل یې چی خپل پټو د اوږی څخه لری کړی چې ناساپه یې نالی ته فکر شو شاوخوا یې خالی کوټی ته وکتل او بیا ناساپه یې پرما چی په دوه نفره نالی ناسته وم فکر شو هک حیران یې زما خواته راوکتل

او ما هم د هغه لاس کې د پیتزا قوطی ته په خوشحالی کتل چې د څو ثانیو وروسته جهان د حیرت څخه راووت او د پیتزا قوطی کرار زما څنګ ته کیخود، چې ما هم بغیر د کوم شرم او خجالت څخه قوطی راوخیست او جهان ته مې په خوشحالی وویل: مننه.

جهان د سر په خوځه ولو جواب راکړو او د نالې په څنده کیناستی ما هم څه ورته ونه ویل او خپل پیتزا مې په شوق خوړل شروع کړل، یو څو ګولې پیتزا مې چې وخوړل جهان ته مې فکر شو چې په ځیر،ځیر یې زما خواته راکتل، د بابا خبره مې یاد ته راغلل هغه تل ویل د سړیانو پیژندل او کنټرول کول بیحده آسانه دی هغوی ستاسو ښځو د کارونو هینداره ده! مطلب ته چې هر کار ورسره وکړی هغه هم همغه کار درسره تکرار کوی!

البته دا خبره یې د هغه سړیانو په اړه کول چې زړه کی مینه ولری خو د بیان طریقه او چل نه ورځی! زما په نظر سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی او مینې ته اړتیا لری خو هغوی خپل د زړه خبره نکوی او زړه کی ساتی، اخری ګوله پیتزا می د جهان خواته ونیول چې تراوسه یې په ځیر ځیر زما خواته کتل زما په کار هغه راوکتل چې ما په خندا ورته وویل: هوممم داسی دی ورته په خوار نظر کتل هسی زهر نشی راته.

زما په خبری د جهان تندی تروش څو خو پیتزا یې زما د لاس څخه واخیستل د پیتزا خوړلو وخت کی وویل: خدای دی نکوی نوش جان دی سه.
- چای ګڼکی درته دم کړم؟
جهان- که زحمت درته نه وی یو دوه پیاله راته دم که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمده.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټې څخه ووتلم د آشپزخانې خواته روانه وم ترڅو جهان ته لږ چای دم کړم چې د آشپزخانې څخه مې د ګل بی بی او زرلشت غږ واوریدو چې ویل یې: و دې لیدې خپل میړه یې پدې نیمه شپه هغه دنیا سر ته واستوی چې ورته شهری خوراک راوړی!

زرلشته- هو نو د قسمت خبرې دی یو ته یې دسې په کراره او بیغمه ورکوی او یو ته یې زموږ په رکم په جبر او خواری.
ګل بی بی- رشتیا وایې خبره د طالع او قسمت ده ما ولاکه ټول عمر کې په جهانګیر(د جهان ورور) دسې بیځایه ناز او نخرې کړې وی همیشه مې د هغه تندی ته کتل چې ویلې وایې ګل بی بی مړه سه مړه کیدم که ویلې وایې ژوندی سه ژوندی کیدم! خو اخیر هغه زما د دونې شه کارو بدله چشې راکړل؟ په سر یې راته ته راوړی!

زرلشته- بس نو د نر جنس بی وفا دی، دسې خبرو ته نګوری، که زما لاس کې وایې ته فکر کوی زه د هغه سړی شزه کیدلم چې پنځه شپږ قد نیم قد ماشومان لری او شزه لری؟

هغوی لا خبری کول چې ما خپل ستونی صاف کړو او آشپزخانې ته ننوتلم زما په لیدو هغوی یو دم خاموش شوی خو ما ورته هیس ونه ویل او چاینک پسې په ګرځیدو شوم، په حساب مې څلور پیالې چای دم کړو او منتظره شوم چې دم شی!
هغوی دواړه بنې هم هلته ولاړ وه او د سترګو لاندی ما ته راکتل اخیر کی د ګل بی بی حوصله خلاصه شوه او پوښتنه یې وکړل: جهان پدې نیمه شپه چیرې ولاړی بیا راغی؟

د هغې په خبره مې سترګې د حیرت څخه خلاصې شوی! دا اوس مګر دوی د همدی بحث په اړه خبرې نکول! نو بیا ولې داسې غواړی ما په خبرو کړی؟ په کراره غږ مې وویل: نه یم خبره شاید کار یې درلود.

په زړه کې مې ځان سره وویل: هو نو کله چې تاسو ځان داسې ناګاره اچوی فکر کوی ما دسې چلونه نه زده؟ زما په خبرې ګل بی بی او زرلشت یو نظر یو بل ته وکړو خو نور څه یې ونه ویل ما هم چای زر دم کړو او د کوټې خواته روانه شوم، چې جهان مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالی داسی ځمليدلی وليد چې يو لاس يې په سترګو کيخودلی وو او بل يې خپل ځنګ ته او خولۍ هم سر ته په بالښت ايخودلی وه، کرار خواته يې نږدی شوم چاى مې د هغه ځنګ ته کيخود چې هغه خپل لاس د سترګو څخه لری کړو

پياله چاى مې ورته ډکه کړل او مخ ته مې ورته کيخودل، چې هغه پداسي حال کې چې کيناستی او بالښت ته يې تکيه ورکول ويې ويل: مننه
- هيله کوم.
دا خبره مې وکړل او د سينګار ميز خواته نږدی شوم خپل دوا مې د سينګار ميز له سر څخه راوخيستل او خپل ټکری مې کامل د سر څخه لری کړو او خپل مغزی ته په کتو شوم، لږ لږ سم شوی وو رنګ يی د شين والي څخه سور ته تغير کړی وه، خو اوس هم لږ لږ سوځيدی او درد يې کوی، د ملحم په وهلو شوم مغزی مې سم صحيح غوړ کړی بيا وار د ګولې شو د پياله اوبو سره مې ګولی خولی ته واچول

او خپل ځاى خواته راغلم په ټول وخت د کار مې د جهان درونډ نظر خپل په ځان احساس کو، خپل ځاى ځمليدم او کمپل مې سم صحيح په ځان کش کړو، څو دقی کرار کراری وی خو بيا مې د جهان لاس خپل په وينتيانو احساس کړو چې زما وينتيان يې د مغزی څخه راته لری کړل او کرار يې وويل: ډاکټر چشی ويل؟
ما هم د هغه پشان کرار وويل: هيس ويل يې کوښښ وکړه د داسی کيميايي موادو څخه ځان لری وساتې.

جهان- نور چشی ويل؟
- هيس همدا چی دوا دی په وخت او منظم وخوره او خيال ساته.
جهان- بس دغه يې وويل؟
- هو... ها رشتيا ويې ويل دا دوا يو هفته مصرف کړه بيا راسه
جهان-اممم که فايده يې وکړل زه دی ورم کنې زه ګرځم يو بل سم ډاکټر پيدا کوم درته.
- اهوم سمده.

دا خبری مې وکړل او همغسی شا مې ورګرځه ولی د ويده کيدو کوښښ می وکړو چې جهان هم زما څخه بيرته يو څه فاصله ونيول او د نالی هغه بل اړخ کې و ځمليدی. د نن لپاره همدومره بس دی! يو متل دی وايي اول نوک ځاى کړی بيا سوک! اوس هم د جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای ښځه زما انډی ته رانغی د نن لپاره همدومره پرمختګ زما لپاره کفایت کوی، باید هره ورځ همدومره کوښښ وکړم ترڅو د جهان زړه بیرته د اول پشان شي!

همغسی ځمليدلی دومره فکرونه مي وکړل چي خوب وړی وم، سهار د جهان ښځه مخکي زه د خوب راویښه شوم، چي جهان مي خپل انډی ته د خوب حال کي ولیدی د سهار آذانو ته لا وخت پاتی وو پاسیدم د اوداسه اوبه مي جهان ته تیار کړل بیا مي کرار وربانډی غږ کړو: جهان ...!

زما په غږ جهان په تلوار سترګی خلاصی کړل، اول زما د ځای خواته یي وکتل کله چي زما خالي ځای تر سترګو شو په وحشت لځایه پاسیدی چي تازه یي ماته فکر شو چي دی بل اړخ ته یي ناسته وم! زما په لیدو څو ثانی په زبر او زیر راوکتل بیا یي یو هوسا ساه واخیستل او ویې ویل: زاره دی راوچول چشي دی؟
په کنګس انداز مي د هغه دی حال ته وکتل او کرار مي وویل: سهار آذنونه کوی د اوداسه اوبه مي درته ایخودلی.

جهان څو ثانی په ځیر ځیر راوکتل بیا یي وویل: ولي دی دونی ځان په زحمت کوی ما خپل اوبه راخیستل ځانته.
- امما همداسی راویښه شوم ما ویل تا هم راویښ کړم مونځ ته خفه شوی زما په کار؟
جهان- یا ... یا ولی خپه سم؟ شه کار دی وکی کني زه دونی سترړی وم شاید په خوب پاتی سوی وایي.

څه مي ونه ویل او په خاموش نظر مي ورروکتل چي جهان لځایه پاسیدی، ولي دومره ورختا شو کله چي زما خالي ځای ولیدو؟ هیس جواب مي خپل پوښتني ته نشو پیدا کولي مجبور ځای کي مي ځملیدم چي جهان مي ولید د تشناب ښځه راووت لاس او مخ یي لوند وو خپل په پټو یي وچ کړل او د دی ښځه مخکي چي په لمانځه و دریږی یو نظر یي زما خواته وکړو چي ما هم خپل کمپل لږ په سر راکش کړو مطلب زه خو درته نګورم!

د هغه د الله اکبر غږ سره مي پټو لږ بیرته د سترګو ښځه لری کړو او ورته په کتو شوم، د جهان مونځ زموږ د مونځونو سره عجیب فرق درلود، هغه د هیچا پشان مونځ نکو! اعتقادی او دینی مثایل نه یادوم هسی حنفی مذهب مونځ یي کوی، مطلب مي د هغه آرمتیا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکون، خشوع او خضوع د لمانځه وقت کې وه! داسې مونځ یې کوی لکه همدا چې د هغه د ژوند اخیری مونځ دی او دی دومره په آرمان او اوږد کوی! د هغه د هر تکبیر ویلو سره زما د زړه ضربان پورته کیدل

دومره مې وروکتل ترڅو هغه خپل د لمانځه سلام وګرځه وو، لاسونه یې دعا ته پورته کړل دعا کول یې هم عجیب کیفیت درلود دواړه لاسونه یې لیې کړی آسما خواته نیول او سر یې ښکته کوی! دومره په عاجزی د شونډی لاندی دعا کول چې ما شک درولود خدای به د هغه کومه غوښتنه او دعا رد کړی! د لمانځه خلاصیدو وروسته هغه د ځای خواته راغلو د هغه د څملیدو سره زه لځایه پاسیدم چې جهان غږ کړل:

جهان- چیری؟
خپل د تکړی د کوړه ولو حال کې می وویل: ځم حویلی جارو کړم او د ډوډی پخه ولو لپاره جونید واستوم چې لږ لرګی راوړی!
جهان- اممم دونی ژر؟ لا تازه د سهار آذنونه یې کړی؟!
- ارباب د سهار لمانځه وروسته چای غواړی که تیار نشې بیا ستا مور خبری کوی.
زما په خبری جهان د ویده حالت څخه پاسیدی او کیناستی په تروش تندی وویل: څه وایې؟

- سوک؟
جهان- ادی!
غوښتل مې پاسیږم چې جهان د لاس څخه ونیولم او بیرته په ځای کینولم او په همغه تروش تندی وویل: وام زما مور تاته چشی وایې؟
- هیس! ستاسو مور څه نه وایې یواځی کلـــ(خبره می نیمه کړل بده وه کینم جهان ته د هغه د خور بد رفتاریو ګیله وکړم! اوس به وایې شپه آشتی وکړل نن بیا زما د کورنی غیبت کوی! خپل لاس مې ورنه جلا کړو او د کوټی څخه د وتلو حال کې مې وویل) هیس نه وایې همداسی یوه خبره مې وکړل.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټی څخه ووتلم د همیشه پشان مې حویلی جارو کړل چای مې دم کړو جونید بیچاره مې د خوب پاسه وی او د واښه و لرګیانو پسی مې واستوی، بیچاره ماشوم ګنګس ګنګس په لاره روان وو! نه پوهیږم ولې دا ټول کارونه باید یواځی جونید وکړی؟ د جهان د مشر ورور زوی د جونید څخه زیات غټ و ماشاالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان وو هغه به تر غرمی خوبونه کول خو جونید به د سهار په آذان کار ته راویښ کیدی! یوه ورځ جونید دوکان ته نه تلو او زړلشتي په زوره استوی، ما د جونید خوا ونیول او یواځې دومره مې وويل:

چې بشیر د ګل بی بی مشر زوی چې د جونید همزولی دی ما ویل هغه واستوه جونید ستړی دی دا اوس له دوکان راغي! زړلشتي دومره خبری هم ماته او هم جونید ته وکړل چې د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه، اخیره د جنګ ختم کولو لپاره جونید پیسی واخیستل او دوکان ته ولاړ! زړه مې غوښتل دا خبری جهان ته وکړم زما په نظر جهان ددی خبرو څخه نه وو خبر! جهان به د سهار په آذان له کور وتی او ماښام آذان راتلی د جونید سره یی هم یواځې یو ستړی مشی او پیسی ورکول او پوښتنه کول و چې کوم شئ ته اړتیا لری کنه؟

نور کوم خاص بحث یې نه درلود چې ورسره وکړی ترڅو جونید خپل د زړه خبره وکړی دا دومره لږ وخت کې چې راغلی وم د جونید سره مې خاص تعلق خاطر پیدا کړی وو، نه پوهیږم دلیل یې شاید د مور مرګ د ده په پیداینت و چې حتا مور یې وه لا نه لیدل یا هم خپل د جونید معصوم قواره او عاجز اخلاق یا هم شاید دا چې د جهان زوی وو! او ما هر هغه څه ته اهمیت او ارزښت ورکو چې د جهان نوم وربانډی یاد کیږی!

جونید تنور ته لرګی او غوایانو ته واښه راوړل جهان هم تللی وو کار ته، د ټولو څخه اول مې ارباب ته چای دم کړو بیا مې جونید ته ډوډی ورکړل کتابونه مې ورته په بکس کې کیخودل دریم صنف کې و د ریاضی په درس کې لږ مشکل درلود هغه مې هم ورته حل کړو البته په سخت! ما خپل ریاضی کې همیشه مشکل درلود یواځې په جمع تفریق پوهیدم تقسیم مې لا سم نه وو زده!؟ د تلو وقت کې هم د کور تر دروازی ورسر ولاړم د دی څخه مخکې چې لاړ شی یاد ته مې راغلل چې ویلی وه استاذ ورنه روپی غوښتی وه ترڅو صنف ته یو چتي پکه واخلی، او جونید پرون شپه زما په نظر جهان ته دا خبره نه وکړی!

ځکه جهان د شپی له سره چې کوټی ته راغلو او سهار هم وختی لاړو، نو پوی شوم ولی جونید حالات لږ نیول شوی غوندی وو د شا لخوا مې ورپسی ناری کړل: جونید!
زما په غږ هغه راوکتل او ما ورته سل روپی ونیول د پیسو په لیدو حیران حیران راکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما په خندا ورته وويل: واخله جهان بابا دی ویل تاته درکړم زما لیاده وتی وه.

زما په خبری د هغه په خوله مسکا راغله او پیسی زما له لاسه واخیست، دومره خوشحال وو چې یو ناسایه حرکت کې زما لاس ښکل کړو او یو داسی کلمه یې ماته له خولی ووت چې زما زړه یې ناساپه د وهلو څخه و دره ویې.
جونید- مننه موری.

هغه ولاړ خو زه تراواسه هملته هک حیران ولاړه وم، او دهغه ویل شوی لفظ مې مغزو کې ګرځیدی" مننه موری" د حویلی دروازه مې بنده کړل همغسی ګنګس انداز باندی د کور خواته روانه شوم تر غرمی پوه نشوم څه می وکړل څه مې ونکړل! د ګل بی بی د کوچنی لور په غږ لږ د فکرونو څخه را ووتلم چې ویل یې جهان کاکا راغلی او ډوډی غواړی! اول ځل وو جهان د غرمه ډوډی ته راتلو نو د غادت مطابق د غرمه ډوډی خوړل شوی وه او ما یواځې لږ قورمه جونید لپاره ساتلی وه او جهان ته هیس نه وو پاتی مجبور هګی می ورته پخې کړل، دومره ګنګس وم چې پوه نشوم

هګې ته مې د مالګې لځایه سوډا اچولی؟! هګې می جهان ته چې کوټه کې ناست وو ویوړل سرخان مې هوار کړو او زه د چای راوړلو لپاره آشپزخانی ته لاړم، چای مې چې راوړو جهان مې د ډوډی خوړلو حال کې ولید پیاله مې ورته ډکه کړل او غوښتل مې چې پاسیږم خو جهان د لاس ونیولم او خپل مخ ته یې کینولم د ډوډی خوړلو حال کې وویل: تر ډوډی خوړلو دلته زما مخ ته شینه(کینه) چې ستا په لیدو ادا د سوډا ډک هګې هم په جلا خوند او کیفیت لری!

د جهان په خبری مې په حیرت د هګې خواته وکتل، څه سوډا؟ غوښتل مې د هغه له مخ څخه هګې واخلم چې جهان په خندا زما لاس ونیوی او ویې ویل: مه کوه وژی یم په کراره مې ډوډی خوړلو ته پریږده.
- تاسو ویل سوډا ده پکی؟ نو بیا ولی خوری؟
زما په خبری جهان خپل سر راپورته کړو او ویې ویل: په قصد دی اچولی وه؟
په حیرت او تلوار مې وویل: نه پخدای فکر مې نشو ورته د مالګې ..
جهان- بس صحیح دی نو تا کوم قصد نه درلود اوس هم فکر وکړه مالګه دی اچولی وه تمام.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه خو ...
جهان- پریژده دا خبری ولاړسه ځان تیاره که.
په حیرت می وویل: د څه لپاره؟
جهان- نن وختی راغلم ځکه چې بابا راته ویل د کاکا کور می موږ ته میلمستیا کړی د پشی خلاصه ولو دپاره(دا یو رسم او رواج دی زیات افغانان یې لری مخصوص د اطرافو ده چی ناوی چی کله واده شی بیا د زوم خپلوان ناوی زوم ته میلمستیا کوی او غواړی او دغه میلمستیا ته د هغوی په ژبه پښه خلاصه ول وایې!)

- ماته خو هیچا ونه ویل؟
جهان- امم شاید دیاده یې وتلی!
څه مې ونه ویل او لځایه پاسیدم ځانته یو جوړه کالی می راوخیستل او دی فکر کی شوم چې ولی دومره ناوخته؟ پښه حلاصه ول موږ د ناوی به دریم ورځ کو نه دوه هفتې وروسته؟ ځان سره می وویل شاید دا هم د دوی کوم رواج وی! هسی د رواجو او رسمونو څخه ډک دی، حمام می وکړو او تر ماذدیګر لګیا وم ځان می جوړ کو، د جهان لپاره می یو جوړه سپین کالی او تور واسکټ کیخودو ترڅو واچوی خپله می هم یو جوړه هندی کالی چی ګلابی رنګ یې وو واغوندل

زړه می غوښتی جونید هم لځان سره بوځو خو نه پوهیدم دا خبره کول جهان ته مناسب وه کنه؟ آخیره په سل زړه نا زړه مې په کراره جهان ته چی خپل په موبایل کی لګیا وو ومی ویل: هغه ما ویل جونید ځان سره بوځو..!؟
جهان د موبایل څخه نظر واخیست او ماته یې په کتلو هغه هم کرار وویل: ستا زړه څه غواړی؟ ویسو کنه؟
په تلوار می وویل: ځان سره یې بوځو دلته تنها دی.
زما په خبری د جهان په شونډو نری مسکا راغله او ویې ویل: ته د هغه غم مه کوه جونید اول سیټ د موټر د وخت ځانته نیولی هغه بل پرون یې ویل زه ځم د نیکه کورته!

د جهان په خبری یو دم د حرکت څخه وولیدم او تول ذوق او شوق می چی میلمسیتا ته درلود لمینځه لاړو، د نیکه کور؟ مطلب دا د جهان د ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

#شهاب ?:
خسر کور راتلی؟ د گلدسته کور؟ نه پوهیږم خو ناساپه مي بد احساس پیدا کړو فکر می کو جهان خپل د خسر کورته دومره خوشحال دی؟ بد احساس لری چی د هغه چا کورته لاړشی چی ته یې په لور بنه راغلی یی؟ او دا چی لور یی مړه شوی هم ده بیخی زور غواړی! په کراره او نیولی غږ می وویل: جهان!

جهان راوکتل او کرار یی وویل: جان!
خپل خبره می پورته بنکته کړل او ومی ویل: نکیږی زه لاړنشم؟
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویی ویل: ولی؟ څه وسو یو دم؟
- هیس ...! هسی لږ سر می درد کوی د شور ماشور حوصله نلرم.
جهان څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته راوکتل بیا خپل لځایه راپورته شو زما خواته راغي او خپل لاس یې زما په تندی کیخود او ویې ویل: تبه خو هم نلری بیا ولی دی سر درد کوی؟

هیس مي ونه ویل او سر مي بنکته واچوی سترگی می د اوبنکو ډکی شوی، د شرم ځای و چی ووایم ما ستا د مړی بنځی سره بخیلی وشوه؟ او زړه می نغواړی د هغی د پلار کورته لاړشم او بد احساس لرم! هیس می ونه ویل چی جهان زما سر خپل په لاس راپورته کړو څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته وکتل بیا یې کرار وویل: زما زړه هم نغواړی ولاړسم، خو مجبوری ده اول د بابا خبره د تربور او قومی خبره دی او بل زه د هغی خدای بخشلی په لقب او نوم دا وار هغه کورته پښه نه ایژدم بلکی ستا د میره په صفت اول ځم او خپل د کاکا او دویم خپل د خور د سترگو هلته ځم نور هیس.

یعنی پوی شوی وو زما د خفه کیدو په دلیل؟ هو ضرور پوی شوی وو چی داسی غوښتل دلداری راکړی! دروغ ولی ووایم زړه می خوشحاله شو د جهان په خبرو او هغه بد احسای می لمینځه لاړو د ربنتیا هم چی خبری معجزه لری! ځان می تیار کړو او ماذدگر خواته د جهان جونید او د جهان مرر سره موټر کی سپاره د جهان د کاکا د کور خواته روان شو لاره لری وه څکه وخت مو حرکت وکړو، مخکی د انارو او نور میو باغونه مو مخ ته راغلل او ډیر بنایسته طبعیت وو، جونید به هر خوا گوته نیول او ماته به یې هغه ځای رامعرفی کوی، تر نیمی لاری د جونید خبری او معرفی کول وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیم ساعت وروسته چی موټر پاخه سړک خواته په حرکت شو جونید هم خاموش سو!
لکه چی د دی څخه هغه طرف لاره ورته معلومه نه وه؟ د هغه په خاموشه کیدو جهان په خندا وویل: څه وسو کوچنی قاچاقبره؟ نور د ترکی لاره نده درمعلوم؟
د جهان په خبری ما او د جهان مور کرار وخندل چې جهان د جونید چی د هغه څنګ کی اول سیټ کی ناست وو غومبری کش کړل او په خندا لګیا شو دا ځل جهان ورته آدرس او معرفی ورکول تر یو ساعت چی هلته رسیدو د ماشام آذنونه هم وشول، کرار کرار بیا د پاخه سړک څخه خام او کنډ وکپر سړک ته ورداخل شو او د څو کوڅو تیره ولو وروسته جهان د یو غټ کور مخکی موټر و دره ویې.

د موټر دریدو سره زما د زړه درزا هم پورته شوه، احساس می کوی د جنګ میدان ته روانه یم! یا هم راغلی یم خپل بنه وګورم؟ هر شی چی وو خو بد احساس می درلود، جهان او جونید د موټر څخه بنکته شول ما هم غوښتل چی بنکته شم چې د جهان مور کرار راته وویل: ولی دی خپل طلاوی ندی په لاس کړی؟ خرڅ کړی خو دی ندی؟

په حیرت مې د جهان مورته وکتل او ومی ویل: ولی خرڅ کړم؟
جهان مور- څه پوهیژم شاید زړه دی نغوښتل!
په تروش تندی می وویل: نه نمیدی خرڅ کړی، ما طلا زیات نه خوښیږی ځکه نه اچوم.
د جهان مور داسی خپل شونډه وچیچل لکه چی ما کوم کنځل یا بده خبره کړی وی بیایې وویل: طلا وانچوی په ځان دا خلک فکر کوی ناوی خپل طلا خرڅ کړی او اوضاع یې خرابه ده.

- جرینګ جرینګ غږ کوی، عصاب می ورته خراب کیږی او زما لاس هم خوږ کوی د طلا سره حساسیت لرم!
جهان مور- اول همداسی وی خو وروسته عادت کوی، په لاس کړی نور طلاوی دی صحیح دی؟
- سمده په سترګو.
جهان مور- تل یې په لاس کوه کنه درنه خفه کیژم.
- د کور بیرون یې هم په لاس کړم؟ مثال ډاکتر یا خرید ته چی ځم؟

جهان مور- هو د فیروز خان ارباب مژو د جهان خان شزه تل باید لاسونه د طلاو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی کنه خلک به چشي وايې؟ چی خان صیب خپل مژور ته طلا نده اخیستی؟(اصلا بحث کول د جهان د مور سره بی فایده وه د هغې فکر په همغه قديمي وختونو کی بند پاتی وو مجبور د سر په خوځه ولو می یواځی خبره ورته تایید کړل چی خفه نشی او د موټر ځخه ښکته شو د جهان د کاکا کورته په ننوتلو د کور ښځی زموږ مخکی راغلل او ما و جهان باندی شيرنی و شيندل

جهان د میلمه خانی خواته روان شو او ما و د جهان مور هم د ښځو سره، یو جماعت ښځی او ماشومان مو مخ ته راغلل چی ما یواځی په ښځو کی د جهان خور ګلنازه او ماشومانو کی د ګلنازی مشره لور چی د اته کالو وه وپيژندل، د ټولو سره می سترې مشی وکړل او د جهان د مور څنګ ته په نالی کیناستم، ټولو ماته داسی راکتل لکه چی د فضا یا بل کوم ناشناس کورئ څخه راغلی یم؟

پيغلی انجونو د سترې مشی وروسته په کار لګیا شول د جهان مور هم د سپين سرو ښځو سره په خبرو لګیا شوه، ګلنازه هم چی زما د وینو تږې وه! ولاکه سم سترې مشی لا راسره کړی وی مثال د خبری ورینداره يې يم! زه یواځی پاتی شوم! کاش روقيه راسره راغلی وایی؟ خو افسوس چی روقيه د دی کور اینږور یاد کیدل او دوی دا رسم درلود چی د واده تر ورځی جنی به د خسر کور ته نه ځی!؟ دوی هم عجیب خلک دی خپل دوه خویندی د کاکا زامنو ته ورکړی او دوه د کاکا لورګانی خپل ځانونو ته کړی؟

البته اوس يوه حسابه کیږی ځکه چی د جهان ښځه مړه وه!؟ یواځی پاتی وم مجبور د یواځی توب څخه می د ګلنازی څلور کلن ماشوم سره خبری او مجلس شروع کړو؟! د جهان مور به هر یو دقه وروسته زما خواته راکتل او زما د طلاو څخه د خالی لاس په لیدو به يې تندی تروش کیدی! وايې خدای هر بنده په یو جلا عذاب او امتحان اخته کوی؟ او د جهان د مور عذاب زما په نظر طلا وه؟!

ډوډی وقت شو سرخان د بیلا بیلو خوړو او رنګونو ډک شو، دويم ګوله مې کړی وه یا هم لاس کی می وه چې د جهان د کاکا ښځه چی د عمر څخه بیحده مشره وه ويې ویل:ان شاءالله بل کال دغه وخت د دسترخوان په سر د سردار زوی وزغلی راوزغلی او موژ ورته مه کوه مه کوه ووایو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان د کاکا ښځې ته وکتل! دهغې په خبرو ټولو ان شاءالله او خدای دی وکړی ویل شروع کړل! اوس ماشوم غوښتل یو تازه ناوی ته ښه دعا ده خو دا چې د زوی خبره یې ورسره یوځای کړل خوښه می نشول، دا د خدای ورکړه ده جنی او هلک ماته فرق نه درلود او د دوی خبری ما ته دسی ښکاره شول لکه چې د جنی د نوم څخه یې لا کرکه کیدل! طاقت می ونشو او د جهان د کاکا ښځې ته مې وویل: که ماشوم دا اوس هم پیدا شوی وایې تر کاله مندی نشو وهلی زیات چالاکې کړی وایې په لاس او پښو یې ځان کش کوی!؟

زما په خبری د ګلناز ایندرور د خندا څخه شنه شوه یو څو نور ښځو هم وخندل او د جهان مور زما پښه کلک چونګاری کړل ترڅو چوپه شم او کرار یې وویل: دا یو لفظ دی چې وایو تر کاله د خیر دعا معنا لری!

ګلنازی خپل کینه دلته هم وخودل او په مسخره لهجه یې وویل: تاسو ماشاالله د کوچنیانو په تربیه کی آموخته معلومیږی(اشاره یې زما څو دقو مخکی کار ته وو چی ددی د څلور کلن ماشوم سره می سات تیره وو) د نورو ده نه یم خبره خو ستا کوچنی زه بیریژم د کال په سر زغاستل چې څه کوی خبری ونکی!؟

د ګلناز خبرو ته ما پدی څو وقتو کې تل ځان خاموش نیولی وو او جواب می نه ورکوی خو نن زه د هغې کور کې د هغې د وریندار په صفت میلمنه وم او دا جواب یې هیس زما په مزاج ښه ونه لګیدی او جواب مې ورکړو: د ماشومانو تربیه آموخت او تمرین ته اړتیا نلری بلکې عقل او شعور ته اړتیا لری ځکه ماشومان زموږ د کارونو او خبرو هینداره وی.

د جهان د کاکا ښځې په لوړ غږ د جهان د مور نوم واخیست او ورته ویې ویل: ناوی دی هوښیاره شکاری!(د جهان د کاکا ښځې خواته مې وکتل یعنی طعنه او پیغور یې راکړو؟ بیا مې د جهان د مور خواته وکتل هغې بغیر لدی چې خپل سر پورته کړی جواب ورکړو: شزه د سړی، او سړی د شزی لپاره جامه ده دواړه باید یو اندازه او برابر وی ترڅو یو کور آباد کړی.(دوی دواړو اوس ما ته طعنه او پیغور راکوی یا تعریف یې کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د مور د خبرو په تايید د جهان د کاکا ښځې وويل: يو ښځه شايد ملکه ويې خو خپل پادشاه ميره خپل پر بيعقلی تر غلامی او نوکري ورسره ويې، او يو ښځه شايد بی سواده او غريب وی خو خپل پر هوښيارتيا او عقل خپل خاوند تر عرش رسه ولې شی، سړيان د يو ښځې د لمنې څخه پورته کيږی څه مور ويې څه ښځه، ډير ښځو بغير له ميړو څخه ژوند کړی او ماشومان يې غټان کړی او دنيا ته يې مخکی کړی

خو ډير کم سړيانو بغير له ښځی د شتون څخه خپل ژوند مخکې وړی! ښځی بی سړيانو هم ژوند کولی شی خو سړی په آسانی نسی کولی، هيڅکله د واده لپاره ناوخته نده هر کله چې يو سم ديندار او کورنې لرونکی جنی پيدا کړل واده وکړی تلوار ښه کار ندی.

د جهان د کاکا د ښځی خبری پر ما هم ښه ولګيدی هم بد! خو نور څه مې ونه ويل ډوډی وخوړل شوه او چای راوړل شو، بيا همغه چل وسو ټولو ځانته يواځې يواځې ډله جوړه کړی وه او زه يکې تنها پاتې وم! خو نور می نه ماشوم سره خبری وکړل نه هم مشر سره تر هغه وخت يواځی کيناستلم چې د جهان د کاکا ښځې يو شې زما خواته ونيو او د جهان مور په تلوار ماته وويل: ناوی واخله لاس کی ډالی لاس کی سوک نه پاتی کوی!

د هغی په خبره ما هم تلوار وکړو او د جهان د کاکا د ښځې د لاس څخه مې هغه پلاستيک واخيست دا د دوی رسم وو ناوی چې ميلمستيا ته بوځی نو يو جوړه کالې ناوی او زوم ته ورکوی! يو ساعت نور هم لکه جهنم پشان پر ما تير شو تر دی چی د جونيد غږ راغی او ويې ويل چې جهان بيرون موږ ته په تمه دی، د ټولو څخه اول زه لځايه پاسيدم حجاب مې په تلوار واغوستو که زما زړه وايې بيخی مې د چا سره خدای پامانی هم نکول او مستقيم الفرار! خو دا کار اوس زما د موقعيت او ځای سره خوند نکو زه د

جهان ميرمن په حساب راتلم بايد سم رفتار مې کړی وايې؟!

د يو يو نفر سره مې خدای پاماني وکړل او د کور څخه ووتلو جهان د موټر څنګ کی موږ ته په تمه وو جونيد نه غوښتل راشی او غوښتل يې شپه وکړی خپل د نيکه کور ته خو نه جهان اجازه ورکړل نه هم زما زړه وو چې پاتی شی اخيره مو په زوره لځان سره ويوړ، موټر حرکت وکړو د لاری نيم کی جونيد ويده شو ما ته هم سخت خوب راتلو خو سترګی مې په زوره خلاص نيولی وه، د جهان مور زما سره خبری نکول لکه چې راڅخه خفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه لدی چی د جهان د کاکا د ښځې جواب مې ورکړی وو؟! په هر حال ماته کوم فرق نه کو ما خپل د زړه خبره کړی وه او پښیمانه نه وم ورباندی.

کور ته په رسیدو جهان جونید په غیږ کې د هغه تر کوټې ویوړ او زه هم خپل کوټی ته ولاړم زر زر مې خپل د مخ څخه آرایش پاک کړو او دومره ستړی وم چی ځایونه مې هوار کړل او پریوتم، څو دقی وروسته جهان هم راغلو هغه داسی خپل ځان زما څنګ ته په نالی ختا کړو جی ما په ویری ورکتل او هغه وویل: دسی ستړی سوم چی مه وایه! دری ساعت د بوډا ګانو مجلس ته مې غوږ نیولی وو! هغوی هم لکه بی بی سی رادیو پشان بنګ بنګ وو!

زړه مې غوښت ورسره ټوکی وکړم او ووایم ته هم بوډا یې خو! خو د هغه شپې په یاد راوړلو خوله مې بنده کړه او یواځې یو اهوم مې وویل چی جهان ځملیدلی خپل مخ زما خوا ته راوګرځه وو او ویې ویل: تا ته خو چا چشی ونه ویل؟

ما هم وروکتل زړه مې غوښتل یو څه لږ زړه مې ورته تش کړم او ورته ووایم چې نن ټولو څنګه زما حق کې زیاتی وکړل! او زما سره یې تند رفتار وکړو، خو یو دلیل مې خوله بنده کړه او هغه هم په نوم د جهان کورني! هو هغوی که ښه وه که بد وه د جهان خپلوان او کورني حساب کې راتلل او ما نشو کولی د خور غیبت او ګیله دی ورور ته وکړم، زما په سکوت او خاموشی جهان لږ نور هم رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاسونو کې نیوی کرار یې وویل:

جهان- ولی دسی چوپه سوی؟ ماته رشتیا ووایه چا خو درته کم بده خبره ونکړل؟
- ته څه فکر کوی؟
جهان- یعني ویکړل؟
- اممم ستا کورنی ده ته یې زما څخه ښه پیژنی زه څه ووایم؟
جهان- زه د کاکا په کورنی کی د هیچا د خولې څخه بیره نلرم بغیر د ګلناز د ژبی څخه! د هغې ژبه سم د مار نیش دی، هغی خو چشی درته ندی ویلی؟

په حیرت وم لدی چې جهان دومره ښه کینه یې او چینجن انسان پیژنی! هغه ته هم خپل خور معلوم ده خو ولی؟ همدغه پوښتنه می د جهان څخه وکړل: ولې په ټولو باور لری

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماته یې څه ندی ویلی او هغه وخت خپل په خور باور نلری؟

جهان یو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: بس نو پیژنم یې.
- هوم.
جهان- شه نور ښنګه وه؟ قیصه راته وکړه چشی دی وکړل چشی دی ونکړل؟ سوک دی خوش سو؟ د چا څخه دی بد راغلل؟ ته ولی د نورو شزو رکم مجلس نکوی کله چې یو واده یا ملمستیا ته ولاړسی بیا تر یو میاشت د هغه ورځې په کیسه کولو خپل سات تیره وی!
- اممم څه ووایم نه پوهیږم!

جهان- څه ووایې نه پوهیژی؟
- اهوم.
جهان- اممم صبر زه درته ووایم بیا ته ووایه صحیح دی؟
- سمده.
جهان- زه چې ولاړم د هغه تورشک(شیرنی) ویشتلو څخه که تیر سم میلمه خانې ته چې ننوتلم مشر کاکا په غضب د مجلس سر کې ناست وو ماما مې هم اندی ته و ما یو سلام وکې او د دی نورو میلمنو سره مې ستړی مشی وکړل کاکا ته چې ورسیدم غوشتل مې د تل پشان لاس یې مچ کم خو هغه ما ته غیژ راکړل؟!

جهان خپل د خبری دی ځای کی خاموش شو چې ما په هیجان وروکتل، زړه می ویل کاکا یې ورته ضرور یو خبره کړی! په هغه تک توره شپه کی یواځی د جهان نفس مې آوریدی شو او لاسونه مې ورنه احسای کولی شو نور مې څهره ورڅخه نشو لیدلی خو پوهیدم چی ضرور یې تندی تروش دی د څو ثانیو خاموشی وروسته جهان کرار وویل: ما د اول د دی کاکا سره مې جوړه نه وه، هغه متل دی وایې پنځه ګوتی یو برابر ندی زما دا کاکا هم زما د نیکه په زامنو کی د ټولو سره بیل وو!

دا کاکا مې د نور کاکاګانو او ماماګانو پر خلاف ډیر دنیا طلب او توربور او نام ونشان او دی خبرو ته بیحده توجه کوی، دا کاکا می د پلار څخه ډیر مشر دی او د دی لځایه چې نیکه می د کلي اربابی ده ته ورکی نیکه مې د کلي اربابی او خانی خپل دویم زوی ته ورکړه! مطلب زما پلار ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت می وویل: ولی؟
جهان خپل لاس زما په مخ تیر کړو او څو ویښتیان مې چې په مخ راغلي وه هغه یې ورڅخه لری کړل او کرار یې وویل: دا مشر کاکا می په ځواني کی ډیر لوفر،بدماش او شوقی انسان وو! نور خبری لا یو خواته هغه باندی زه کار نلرم هغه د ده او د خدای مینځ کی معامله ده! دا کاکا می چی د 20 کالو تازه ځوان سوی وو زما د نیکه او د نور ټول کورنی خلاف زما یو عمه وه هغه یې یو بیګانه سړی چې نه مو نوم ورنه پیژندی نه نشان! خپل په سر ورکړی وه!

په حیرت می وویل: څنګه یې ورکړی وه؟
جهان- یا هغه رکم چی ته فکر کوی هغه رکم نه یادوم خرڅه کړی نه وه خو د ټولو په بیخبری کی زما عمه یو بیګانه کس ته په نکاح ورکړی وه او همغه شپه یې د کندهار باسلی وه!
- بیا څه وسول؟
جهان- څه به سوی وایې زما دا کاکا نیکه عاق کړی!
- عاق کړی؟

جهان د امم په ویلو خپل سر زما پر بالشت کیخود او په داسی حال کې چی یو لاس باندی زما ویښتیانو کې ګوتی وهل ویې ویل: د پلار د خوا د زوی عاق کیدل ډیر غټ ګناه ده وایې خدای به د شب قدر په شپه د روژی میاشت کی ټول کسان چی هر رکم ګناه یې کړی ویې وبخشی خو عاقق کړی اولاد نه بخشی.
- بیا څه وسو؟ یعنی هغه عمه مو پیدا کړل چاته یې ورکړی وه؟ ولی؟

جهان- نه یم خبر هغه وخت زه لا بیدا نه وم او دا ټول خبری می هم د مشرانو له خولی آوریدلی.
نا سایپه د ارباب هغه خبره مي پیاد شول چې ویل یې" فکر کوه خبره چې د یو خولې او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی!" دا خبره ما جهان ته وکړل چې هغه په خندا وویل: دا جمله دی سونی د بابا د خبرو رکم وه، زه

پدی موضوع د کاکا سره مي شاټ نه یم ستا خبره خبری تر خبری بدلیژی هغه موضوع

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم شاید ځانته داستان درلود، په مجموع کې زما کاکا ډیر ښکه ووایم! اممم یغنی ځوانی کې ډیر عیاش وو او اوس چې خپل د زور او توان ولیدلی نو د دی لځایه چې توبه وباسی ایله چینجنی خبری کوی او موږ د کاکا زامن یو بل سره په جنګ اچوی.!

- په څه دلیل؟
جهان- الله اعلم نه یم خبر بس دغسی کار همیشه کوی.
- چې دسی انسان دی بیا تاسو ولی خپل دوه خویندی د هغوی کور ته ورکړی او تاسو هم ورنه لورګانی کړی؟
جهان- هی هی هغه هم ځانته داستان لری څه یې کوی تنها دونی درته وایم چې ما د کاکا د کور سره می جوړه نده، نو کوشش وکه ډیر رفت او آمد ورسره ونکی.

- اهوم ... رښتیا و مو نه ویل؟
جهان- چشی؟
- دا چې کاکا مو چی کله غیږ درکړل څه یې درته وویل؟
جهان څو ثانی خاموش څو بیا په کراره وویل: هیس بس یو خبره وه چې هغه د قه کی جواب هم وخوړی.... شه اوس ته ووایه چشی دی وکړل؟
د هغه په خبره به نیولی غږ مې ورته وویل: هیچا راسره خبری ونکړل!
جهان- ولی؟

- نه پوهیږم ټولو دسی راته بد بد کتل هیچا راسره خبری نکول! هغه ټول مجلس کی یواځې ناسته وم!
پدی آخیری خبری خپل زړه می لا په ځان وسوځیدی دومره په عاجزی می وویل! چی جهان د څو میاشتو وروسته خپل غیږ ماته خلاص کړو او پداسی حال کی چې زه یې خپل د سینې پوری نیولم زما د غوږ اندی ته یې وویل: بلا دی د ټولو پسی سی په غم کی یې؟ بیخی دی خبری نکوی..
- اهوم.

جهان د دی لپاره چی ما د هغه غمژن حالت ښخه راوباسی ویې ویل: اصلا زه یو پیشنهاد لرم درته منې؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- یا نو اول دا راته ووایه چې د معاملی نفر یې کنه؟
- څنګه معامله؟
جهان- دسی معامله چې دواړه خواته یې ستا فایده ده!
- خو ووایه څه؟
جهان- اممم زه دی سبا ورم چکر ته هغه هم ستا د انارو باغ ته خو یو شرط لرم؟
- څه؟
جهان- هغه بیا سبا درته وایم!

- نه اوس ووایه څنګه شرط؟ کنه بیخی نه ځم.
زما په خبری جهان وخندل او ویې ویل: یا نووو ستا د تلو یا نه تلو تصمیم زما په لاس کیدی تللو کیدی خو ضرور ورم یواځی هغه شرط بیا ستا په غاړه پریژدم چی منی کنه؟
- خو اوس ووایه څه شرط دی؟ کنه ما ته تر سهاره خوب نه راځی!
زما په خبری جهان به لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ای زه جار خپل د دونی بی صبر شزی سم! و می ویل خو د معاملی دواړو سر کی ستا فایده ده زه ستا بد کله غوشتلی سم؟
د جهان په خبرو د شرم څخه می مخ تک سور شو خو نور مې څه ورته ونه ویل.

***

سهار می د تل پشان چای دم کړو تنور ته می لرګی ورواچول د جونید د مکتب شیان می وربرابر کړل، وابنه مې تر غوجلی د جهان د مور لاس ته ویوړل خو غوایانو ته نږدی نشوم ډاریدم ورنه، د جهان هغه تور آس ته می هم وابنه واچول د جهان خبره ربښتیا ثابته شوه اس په دری هفتو کی زما سره عادت شو او زما او د جهان د لاس نه بغیر د هیچا د لاس څخه وابنه نخوړل! خلاص چی چیرته وه ادی؟ چی وګوری هغه هوسی چی د ډیر ناز د غرمی په دولس بجو راوبینه کیدل او کار ته یې لاس نه وهی اوس د مولا په آذان راوبینه کیږی او د یو لښکر قوم کار کوی! په ریښتیا هم چی وقت او شرایط انسان بدله وی.

خپل کارونه می خلاص کړه او جهان ته په تمه وم ترڅو راشی او باغ ته لاړشو!
خوشحال وم او د ماشومانو پشان شوق می درلود چی وګورم هغه باغ څنګه دی؟ او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی زما په نوم وو نو زما تلوسه يې ورته نور هم زیاته کړې وه! جهان د غرمه د آذان وروسته راغی او کله چې زه تیار چمتو ولیدم نو په خندا يې وویل: ای ماشالله ته دونی تکړه وی او زه خبر نه وم!؟
- خود نو تکړه یم خو زما د لیاقت لیدلو لپاره د بصیرت سترګی پکار دی!
جهان- بی له شکه ستا په لیاقت کی موږ کوم شک نلرو آغلې.

نه پوهیږم ولی خو ناساپه د جهان د آغلی په لفظ می زړه خراب شو آغلی تل ماته حسیب ویل! کرار می ورته وویل: ماته آغلی مه وایه.
جهان- ولی؟
- همداسی نه می خوښیږی دا لفظ.
جهان څو ثانی راوکتل بیا يې په تروش تندی وویل: صحیح دی.
لځایه پاسیدم او جهان ته چې د کوټی دروازه کې ولاړ وو ومی ویل: زه ځم د جونید ډوډی د سرخان سره ورته په آشپزخانه کی کیږدم هسی نه راشي د مکتب څخه او سوک ډوډی ورنکړی او وږی پاتی شی!

جهان- اممم نه پاتی کیږی وږی دونی ژوندی بنی ادم به پیدا سی چه ده ته یو ګوله ډوډی ورکړی.
- یا زه باید خپل يې ورته تیاره کړم.
جهان- چشی دی وویل اوس؟
په حیرت می د جهان خواته چې په خندا يې ماته راکتل ومی کتل او ومی ویل: ومی ویل نه زه باید خپل ورته ډوډی تیاره کړم!
- یا یا د هغه نه مخکی دی یو لفظ ووایی؟

په حیرت می وویل: هیس می هم ونه ویل؟!
جهان په خندا وویل: زموږ لهجه دی وکړل نازولې د "نه" د ځایه دی "یا" وویل!
په حیرت می د جهان خندانه څهری ته وکتل او ومی ویل: شاید دا څو وقته می زیات دا لفظونه آوریدلی ځکه ناساپه ستاسو لهجه می وکړل.!
جهان په خندا راکتل چې زه يې له څنګ تیره شوم جونید ته می ډوډی برابره کړل ترڅو کله چې د مکتب څخه راشی ویخوری، ما ځان سره یو څو پیالی او د چایو ډک ترموز راوخیستو نور شیان می راونخیستل ځکه جهان ویل هلته شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د باغ خواته په موټر کی روانشو البته و به نه وایم هغه خبری چی د جهان مور او وریندارګیانو په پسپسک انداز یو د بل په غوږنو کی زما په اړه کول! نه پوهیږم دی خبری کی اوس څه مشکل وو چې زه دی خپل د خاوند سره باغ ته په چکر ولاړشم؟! د لس دقو تلو وروسته جهان موټر د یو ښایسته باغ مخ کی و دره ویې او د ښکته کیدو حال کی وویل: ته مه راشته(راښکته) کیږه زه دروازه د باغ خلاصه کوم موټر د ننه ننباسم.

د سر په ښوره ولو می د سمده جواب ورکړو، جهان د باغ لویه دروازه خلاصه کړه او موټر یی دننه ویوړ، د موټر سره به ښکته کیدو د حیرت می سترګی خلاصی پاتی شوی یو کامل شنه فضا د انار د ونو ډکه! دومره په ترتیب او منظم درختی شاوخوا کینول شوی وه چي انسان فکر کو جنت ته راغلی! د باغ سر او بر ماته نه ښکاره کیدو په حیرت حیرت می شاوخوا کتل او ترموز پیالی می هم لاس کی وه چی جهان زما د لاس هغه واخیستل او ویې ویل: لاندی هم ګوره دلته د اوبو کوچنی ویالی دی هسی نه پکشې(پکی) غوزاره نسی!

بغیر لدی چی د جهان خبره په غوږ ونیسم په شوق باندی په باغ کی په ګرځیدو شوم یو څه چی مخ ته ولاړم د باغ په یو څنده کی می په یو کوچنی کوټې چی خام دیوالونه یې وه نظر پریوت او د جهان خواته په کتو چی زما شاته کرار کرار راروان و ترڅو که زه وغورزیدم ما راګیر کړی و مي ویل: هغه څه دی؟
جهان زما د لاس د ګوتې په تعقیب هغه کوټی ته پام شو او کرار یې وویل: هغه کوټه ده کله ناکله پخوا د ملګرو سره راتلو دلته مو باڼدار کوی بیا شپه هم دلته پای کیدو.

د پوهیدو په انداز می سر پورته ښکته کړو او بیا روانه شوم، یو څه چی نور مخکی ولاړم نو یو خالی فضا چی شاوخوا یی درختی وه او دلته چمن و نظر ولګیدی یو فرش هم ټول شوی هلته ایخودلی وه جهان وویل چی فرش آوار کړم او ما هم په تلوار هغه فرش هوار کړو جهان ترموز او پیالی همدلته په فرش کیخودل او ماته یې وویل: ته یو دوه دقی و دریږه زه درته اوس د هغه کوټی نه نالی راوړم، جهان دا خبره وکړل او د هغه خام کوټی طرف ته روان شو د څو دقو وروسته د یو نالی او دوه بالښتو سره راغی نالی به فرش هواره کړل او بالښت یی هم په سر ورته کیخودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا ماته چې ولاړه وم ويې ويل: راځه شينه
د هغه په خبری می کرار خپل د چپلکو بند ختا کړو او په نالی کيناستم چې جهان هم زما د کار مطابق خپل بوتونه د پښو وباسل او زما څنگ ته کيناستی، ما شاوخوا کتل او د مخامخ فضا د ښايست څخه نه مړه کيدم! چې جهان پياله او ترموز ځان خواته کش کړو او د پيالو ډکو حال کی وويل: لږ ستړيا چې دی کمه سوه د باغ تر اخيره يو څه چکر وهو او کم انار چې پخ سوی هغه به هم راوشکو ترڅو سبا يې کورته ويسو.

د جهان په خبر په حيرت می وويل: سبا؟ يعنی نن نه ځو کورته؟
جهان- يعنی دونی جر د دی باغ څخه دی زړه ونيول سو چې غواړی کور ته ولاړسی؟
- نه زما مطلب دا نه وو يعنی وايم دلته شپه کو؟
جهان- هو نو دلته شايسته فضا ده خلاص هوا ده ما غوشه راوړی اور به بل کو کباب به جوړ کړو او دلته به شپه تيره کو زه خو دغسی کار ته چکر وايم!
هيس می ونه ويل چې جهان وويل: اممم ښنگه خوشه دی ده؟

زړه می د جونيد پسی وو چې اوس به څه کوی؟ د هغه مور احساس می درلود چې خپل اولاد يی کور کی يواځی پريخودلی او خپل تللی چکر ته؟ زما په خاموشی د جهان تندی تروش سو او ويې ويل: تاته وايم چشی مشکل دی چې دسی مروره سوی؟ دا ځای دی خوش نسو که سنگه؟

- ځای می خوښ شو هغه ...(نه پوهيدم څه ورته ووايم؟ که ويلی مې وايې د جونيد لپاره په انديښنه يم! هغه به هم ويلی وايې زوی زما دی تشويش يې ستا دی؟ د دی لفظ د آوريدلو څخه ډاريدم نوځکه هيس مې ونه ويل چې جهان دا ځل په کراره لهجه وويل:

جهان- گوره زما د ميژی وريه کله چې يو خبره يو شئ دربانډی بد ولگيدی ډاريک ماته ووايه دسی خاموشه کيژه مه! کنه هغه وخت زما زړه کی سل خبری ځې راځې او سل بيځايه فکر کوم!
د جهان د خبری په اول لفظ حيرانه وم! او اخيره مې صبر ونشو او پوښتنه مې وکړل: دا د ميړی وری څه معنا؟
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: گوره شه زموږ د پاره دا لفظ شه معنا راکوی ځکه موږ اطرافی خلک يو او دغه خبری راته مهم او د ژوند دی! خو شايد ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لهجي اصلی معنا دی خوښه نسی؟

- میره خو پوهیږم څه ته وایي خو دا وری څه معنا؟
جهان پداسی حال کی چي په خندا یي ماته راکتل ویي ویل: د اطراف خلکو ته مهم او د ځان او کورنی څخه ګران میژه او غوایان وی! ځکه د دوی ژوند په دغه حیواناتو مخ ته ځي نو ځکه کله چي یو نفر وربانډی ډیر ګران سی نو ورته وایي زما د میږی وریه!
مطلب کوم شي باندی چی زما ژوند تیر کیږی او ماته مهم دی ته د هغه بچی یی؟ یعنی زما د ژوند د مهم شی یو ټوټه او برخه؟

په پوره توجه می د جهان خبری واوریدل بیا می ورته وویل: اصطلاحی معنا چی تاسو ورته وکړل ښه وو ګوزاره یي کول! خو لغت ي زما په نظر ډیر بد دی! ځکه انسان د حیواناتو سره سم کول او د هغه بچی غږ کول زما په نظر د هغه مقام او حیثیت ته توهین په حساب راځی؟!
جهان هم نری مسکا په خوله زما خبرو ته غوږ نیولی وو کله چي زما خبری خلاصی شوی هغه کرار وویل: ستا خبره زه منم رښتیا وایي بس یو اطرافی لهجه ده خوش دی نسو نور نه درته وایم ته امر کوه یواځی.

د جهان پدی خبری په شرم می وویل: داسی مه وایست ما یواځی خپل فکر بیان کړو د هر چا خپل لهجه او نظر دی او د احترام وړ.!
جهان- شاید د هر چا دپاره د هغه نظر وی خو زما د پاره ستا نظر زما نظر دی ته چی هر شي ووایی زه هغه ته صحیح وایم.
هیس مي ونه ویل او سر مي ښکته واچوی چی جهان وویل: فکر دی یو خبری ته سوی؟
به ګنګس انداز می ورروکتل او ومی ویل: کوم خبری ته؟
جهان- دا چي ته همیشه ما په نوم ناری کوی!
په حیرت مي وویل: نو څه ناری کړم؟

جهان- اممم هر شی چی دی زړه وی خو نوم مه اخله شه ندی!
- ولی؟
جهان- د اسلامي لحاظ ګناه لری شزه دی خپل میره په نوم ناری کړ!
په همغه حیران لهجه مي وویل: رښتیا وایست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هو ولای ما خو دغسی آوریدلی!
- عجیب ده!؟

جهان جواب رانکړو او خپل د چای په څکلو شو د ماښام د آذان مخکی مو د درختو څخه هغه انار چي پاخه شوی وه راوشکول او ما ټول یو دسمال کی وتړل او دومره ډیر می وخوړل چی جهان راته وویل پام کوه مریضه دی نکړی؟ خو ما د جهان خبری ته هیس توجه ونکړل او هر انار چی زما په نظر خوند یې تروش و هغه مې خوړی؟! د ماښام د لمانځه وروسته جهان د موټر څخه راوړی غوښه راوړه او د انګار او اور د بل کولو وروسته د کباب په پوخ کیدو لګیا شو، زه یې هم خپل څنګ ته کینولی وم هر نوی کباب به چې سور کوی ماته به یې راکوی خو زما هیس زړه نه غوښتل ځکه په انارو می ځان موړ کړی وو، خو بیا هم جهان یوڅه په زوره راباندی وخوړل!

تر ډیره د اور څنګ ته ناست و او د اور لمبی ته مي کتل چي جهان د شالخوا خپل پټو زما پر اوږو واچوی او زه یې د ځان خواته کش کړم پداسی حال کې چې زه یې غیږ پوری نیولم ترڅو یخ می ونشي ویې ویل: ستا په نظر ولاړسو کوټی ته که دلته پریوځو؟
- امم ستا څه نظر دی؟
جهان- زه خو وایم کوټي ته ولاړسو دلته هوا نیمی شپې خواته بیخی زیاته یخه کیږی هسی مریضه به سی.!
- اهوم صحیح دی کوټي ته به لاړشو خو اوس نه!

جهان- نو کله؟
- هر وخت دا د لرګیو اور مړ شو بیا!
جهان- اهوم ستاسو شهریانو خبره رمانتیک فضا ده!
- اهوم.
جهان- ته ولی ټل خاموش یې او خبری نکوی؟
- نه مې دی زده!
جهان- خبری زده کول نغواړی کله چې یو نفر درباندی ګران وی بغیر د کوم خاص موضوع څخه په ساعتو دغسی خبری کوی!شاید زه تاته هغه د زړه کس نه معلومیژم جی خبری نه راسره کوی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې خپل سر د جهان د سینې ځخه پورته کړم او جواب ورکړم خو هغه د دې کار ځخه منع کړم او بداسې حال کې زه یې خپل اولې ځای یعنې غیږ ته رابللم کرار یې وویل: بغیر د دې چې خپل د ځایه ولاړسې دغسې هم خبرې کولې سې.
ځو ثانې خاموش وم او خپل خبرې مې لځان سره پورته ښکته کول اخیر سل زړه مې یو کړل او ومې ویل: زه ستا د غوسې ځخه ویریږم! فکر کوم که خبرې وکړم ستا په مزاج به ښه ونه لګیږې او...

جهان- خبرې تر خبرو فرق لرې ته د خبرو لځایه طعنه وهې لکه د مار پشان دې دا ځینې خبرې نیش وهې!
- اهوم نو زما خبرې همدغه دې جان او قربان مې نزده.
جهان و خندل ځکه سینه یې زما د سر لاندې ښکته پورته شوه بیا یې وویل: اوس ما هم ستا نه جان او قربان ندې غوشتلې دغسې عادې خبرې راسره وکړه.
- لکه څنګه؟
جهان- لکه امممم سونې وخت کیژې موژ واده کړې ته یو وار لا زما مخ ته نه راځې کله چې د شپې له کاره راځم، یو وار دې لا تراوسه زما ځخه پوښتنه نده کړې چې چیرې وې؟ چشې دې کول؟ ډوډې دې خوړلې؟

ستا په نظر شاید زما خبرې بې منطق او بیځایه شکاره سې، خو زه غواړم کله چې د سهار په آذان د کور وځم او ماشام ستړې هلاکه د کار راځم نو په خوشحالې راسم چې یو سوک راته انتظار دې د کور چراغ مې روشانه دې! نه دا چې زړه کې مې لخ لخ وې چې څه به یې کړې وې؟ اوس بیا به په غوسه وې؟ بیا به یې تندې تروش وې؟ زه غواړم دا د ځو کالو د یوځې توب او تنهای خاطرې ته راته خپل په خندا او ورین تندې له یاده وباسې، ته زما خواته یو قدم مخکې راسره زه درته زر ګام درزغلم.

ته لژ دونې کک زما زړه ته وګوره او زما خاطر وساته بیا ته ووایه جهان مړ سه که مړ نسوم درته انسان به نه یم.

جهان دا خبرې وکړل او خاموش سو، هغه زما ځخه اضافه شې ونغوښت هغه یوازې خپل حق کوم چې پر ما درلود هغه راته بیان کړو، ربښتیا هم چې سړیان د مینې تږې دې او تل غواړې یو ځوک ورته پام او توجه ورکړې! دا چې وایو ښځې احساساتې دې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرِیان نه! دا هسی خبره ده سرِیان د ښځو ځخه زیات احساساتی دی، نور می هم ځان د جهان غیږ ته نږدی کی او ومی ویل: اممم تا ویل شرط لری څه شرط دی درلود؟

جهان- اممم مطلب بهانه راوړل زما خبرو ته؟! خیر مشکل نسته خدای به خیر کی.
- نه بهانه نه راوړم ستاسو خبری می وآوریدل فکر به وربا ندی وکړم اوس دا راته ووایست چی څه شرط مو وو؟

جهان زه خپل د غیږ ځخه جلا کړم او پداسی حال کې چی هغه تور سترګو کی د اور لمبی پورته ښکته کیدل کرار زما لاسونه ونیول او ویې ویل: ما دا د اوس وقت هلکانو رکم د مینی الفاظ نزده چی درته په خوله بیان کړم او نه مې هم د لیلا د زلفو په خاطر شعرونه ویلی! زه یو اطرافی ساده سړی یم او خپل په چم به درته ووایم: ته زما ځان یې ستا هره خبره چی د خولی راوځی ډاریک زما په زړه لړیژی، پر ما ناز وکه نخری وکه زه یې ټول درته وړم حتا جنګ وکه شنزل وکه زه ولاکه درته شی ووایم د دی ټولو خبرو سره زما زړه کی اوس هم لږ شک او بد احساس سته!

زه غواړم دا لږ شک او تردید هم لمینځه ویسم (جهان لږ شانتی خاموش سو بیا یې ناساپه وویل: زما سره نکاح وتړه؟ او دا نکاح د نورو سره فرق لری ما دواړه وار د نکاح وخت کی ستا څخه مخامخ "هو" خپل په غوژونو وا نه وریدل خو دا وار شرط می همدغه دی مخامخ زما نکاح ته "هو" ووایه!
په حیرت می وویل: نکاح؟

جهان- هو زه تراوسه فکر کوم دا ټول خبری او کارونه او ستا راضی کیدل په زوره سوی غواړم خپل په غوژونو ستا د "هو" جواب وآورم ترڅو دا زړه مې کرار پیدا کړی!
- بده نده لاړشو مولا ته ووایو راشه زموږ دریم ځل نکاح وتړه؟
جهان- چا ویل مولا ته ځو؟
- خو ته وایې د سر نکاح وتړو؟
جهان- زه وایم خپل په غوژو باندی ستا د "هو" جواب غواړم وآورم! نه د مولا د خولی؟!
دغه زما شرط دی. منی که نه یې منی؟

په ګنګس او خاموش نظر مي جهان ته کتل! او نه پوهیدم څه جواب ورکړم اخیر مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل: هر څنګه چی ستا خوښه وی که د دریم ځل نکاح تړلو باندی ته خوشحالیږی او زړه دی آرامه کیږی دا خو آسانه خبره ده.
زما په خبری جهان په خوشحالي وویل: یعني زما سره نکاح تړی؟
- مورږ نکاح تړلی یواځی همغه نکاح تازه کو!

جهان- صحیح دی نو راځه!
په حیرت می وویل: چیرته؟
زما د جواب لځایه جهان یو څو ثانی شاوخوا وکتل بیا لکه چې اراده یې بدل شول ویې ویل: یا دغه ځای سم دی صبر زه یو څه نور لرګی هم راوړم اور تازه کړم.(جهان دا خبره وکړل او د لرګیو پسی د هغه خام کوټې خواته روانشو خو دومره تیاره وه ماته نه ښکاره کیدی، زه ناسته وم او د اور لمبو ته چې د خاموشه کیدو حال کی وه سترګی نیولی وه چې جهان د تازه لرګو سره راغی او اور یې له سر بل کړو کلځ چی د اور لمبی په مستی باندی د آسمان خواته پورته شول جهان بیرته زما څننګ ته راغی او ویې ویل:

جهان- شه نو څنګه تیاره یې؟
په حیرت می وویل: څه ته؟
جهان- دونی جر دی دیاده ووتل زما خبری لیونی مې؟
ګنګس انداز می ورکتل چی جهان وویل: نکاح یادوم درته!
د هغه پدی خبره می سترګی د حیرت څخه خلاصی شوی او ومی ویل: نکاح؟ اوس پدی نیمه شپه مولا د کومی خوا کوی؟ شاهیدان؟

زما په خبری جهان وخندل او پداسی حال کی چی زما لاسونه یې خپل لاسونو کی نیول او هغه تور سترګو کی د اور لمبی په نڅا ول ویې ویل: زه درته خطبه د نکاح وایم خدای او دا لیونی زړه مې هم شاهید په توګه نیسم بس ندی دونی غټ شاهیدان؟ دا نکاح غواړم د زړونو د یو والې نکاح وی نه د خلکو د خولی خوږه کولو او مبارکی اخیستلو! نن پدی نیمه شپه زه غواړم دوه زړونه یو د بل په نوم کړم نه یواځی نومونه؟

په حیرت می ورکتل د څو ثانیو وروسته مې وویل: هر رکم چی ستا زړه آرم کیږی همغسی وکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خوشحالی راوکتل پداسی حال کې چی زما لاسونه يې کلک خپل د ګوتو مینځ کی نیول په عربی باندی د نکاح خطبه ویل شروع کړل؟! زه د حیرت ورته خلاصه خوله ناسته وم جهان خپل په ښایسته غږ څو دقی عربی الفاظ وویل چی زه صرف همغه یو لفظ باندی پوه شوم هغه چی فرمایی: نکاح زما سنت دی او هر یو چی زما د سنت څخه مخ وګرځه وی هغه زما د امت څخه ندی؟! د څو نور الفاظو وروسته جهان په پښتو وویل: آیا تا جهان خان سدوزی ولد فیروز خان سدوزی چي پدی نوم بل زوی لری په مکرر او یاد شوی مهر بغیر له کوم زور او زیاتی او جبر څخه خپل په زړه او پوره هوش او حواس د میره په حیث قبول دی؟

شاید موږ دواړه د لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو چی نیمه شپه ناست وو او خپل نکاح مو خپل تازه کول! خو ماته دغه لیونتوب او ماشومتوب د جهان سره خوښ وو، مخامخ می د جهان سترګو ته چي په خوشحالی زما د جواب په تمه وو نظر واچوی او په کلک داسی ډاډمن لهجه چی نه می اول وار د کوژدی وخت کی ویلی وه نه هم د واده په ورځ! و مې ویل: هو زما قبول دی.

جهان څو ځله هغه الفاظ تکرار کړل او ما هم هغومره وار ورته یو کلک "هو" وویل چی جهان زما تندی او لاسونه ښکل کړل او په خوشحالی خپل جیب ته لاس کړو او ویې ویل: ستا مهر زما په غاړه پور دی اوس خو دم په دستی نلرم ټول درکړم خو دغه ګوتمی خپل د مهر په یو حصه کی قبول کړه د نن لپاره!

په حیرت می د جهان لاس کی یو مردانه ګوتمی چی فیروزه یې رنګ یې وو او شاوخوا میده نور غمی په کی کارول شوی وه وکړل او په حیرت می وویل: دیته کوم اړتیا نشته دا ستا ګوتمی ده لاس کی کړه!
جهان- شه خبره نده انجلی ته مهر یې ورنکړی اوس زما سره نور شی نسته دغه ګوتمی ستا د مهر په اندازه ارزی تر سبا چی کورته ځو لخیره دا خپل د مهر په حیث ځان سره وساته.(په یرت می ګوتمی ته کتل زړه می نغوښت واخلم خو جهان نه منل مجبور د لاس څخه می ورنه واخیستل

چی جهان په همغه خوشحال انداز زه خپل غیږ خواته کش کړم او اول ځل وو چی ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان له خولی قولونه، آرمانونه، وعدی، د خوشحال راتلونکی ډاډ! او داسی نازونه چی هیڅکله یې نه وه راکړی وا مې وریدل؟! یو دقه کی سوک وایې دا عربی الفاظو جادو وکړو چی هغه تریخ او تروش تندی جهان یې پدی خوش اخلاق او نرم خوی جهان بدل کړو! تول شپه جهان زما څخه د کعبی پشان طواف وکړو او د یو ښایسته او آرام ژوند ډاډ یې راکړو داسی چی هره خبره یې زما په زړه لګیده او ما وزری کول او آسمانو ته مې الوتنه کول..

سوک وایې چی خبری دنیا نشی بدل کولی؟ زه خو وایم الفاظ او خبری قوی ترینه وصلحه ده چی هم انسان د پښو اچولی شی او هم وزری ورکولی شې ترڅو پرواز وکړی! د جهان په الفاظو د محبت او مینې ډک لاسونو زه تر عرش ورسه ولم او ذهن می یواځی د یو لفظ په محور څرخیده جهان! د هغه وعدو او قولونو زه د دی نړی څخه جلا کړم او یو تخیلی نړی ته داخل کړم، یو دم می د دی څو میاشتو غم او خفګان د وجود څخه ووتی او راحت احساس مې پیدا کړو!

د جهان غیږ کې وم او هغه راباندی خپل قوی نارینه لاسونه حصار کړی وه ترڅو یخ مې ونه وهی دواړو بغیر له کوم خبری څخه د آسمان ستورو ته کتل! نن شپه راته د آسمان ستوری هم بل رکم ښکاره کیدل! داسی لکه چې یو محفل او جشن وی او دوی پکی نغمې وایې! سر مې د جهان په سینه ایخودلی وو او هغه کرار کرار خپل په ګوتو زما ویښتیان اړول چې په کرار غږ مې ورته وویل: جهان!

زما د غږ پشان هغه هم کرار جوای رانکړو: جان جهان چشی وایې؟
خپل سر مې د هغه د سینې څخه پورته کړو او ومې ویل: کله ځو کابل ته؟ دلته زما زړه تنګ دی!
جهان زما د مخ ویښتیان د غوږ شاته کړل او همغه کرار لهجه باندی وویل: اوس نکیژی نه مې هلته کور نیولی نه مې خپل کار او بار برابر کړی اوس ولاړسو مجبور ته خپل د پلار کور کې پاتی سی، ترڅو زه خپل کارونه کابل خواته کوم او یو کور او ځای اخلم ډیر وخت نیسی او زه دونی طاقت نلرم چی ستا نه جلا خپل وخت تیر کړم!

- ستا په نظر سومره وخت کی ستا کارونه برابر کیږی؟
جهان- اممم شاید پنځه شپږ میاشتی وقت ونیسی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دومره ډیر؟؟
جهان- امهم ځکه غواړم کامل خپل کار د کابل خواته واړوم ترڅو یو دقه لا د مجبوری ښځه دیخوا رانشم او ته یواځې پاتی نشی!
- خو زما زړه د ادی بابا پسی تنګ شوی!

جهان- یو میاشت پسته(وروروسته) روژه ده بیا اختر دی لخیره نو ته خو نغواړی اول اختر او اوله روژه د واده نه بعد د پلار په کور تیره کړی؟
- نو څه کیږی؟
جهان- بده خبره ده زه دی یو میاشت د واده بعد هم د خسر په کور چاپه واچوم چی چشی دی شزه می دلته ده!
په شیطنت مې وویل: نو تاسو څه کوی؟ تاسو خپل کار کوی زه هم روژه کابل کی تیره وم دلته نکیږی!

جهان- ولی دلته نکیژی؟ ډوډی نسته که کور نسته چی نکیژی؟
- دوړه شته...(کرار می وویل:خو کار هم زیات دی.
زما پدی خبری جهان زما سر خپل د سینی ښځه پورته کړو او زما سترګو ته په کتلو یې وویل: ډیر کار درباندی کوی؟ ستړی یې؟
-اهوم.
جهان- ولی دی ماته اول نه ویل؟
خاموش شوم او هیس مې ونه ویل چې جهان وویل: نن چی ولاړو زه د ادی سره خبری کوم.

په تلوار می وویل: نه داسی کار ونکړی!
زما په داسی لهجی د جهان وریځی له حیرت پورته شول او ویې ویل: ولی؟
- اخ ستاسو مور به بد فکر وکړی هسی ارباب چی تولو مخکی وویل چی نور دی زه لوښی ونه وینځم ځکه لاسونه می خراب کیږی تولو دسی بد بد راکتل او یو بل غوږونو کی زما په اړه پسپسک کوی..
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او پداسی حال کې چی بیرته زما سر خپل په سینه ایږدی ویې ویل: د شزو کار دغه پسپسک دی هر کار وکی دوی خپل دغه کار نه پریژدی نو زما منی دا ستاسو شهریانو به لهجه سر ای رکم مردم جمپ هم نګیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار لمانځه وروسته د تلو اراده مو وکړل ما د پرون د درختو راشکول شوی انار راوخیستل او موټر د کور خواته حرکت وکړو، ښه احساس می درلود جهان راته د هر باغ او سم ځای ځخه به چي تیریدو نوم اخیستو او را پیژندی، ټول لاره تر کوره جهان زما لاس کلک نیولی وو او ځان سره لګیا وو یو شعر يي وايي که سندره؟ نه وم خبر خو خوشحال وو، کورته په رسیدو جهان د موټر هرنګ ووهی او جونید لکه چي زموږ د راتلو په انتظار د دروازی شاته ناست وو؟ ځکه همغه دقه يي دروازه خلاصه کړه.

په خوشحالی د موټر ښکته شوم او د جونید خواته روانه شوم کوم انار چي زما په نظر د ټولو ښخه سم او خوندور وه هغه می د جونید لپاره یوائی کړی وه، انار می د هغه خواته ونیول خو هغه سر ښکته اچولی وو او ماته يي نه راکتل!
- جونید.
زما په غږ هغه سترګی راپورته کړل خو تندی تروش وو، ای چي سومره په همدی ماشومتوب کی د جهان پشان اخلاق او خوی لری تندی خپل د پلار پشان تروش کړی وو او خبری نکول لکه چي خفه وو؟ ځو دانی اناره می د هغه جیب کی واچول او یو دانه می هم په زوره په لاس کی ورکړو او په مهربانه لهجه مي ورته وويل: زما ښخه مرور يې؟

د دی ښخه مخکی چي جونید جواب راکړی جهان موټر و دره ويي او زموږ خواته راغی د جونید په لیدو يي په خندا وویل: ګوره هلک تندی به نه تروش کوی وی مي نه وړی ځکه هغه بل وار چي باغ کی مو شپه کړی وه تا ټول شپه نه خپل دی خوب وکی نه دی موږ پریشود(پریخودو) او اخر هم مریض سوی، نو ځکه می دا وار ويي نوړی.

جونید بغیر لدی چي د جهان خبرو ته توجه وکړی ما ته يي د اوښکو ډک نظر راوکتل او ويي ویل: خیر دی چیری مه ځه.!
د جونید پدی خبره ما او جهان دواړه ورته په حیرت وکتل! چي جهان ځو قدم په تلوار د جونید خواته نږدی شو او پداسی حال کی چي په ځمکی ګونډه وهل ترځو د جونید هم قد شی ويي ویل: چیری ولاړنسی؟ موږ خو نور چیری نه ځو یو پرون شپه ولاړو چي هغه هم وګوره د مولا په آذان ستا د پاره جر راغلو!

جونید په همغه معصوم انداز وویل: هغه ګلناز عمه ويــ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونید خپل خبره پوره کړی نه وه چې د کور تول ښځی او ماشوم راووتل؟! داسی موږ ته کتل لکه جی یو غټ جرم او ختا مو کړی وی؟ جهان د ځمکی راپورته شو، او تندی وار له واره تروش څو لکه چي پوهیدی څه خبره ده؟! خو زه هک حیرانه د انارو دسمال په لاس کی ولاړه وم! جهان جونید لکه یو ۵ کلن ماشوم خپل غیږ ته پورته کړو او د سر په اشاره یې ماته وویل چی ورپسی شم، زه هم بی اختیاره د هغه پسی شوم

د د هلیز مخکی جهان جونید ښکته کړو او پداسی حال کی چی موږ دواړو ته یې د پورته منزل او کوټی خواته اشاره کول ویې ویل: تاسو دواړه ولاړسی کوټی ته زه هم اوس درځم.
بغیر له کوم خبری هک حیرانه می د جونید لاس ونیو او خپل کوټی خواته روانه شوم یعنی څه خبره شوی وه چی پدی سهار وختی دوی داسی حال جوړ کړی وو؟ چا غوښتل ما د کور ښځه وشړی چی جونید دومره ویریدلی وو او ویل یې مه ځه؟
دویم زینی ته موږ دواړو قدم لا نه و اخیستی چی د ګلناز کینه او د کرکی ډک غږ مې واوریدی چی جهان ته یې وویل:

ګلناز- افرین دی ویې پر تا لالا سل آفرین دی وی پرتا! ته هم ځانته عالم او با سواده وایې؟ جهان په یو نیولې او ډډ غږ وویل: ولای تراوسه خو ما دسی ندی ویلی چی زه مولوی یم! دا خبره پر ما مه تړی اول او دویم بیا چا ستا پوزه درکش کړی چی اور یې زما او زما د کورنی ښځه وځی؟

ګلناز په ژړا وویل: ستا د کورنی ښځه؟ اوه نو تا خو زه خپل د کورنی د لیست ښځه باسلی یم زه خو ستا په کورنی کی نه راځم که راتلم نو تا به دسی کار زما د ژوند سره نکولی! جهان په غوسه ناکه لهجه ورته وویل: ګلنــــاز خبره مه کش کوه ماته د هندی فلمو بازیګره د ځان ښځه مه جوړه وه مطلب خبره دی کوه چشی غواړی؟
ګلناز- چشی غواړم؟ خپل حق غواړم!
جهان- د چشی حق؟

ګلناز- خپل د ژوند حق غواړم.
جهان- ما ستا د ژوند سره چشی کړی چی تا زما ګریوان نیولی؟
ګلناز- ولی دی دا شهری انجلی وکړل؟ ولی دی پرما غم جوړ کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیر حیرت څخه می خوله خلاصه پاتی شوه! ما پدی څه غم جوړ کړی؟ غوښتل می غوږ ونیسم او پوه شم څه چل دی؟ خو جونید په تروش تندی د لاس کش کړم د کوټي خواته او ما یواځي د جهان د ډیر قهر او غضب څخه یوه جمله واوریده: زما واده پر تا غم جوړ کړی؟

غوښتل می خپل لاس د جونید څخه جلا کړم او د هغوی خبرو ته غوږ ونیسم خو جونیدی د جهان په شان په تروش تندی وویل: جهان بابا وویل تاسو کوټي ته ولاړسی نو شه ندی چی خبرو ته یې په پټه غوژ ونیسو بده خبره ده.

د جونید په خبرو په حیران نظر می وروکتل! دا دومره کوچنی ماشوم دومره خبرو باندی پوهیدی؟ کوټی ته ننوتلو او ما په کراره جونید ته وویل: ته خبر یې ولی ګلناز عمه دی جنګ کوی؟
جونید د سر په خوځه ولو د "هو" جواب راکړو چې زه یې نوره هم خواته نږدی شوم او ومې ویل: ولی؟ په څه دلیل هغی زما څخه بد راځی؟
جونید هیس ونه ویل چی ما کرار او مهربانه غږ باندی وویل: تخو نغواړی زه ددی ځایه لاړشم!

جونید- یا..
- نو ماته ووایه ولی دی ګلناز عمه دسی کارونه کوی؟
جونید- هغ... هغه غواړی خاله بابا ته وکړی؟
په حیرت می وروکتل: څه چاته وکړی؟
جونید- ګلناز خاله ویل فاطمه خاله جهان بابا ته کوا!
په حیران نظر می ورکتل اخیر کیسه څه ده؟ دا فاطمه یې لا سوک ده؟ ولی ګلناز د اول ورځ څخه زما څخه بد راتل؟ ولی د هغی په راتلو تر څو ورځو د ټول کورنی تندی ماته تروش کیدی؟ اخیر دلیل څه دی؟ په سل زحمت او خواری او چالاکی می جونید په خبرو راویستی!

او دومره پوه شوم چی ګلناز د جهان موخی وه(بدل) او د جهان د ښځی د وفات وروسته دوی دواړو کورنی دا صلاح کړی وه چی د ګلدسته دویم خور چی فاطمه نومیدل او د جونید خاله راتلل هغه جهان ته وکړی ترڅو خپل خوری یعنی جونید دا غټ کړی خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د دی خبری څخه انکار کړی وو، خو بیا هم دوی ورته امید ساتلی و چی شاید یوه ورځ جهان راضی شی! او اوس چی د ۹ کالو وروسته جهان د هغی لځایه زه وکړم نو د ګلنازی میره ته يې هم زور ورکړی و او ګلناز ته يې ویلی وه یا دی جهان زما د خور سره نکاح وتړی یا هم زه پر تا بل ښځه کوم!

او په همدی دلیل ګلناز زما سره داسی شاټ وه او جنګیدل! نه پوهیږم ولی خو د ټولو څخه می په فاطمه زړه وسوځید! د یو ساعت وروسته جهان په تروش تندی کوټی ته راداخل شو سترګی د ډیر قهر او غوسې څخه تکی سری شوی وه، جونید ته يې د کوټی څخه د وتلو وویل د جونید د تلو وروسته جهان په نالی پریوت او ماته اشاره وکړل ترڅو ځنګ ته يې لاړه شم، زه هم په کرار د هغه د سر سره کیناستلم چې جهان په قهر وویل:

جهان- را ومې نغوشتي چی زما سر ته لکه بت شينې(کينې)
- نو څه وکړم؟
زما په خبری جهان یو نظر راواچو او د شونډی لاندی استغفار وویل شاید د دی لپاره چی خپل غوسه کنټرول کړی، خپل سر يې زما په زنګون کیخود او ويې ویل: کله چې یو ښزه وګوری میره يې په قهر او غضب دی نو چشی کوی چی هغه کرار کړی؟
- څه کوی؟
جهان- اممم شاید یو پیاله چای ورته راوړی یا یې سر ورته چاپی کې یا هم شاید یو مچ ورکړی ترڅو هغه غوسه را کمه کړی!

د جهان په خبری د شرم څخه تکه سره شوم خو همت می ونه بایلود او د هغه سر می کرار کرار ورته چاپی کو، د څو دقو وروسته کرار می ورته وویل: څنګه شو؟
جهان- هومم لاسونه دی جادو لری انسان کراره وی.
په شرم او حیا مې وویل: مطلب می ګلناز او ستاسو کورنی وه!
جهان- اها! هیس ګلناز په خبره نه پوهیژی د هغی سره بحث کول بی فایده دی.
- اوس نو څه کوی؟
جهان- اممم منتظر یم شپی ته هغه دووس میره يې راسی چی سر خلاص کم خبره چیشی ده چی ده بیا نیلی زینګ دی!

نه پوهیدم څنګه د جهان څخه د هغه د انکار دلیل پوښتنه وکړم چي جهان وویل: امم آورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چشي غواړی ووایي چی دسی زړه نا زړه يې په ویلو کی؟
حیران شوم لدی چي پوی شوی وو غواړم یو خبره وکړم! کرار می ورته وویل: هغ..
هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم تاسو ولی خپل د کاک دا بل لور فاطمه ونکړل!؟ (جهان تندی تروش سو او جواب یې رانکړو چی ما په تلوار وویل: مطلب هغه د جونید خاله په حساب راتلل او خاله خو د مور حیثت لری نو جونید یې ښه ساتو!
#شهاب ?:
جهان په پوسخند وویل: د مور حیثیت لری جونید یې ښه ساتی؟(جهان ناساپه خپل سر زما د زنګون څخه پورته کړو او په نیولی غږ یې وویل: هغې جونید نسو ساتلی.
- ولی نشو ساتلی؟
جهان- ځکه هغې خپل ساتنې ته ضرورت درلود!
په حیران نظر مې ورکتل څه مطلب هغې خپل ساتنی ته ضرورت درلود؟ زما په ګنګس انداز جهان خپل د سر وینتیانو کی لاس تیر کړو او ویې ویل: کله چی ګلدسته مړه سوه فاطمه د 8/7 کالو کوچنی انجلی وه د ګلدستی د وفات څخه مخکی دلته زموژ کورته راتلل ما خپل په غیژ کی دا غتیه کړه هغه ما ته دسی وه لکه جونید! ما ورته ویل که زما د زوی خاله په حساب کی نه راتلی ما به خپل زوی ته کولی! او دوی ویل چی ته یې ....
استغفرالله...

په حیرت او خلاصه خوله مې جهان ته کتل! یعنی دا د جهان څخه ډیر ماشومه وه! ناساپه می هغه شپه د میلمستیا را یاد شوه هغه د ګلنازی ایندرور چی زما په خبری خندلی وه هغه خو دغه فاطمه نده کوم چی دوی یادوی؟ مور یې هغه ته د فاطمی په نوم غږ کړی وو! او د جهان مور هم هغی ته بل رکم کتل؟ تازه ټول خبرو په سر او بر پوه شوم حیران وم څه ووایم؟ جهان تر ماښام کوته کې پروت د ماښام د آذان وروسته جونید راغی او ویې ویل چې ماما راغلی! د هغه په خبره جهان د کوټی څخه د وتلو اراده وکړل چې ما یې مخ ونیول!

جهان په حیرت زما خواته کتل چې ما په عاجز او کراره لهجه ورته وویل: جنګ ونکړی سمده!
زما په خبری د جهان په خوله نری مسکا راغله او زما پشان کرار یې وویل: زه تاته بدماش معلومیژم؟ زړه خو می غواړی چی یو جوړ فرش ورکړم خو اوس دلته خپل کور کی هغه زما میلمه دی او موژ عادت نلر میلمه باندی لاس پورته کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبرو لړ زړه می ډاډ من شو او لاس مې ورنه خوشی کړو چی جهان په بسم الله ویلو د کوټې څخه ووت! نه بوهیږم سومره وقت به لاندی هغه تیر کړی وو خو زما زړه بې واره درزیدی! که رښتیا ووایم ډاریدم هسی نه جهان د کورنی خبرو کی راشي او هغه جنی خپل په نکاح کړی؟ خو د جهان خبرو او قولونو ته مې چی کتل لږ زړه مي آرم کیدی، شاید یو ساعت کوټه کی لکه لیونیانو سرخیدم راسرخیدم چی حویلی کی د ډېز غږ شو؟!

د توپک د ډز په غږ زړه مې ناساپه د وهلو څخه و دریدی! د ډز غږ سره د ښځو شور ماشور هم پورته شوو! په یو تلوار د کوټې څخه ووتلم چې ټکری مې د سر څخه ختا شو خو زما فکر نشو ورته د دهلیز څخه دباندی حویلی خواته ووتلم ټول ښځې ماشومان او سړیان حویلی کی ولاړ وه! زړه مې بی واره درزیدی! شاوخوا می د جهان پسی کتل ګلناز می ولیده چې په خوشحالی مخامخ سترګی ښځ کړی وه او ولاړه وه نظر می و نه تعیقب کړو او جمشید می ولیدو چی توپک یې په لاس کی وو!

او بی واره یې هوایی ډزی کول! هک حیرانه ځای پر ځای ولاړه وم نه بوهیدم کیسه څه ده دا ډزی ولی کیږی؟ جهان چیرته دی؟ خپل د لمن په کش کیدو نظر می لاندی راښکته شو چې جونید می به تروش تندی ولید د هغه لاس کی زما د سر ټکری وو؟ ټکری زما خواته نیولی وو او زه یې د لمن څخه کش کولم ترڅو د سړیانو د نظر څخه می پټه وساتی! ما لا ټکری د جونید د لاس څخه نه واخیستی چی یو نارینه مظبوط لاس زه خپل خواته مش کړم داسی چی بی واره شا خواته غورځیدم خو هغه ونیولم او خپل د غوږ څنګ ته می د جهان قهرجن او غوسه ناک غږ وآوریدو!

- لځ سر د باندی د دی شل لنډغرو مخکی ته چشی کوی هــــــا!؟
د هغه غږ شاید عصبی وو شاید غوسه ناکه وو خو همدا چی وامې وریدی زړه مې په کراره شو! په تلوار دهغه خواته وځرخیدم چی هغه زما ټکری زما په سر کړو او زه یې خپل د کوټې خواته ځان پسی کش کړم! کوټې ته چی ورسیدو ما په تلوار د جهان بدن ته کتل ترڅو کوم د زخم او مرمی نشان پیدا کړم خو هغه روغ رمټ و.! زما پدی کار جهان په حیرت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- په تا چشی سوی ولی دسی کوی؟
- هغ.... هغه مرمی ېز وو.... توپک ... ت ... ته چا وویشتلی ...؟
جهان چی زما خراب حال ولید زما خواته رانږدی شو او کرار يې وويل: هيس شئ نسته هغه ېزی هسی د جمشيد چينجی دی نو څه ووايم ورته، وګوره زه يو دم شه يم!
- ولی ېزی کوی؟

جهان يو ژوره ساه واخيستل او پداسی حال کې چی په نالی کيناستی زه يې هم خپل څنګ ته کينولم او کرار يې وويل: فاطمه يې ورکړه!
په حيرت او تلوار می ورروکتل خپل په غوږونو می باور نکيدی! يعنی څه چی فاطمه يې ورکړل؟ يعنی جهان فاطمه خپل په نوم کړل؟ نو هغه دومره د ده راکړل شوی وعدی او قولونه زما سره څه شول؟ يو دقه کی دا ټول دنيا راته اور وګرځيدل او خپل د ژوند ټول اميدونه می له لاسه ورکړل! فکر می کو برزخ کې شتون لرم دومره نفس ګيره!

جهان چې زما وچ شونګو او بريدلی رنګ ته فکر شو په تلوار يې وويل: ای ليونی تاته وايم ما ونکړل، ما ته غوږ څه هغه يې بشير په نوم کړل!
- د .... چ...ا .. د چا په نوم کړل؟؟؟
جهان زه خپل غيږ خواته کش کړم او پداسی حال کې چی زما د سر ويښتيان يې ښکل کول ويې ويل: هی هی زما ليوني زه ستا يو ويښته پدی ټول دنيا نه ورکوم څه ورسيږی در باندی بله ښزه راوړم!

فاطمه د لالا مشر زوی بشير ته ورکړل(جهان دا خبره وکړل او يو زوره ساه يط واخيستل ناساپه می مغزو فعاليت پيل کړو او لکه چی د يو لوی حادثی او پيښی نه بايد دسی ووايم لکه د مرګ ښخه چی بيرته ژوند ته راغلم! داسی احساس می درلود! څو دقی د حيرت او ويری ښخه می خبری نشو کولی داسی چی جهان هم زما په حال پوی شو او يو پياله اوبه يې راته راوړل د لږ ځند وروسته مې کرار وويل: فاطمه خو د بشير ښخه ډيره لويه ده؟

جهان به افسوس خپل سر وخوځه ويې او ويې ويل: بس نو چشی ووايم؟ کاکا دا خبره نه پريژدل ويل ما ستاسو د کور په نوم کړی جنی اوس بل يو يې نکوی ما هم نه منل اخير .... لالا ويل زه يې بشير ته کوم؟هم نوم پر ځای سي هم نشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تولو ومنل؟
جهان- اممم مجبور چې ویې مني دا د ډېرو غږ. همدغه معنا درلود چې فیروز خان ارباب ملسې بشیر خان ته یې کوژده وکړل؟

***

او همغه د جهان خبره شوه د هغه شپې په سبا د جهان د ټول ککورنی تندی د خوشحالی ځخه خلاص وو او هر د کلي نفر به چې مبارکی ته راتلل دوی ورته شیرنی ورکول ټول خوشحال وه بغیر ده یو نفر ځخه! هغه هم د جهان مشره وریندار یعنی د بشیر مور؟ حق یې هم درلود زوی ته یې یو داسې جنی کړی وه چې عمر کی ورته زوی د ماشوم لځایه راتلو! د جهان وریندار اول تندی جهان ته تروش نیولی وو او بل ماته؟! حتا زما د سلام او مبارکی جواب یې لا رانکړو! خو ما هم څه ورته ونیول.

د جهان مشری وریندار د دسمال راوړلو په وخت ټولو ته وویل چې زما د زوی ارمان د دی ښځې سره پوره نشو زوی مې چې ځوان شو یو بل ښځه هم ورته کوم! که ووایم زړه مې د جهان د کاکا په لور فاطمی وسوځید بی ځایه خبره به ویې؟ اخ د هغه جنی څه ګناه وه چې دسی قسمت یې په ژوند راغلو؟ جهان تندی تروش وو لدی خپلوی ځخه هغه لکه چې رضا نه وو خو ارباب خپ ږره خلاصه کړی وه! روژه هم کرار، کرار په راتلو شول د بشیر له دسما راوړلو یوه میاشت پوره شوی وه، روژه دومره سخته نه وه خو یو لوی مشکل ما درلود!؟

هغه هم په نوم د ګرمی او حساسیت؟ کندهار او بلخصوص د جهان دوی کور دومره ګرم وو چې دوی کولر روښانه کو او کولر هوا او باد زما په پوست نه لګیدی او سخت د پښو او ملا درد یې راوچوی دومره چې مجبور جهان ډاکټر ته ویوړم هغه خوا چې راغلم او د کور خلک خبر شول زما مشکل څه دی؟ یو بل ریشخند یې راپسی وتړو او ګل بې بی خو د تولو مخکی راته پلاستکی ناوکی ویل!

جهان د بام سر ټول پرده ونیو ترڅو د همسایه بام ځخه سوک دیخوا دید ونلری، او بیچاره به دشپې زما لپاره د کولر یخ هوا پریخود او د بام په سر یخ هوا ته خملیدو! هلته هم پر ما خوب حرام و؟ ځکه دسپی او نور حیواناتو غږونه راتل او زه یې خوب ته نه بریخودم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د شرم څخه می نور دا خبره جهان ته نشو کولی! البته هغه خپل پوی شوی وو چې تل يې کوښښ کو زما سر خپل غيږ کې ونيسی ترڅو د حیواناتو غږونه وا نه ورم خو بیا هم ګوزاره سخته وه؟!

د اختر مخه رانږدی وه یو هفته به اختر ته پاتی وه، زما حالت بیحده خراب شوی وو نه مې ډوډی خوړلی شوه او نه راکي دمه او شومه وه! خسته خسته وم هيس کار می نشو کولی نه پوهیږم ولې؟! زړه مې دومره نازک شوی وو چې د مرغه په پر وهلو مې هم ژړا ته شروع ورکول، بیچاره جهان راسره سیل مرض شوی وو یوه خبره به يې نشو کولی کنه ما د ماشومانو پشان ژړل؟! د اختر د کالو اخیستلو لپاره جهان خپل مور ته روپی ورکړی وه البته ماته يې هم راکړل او د دی خبری په ویلو جی ته لړ خرید زما د مور او وریندارګیانو سره وکړه کوم شي چې دی پاتی شو ما ته وواېه چې زه درته راوړم زه يې خپل د مور او وریندارګیانو په لاس اول ځل د کندهار بازار ته واستولم.

خرید بیحده زیات وو ځکه پنځه شپږ ښځی او لس دولس ماشومانو ته کالی اخیستل هغه هم داسی چی هر دانه يې خوښ نه ویې او سل دوکانه ګرځیدل هغه هم روژه کی!؟ د خدای عذاب معنا درلود! د دوه دری دوکانو کتلو وروسته زما نفس په شمار شو نور مې پښو یاری نکول چې د دوی پسی دی بازار وګورم! زما د حال په لیدو خو اول دوی ښه راپسی وخندل او ریشخند يې راباندی ووهه! تر دی چی د جهان مور هغوی ته وویل چې دا به زما سره بیرته کورته لاړشی او تاسو خرید وکړی! زړه نیولی د ژړا څخه ډک بیرته کورته راغلم

هیس شئ می وانخیستی د اختر لپاره زړه مې دومره نازک شوی وو چې د کوټې مینځ کی ناسته وم او په لوړ غږ مې ساندی وهل! نه پوهیږم څومره وخت به می هلته ژړلی وی او ناسته به وم چی خوب وړی وم کله چې راویخه شوم ګورم کمپل او نالی کې څملیدلی یم؟! جهان هم زما څخه یوڅه لری د نالې په څنډ ناست وو زما د خلاص سترګو په لیدو يې کرار وویل:

جهان- په تا چشی سوی زما نازولی؟
د هغه په ناز زما سترګی بیا زما بې ارادی د اوښکو ډکی شول! چې جهان زما سر خپل غیږ کې ونیو او زما د کرار کولو کوښښ يې شروع کړو خو هغه چې هرسومره زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام کیدو کوښښ کوی هغومره زما ژړا نور هم زیات کیدل! بی دلیل مې ژړا ته شروع کړې وه جهان خپل د غیږ څخه جلا کړم او په کرار او ناز لرونکی لهجه یې وویل:

جهان- اخ قربان دی سم ولی جاړی؟ چشی سوی؟ چا درته چشی ویلی؟ ادی کمه خبره کړی؟ چشی دی؟ تخو ماته ووایه!
زه خپله خپل په درد نه پوهیدم نو څه به مې ویلی وایې جهان ته؟ یوائی لفظ او بهانه مې چی ذهن ته راغلل همغه مې ورته په لړزانده غږ وویل: ادی غواړم!
زما په خبره د جهان وریځی د حیرت څخه پورته شول سو دقی هک حیران راوکتل بیا یې کرار وویل: صحیح دی په سترګو دا خو ژړا نلری خو کرار ووایه زړه مي خپل د مور پلار پسی دیغ سوی، امر وکړه زه دی وړم.

په همغه نیولی غږ مې وویل: کله؟
جهان- اممم دا چی تا ورته دونی دیغت کړی بیا به جر ولاړسو د اختر په دریم که خدای غوشتل ولاړ به سو کابل ته صحیح دی؟
- نه .... نه ... زه اوس غواړم!
جهان په حیرت وویل: اوس؟ اختر ته پنځه ورځی لا ندی پاتی اوس که دی ویسم مطلب اختر هم هلته تیره وی!؟
خاموش نظر می ورکتل چې هغه زما لاسونه خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: تخو نغواړی اول اختر زما نه تنها هلته تیر کړی هومم؟

هیس مې نه ویل یوائی سترګی مې د اوښکو ډکی وه چې جهان بیا خپل غیږ ته دعوت کړم او ما بیا زړا ته شروع ورکړل، بیخی مي خپل په احساساتو کنترول نه درلود د جهان خبره هسی خبری ته می بهانه کتل چی وژاړم، تر ماذدیګر ماښام جهان په سل اتیا لارو چارو زه راضی کړم چی د اختر په دریم به می کابل ته وړی! او ما ژړا د ماښام په آذان یوځه لږ کرار شول د ډیر زړا څخه می فشار صفر شوی وو یو خو روژه هم وه بلخوا دا دونی ژړا هم انرژی غوښت بی توانه او خسته په ځای څملیدلی وم.

جهان د نیم ساعت لپاره د کوټی څخه ووت او ما جونید ولید چی زما د کوټی دروازی مخکی به عاجز انداز ولاړ وو او ماته یې راکتل د هغه په لیدو می دومره زړه وسوځید غږ مې کړل چې راشی کله چې راغلو نه بوهیږم ولی خو د اول ځل لپاره می جونید غیږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی ونیو او بیا مې ژړا ته شروع ورکړل او د سپین سرو بنځو پشان مې ورته خبری شروع کړل.

- اخ زما بی موره زویه، تولو د اختر کالي وکړل ته همداسی پاتی شوی؟ تاته چا وه نه ویل چې کالی لری؟ څپلی لری؟ اختر ته څه غواړی؟ اخ زما یتیم بچیه!(نه پوهیږم ولی خو خبر می کول او ژړل می بیچاره ماشوم زما پدسی ژړا ویریدلی وو او کوښښ یې کوی چی ما آرامه کړی هی ویل یې جهان بابا راته کالی اخیستی. څپلی لرم او خپل په ماشومانه انداز یې غوښتل ما کراره کړی خو ما همغسی ساندی ورسره وهل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان په ورختا راداخل شو!

جهان- چشی سوی؟
د جهان په راتلو جونید زما د غیږ څخه جلا شو او په ژړا د کوټی څخه ووت چې ما د جونید تلو ته په اشاره وویل: هیچا ورنه پوښتنه ونکړل چی کالی لری؟ اختر ته څه غواړی څه نغواړی؟ یو کونج کی لکه صغیر ناست وو او ....(ژړا می خبره پری کړل چې جهان په تروش تندی رانږدی شو او ما تازه د هغه لاس کی یو د پیتزا قوطی او کباب ولید هغه ډوډی زما مخ ته کیخودل او په همغه تروش تندی وویل: دونی به یتیم صغیر او بی کسه هم نه یی؟! د تولو څخه اول مې هغه ته د اختر شیان واخیستل، په تا چشی سوی چی هر دقه دی په ځان غم جوړ کړی؟

د جهان په خبرو بیا مې هم ژړا راروانه وه چې هغه په ګواښ لرونکی لهجې وویل: قسم درته یادوم به والله هی کی یو بله اوشکه دی توی کړل ما د کور پدی بل مخ نکی بیا نو دا! که ربنتیا ووایم د جهان پداسی محکم لهجه و ویریدم او خپل د اوښکو د توی کیدو مخه می ونیول او شکر دا ځل کامیاب شوم چې جهان په تروش تندی ډوډی زما مخ ته کیخودل او د کوټې څخه ووت د څو دقو وروسته د یو دسترخوان سره راغلو او ټول اخیستل شوی شیان یې په درسترخوان منظم کیخودل، د جهان د کیناستلو سره سم مولا الله اکبر کړل، اولی ګوله جهان زما خواته ونیول یو څه کباب په ګرمه ډوډی کی بیچل شوی همدا چې د کباب بوی مې په پوزه ولګید کانګی مې راغله!

او په یو تلوار د تشناب خواته می منډه کړل چې نږدی وو وغورځیږم! تشناب ته په رسیدو د کانګی کولو لپاره هیس وه نه خو هسی می زړه بد کیدی بیچاره جهان د تشناب

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولی سره ولاړ و او هی پوښتنه یې کول چی څه وسو؟ خو ما هسی اوق اوق نور راکی هیس دمه نه وه پاتی او د ډیر کمزورتیا څخه هملته غورځیدم چې جهان تشناب ته راداخل شو او زما اوږی د شا لخوا ونیول په همغه کمزور حال کې می ورته وویل: ورځه د باندی زه کانګی کوم!

جهان به تروش تندی وویل: مشکل نسته زه دلته دریږم درته ته خپل په پشو نسی دریدلی!
- نه ورځه اوس راځم.
جهان بغیر لدی چی زما خبری ته غوږ ونیسی څو دقی هملته زما سره ولاړ و کله چې لږ ډاډمن شوم حال مې ښه دی جهان زما لاس او مخ باندی اوبه واچول او بیرون راوتلو زه بی حال د الماری ځنګ نالی باندی څملیدم چې جهان خپل واسکټ او خولي په سر د الماری څخه زما حجاب راوخیستو او زما خواته راغی ترڅو حجاب اچولو کې راسره مرسته وکړی.

- څه کوی؟
جهان- حجاب دی واغونده وږم دی ډاکتر ته حتما یو شی دربادنی سوی چی دا رکم سوی یی؟
په کمزروی غږ می وویل: زه ښه یم.

خو جهان بغیر لدی چی زما خبره وآوری حجاب یې پر ما وپیچو او د لاس څخه یې ونیولم او ځان پسی روانه کړم او د هیڅا پوښتنی ته چی ویل یې چیرته ځی؟ جواب یې ورنکړو موټر چی حرکت وکړو ما د موټر په ښښی سر تکیه کړو او ترڅو چی موټر دریدو همغسی ګنګس او بی خبره وم نه پوهیږم کله ډاکتر ته ورسیدو او کله د ډاکتر کوټی ته زه داخله شوم مخامخ ډاکټری مخکی چی یو د عمر څخه لږ پخه ښځه معلومیده په پریدلی رنګ په چوکی ورته ناسته وم!

ډاکتره خپل د چوکی څخه زما خواته را جیګه شوه او پداسی حال کې چی ماته رانږدی کیدل ویې ویل: د څو کالو یې نوم دی چشی دی؟
په لړزانده غږ مې وویل: 22 کالو یم نوم مې هم هوسې ده!
ډاکتره- مجرد که متاهل؟
- متاهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټره پداسې حال کې چې زما په لاس د فشار علاه لګول ویې ویل: هغه سړی چې درسره راغلی دی هغه دی میره دی؟
- هو.

ډاکټره- سونی وخت مو دواده کیږی؟
- دوه دونیم میاشتي کیږی!
ډاکټرې خپل غوږو ته هغه د دوی مخصوص ګوشکی نوم مې ورنه نه و زده! هغه یې واچول او زما د فشار کتلو وقت کې وویل: د دی ښخه مخکی هم کله دی دسی فشار صفر شوی وو؟
- نه!
ډاکټره بیرته خپل ځایګ کې کیناستل او د پارچی لیکلو وقت کې وویل: ورځه خپل میره ته ناری کړه!

خپل لځایه په یو سختئ او ګنګس انداز پاسیدم دروازه مې چې خلاصه کړه جهان مې دکوټی مخکی پداسی حال چې یو پښه یې پر بل اچولی وه او تسبیح په ګوتو کې اړول راړول په چوکی باندی تروش تندی ولید د دراوزی خلاصیدو په غږ یې زما خواته راوکتل او زر لځایه راپورته شو.
جهان- چشی ویل ډاکټر؟
په بی حال غږ مې وویل: وایې ته راشه.

جهان زه د اوږی ښخه ونیولم او ځای سره یې د کوټی ته ننویستم دواړه ښنګ په ښنګ ډاکټر ته مخامخ کیناستلو چې ډاکټری خپل سر د پارچی لیکلو ښخه راپورته کړو او پداسی حال کې چی هغه لیکل شوی نسخه یې د جهان خواته نیول ویې ویل: اوس خو کم تیسټ نشو کولی ځکه فشار یې بیخی په صفر دی دغه لیکل شوی سیروم او پیچکاریانی راوړه لږ چی دمه یې راسته سوه یو دوه ټیسټ به ورنه واخلو!

جهان په ورختا لهجه وویل: مشکل یې چشی دی؟
ډاکټره- امم تروسه کامل ډاډمن نه یم نو نسم ویلی ته دا نسخه راوړه خدای مهربان دی.
جهان زه کوټه کی پریخودم او د نسخه راوړلو لپاره د باندی ووت، ډاکټری د کوټی کونج کټ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هلته پریوځه په هغه کټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سل زور او زحمت مې ځان تر کټ ورسه ویې پنخه دقو کې جهان د دوا سره راورسید ډاکتره زما د لاس په رګ لګیا وه ترڅو کنول تیر کړی خو زه د ماشومتوب څخه د پیچکاری کنول څخه ډاریدم نو د ډاره مې تول رګونه ورک شوی وه، د لس دقو وروسته په سل زحمت ډاکتری راته کنول تیر کړو اول یو تقویتی د فشار سیروم

چی هغه کې د کانګی پیچکاری اضافه کړل او یو هم د بدن د درد، سیروم نیم ساعت کې خلاص شو او زما طبعیت یې یو څه برابر کړو سر مې یو څه سپک شو او نور ګنګس نه وم ډاکتری یو بل نسخه زما خواته ونیول او ویې ویل: لاندی لابراتوار کې دا تیسټ وکړی بیا ماته راوړی.

نسخه مې واخیست او د کوتی څخه ووتلم زما په لیدو جهان زر رامخکی شو او کله چې زما رنګ او روی لږ تازه ولید له ورایه تندی خلاص شو.
جهان- شه یې اوس؟
- هو.
جهان- زه شکر چې دمه دی لږ راسته ده.
نسخه مې د جهان خواته ونیول او ورته د چک آپ می وویل، هغه هم زما لاس نیولی د همغه یاد شوی ځای په خوا روان شو یو ساعت کې د چک آپ معلومات ورقی زموږ لاس ته راکړل او ما هغه په لاس کې نیولی د ډاکتری کوتی ته داخله شوم.

معاینات مې د ډاکتری و مخ ته کیخودل او هغی هم د څو دقو ورقو اړول راړول وروسته ماته وویل: ورځه میره ته دی ناری کړه.
داسی زور یې راکړی و داچی هر دقه ډاکتری ویل میره ته دی ناری کړه! زړه مې غوښت یو غټ جنګ ورسره وکړم خو څه می ونه ویل جهان ته مې غږ کړل بیچاره په تشویش کوټی ته راغلو دواړو په انتظار د ډاکتری خولی ته کتل!

هغی هم دسی په ناز خپل ټیکر یو ځل جوړ کوی بیا قلم لاس کې پورته کوی خو خوله یې د خبرو لپاره نه خلاصه ول اخیر جهان په قهر جن لهجه وویل: مهربانی آورو څه مشکل دی؟
د جهان په غږ ډاکتر د معاینات کتلو څخه سترګی واخیستل او موږ دواړو ته یې په کتلو وویل: دا اول وار چې دی راوړل ورباندی شکی وم خو ډادمن نه وم خو اوس ډادمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم!

جهان په یو نا آرمه لهجه وویل: په چشی ډاډمن نه واست؟ زما د شزی مشکل چشی دی؟
ډاکتری څو دقی موږ دواړو ته وکتل بیا یې په مسکا جهان ته مخ کړو او ویې ویل:
مبارک شزه مو کوچنی لری.!

جهان په ګنګس انداز د ډاکتری څخه پوښتنه وکړل: چشی؟ زه پوی نسوم!
ډاکتره- وایم مبارک مو شه تاسو پلار کیږی!
ډاکتری خبری کول خو زما مغزو کې یو لفظ ګرځیدی"مبارک شزه مو کوچنی لری.!"مبارک شزه مو کوچنی لری.! "مبارک شزه مو کوچنی لری.! " د جهان په کار چې زما لاس یې کلک ونیو او په خندا یې راوکتل د هغه ګنګس انداز څخه راووتلم!
ډاکتری خبری کول او جهان ورته سر خوځه ویې خو زه تروواسه هک حیرانه وم.

ډاکتری- دا څو ورځی روژی دی نه نیسي هم مور او هم جنین(مطلب ماشوم) دواړه بیحده کمزوری او ضعیفه دی کوشش وکړی ډیره ستړی نشی او تقویت یې کړی هر رکم خواړه او خوراک یې چی خوشیژی هغه ورته واخلی، د استرس او خفګان ماحول څخه یې وساتی، ځکه چې اول واری ماشوم یې دی شاید د ډیر خوړو او

خوراکونو سره حساسیت پیدا کړی(مطلب هغه چې ښځه د حامله داری وقت کې یو خاص خوراک یا شي ته زړه کیږی موژ لهجه کې ورته اجای وایو او تاسو ورته نه یم خبر څه وایست؟) او ویې نشی خوړلی، دی وخت کې د شزی هرمونونه بدل کیږی نو شاید کوچنی،کوچنی الفاظو باندی غوسه،ژړا، قهر او داسی احساسات ښکاره کړی نو لږ دی وقت کې خیال ساتی.
جهان په بی قراری وویل: نور چشی؟

ډاکتره- نور کوم خاص مشکل نلری زه ورته دوا زیاته نه لیکم کوشش وکړی د دوا او سیروم لځایه میوه او نور خوراکی مواد ورکړی چې لژ انرژی پیدا کړی (ډاکتری سر راپورته کړو او جهان ته په کتو یې کرار وویل: او کوشش وکړی د حال مراعت یې وکړی(د ډاکتری د خبری په مطلب زه پوه نشوم خو جهان لکه چې پوی شو چی سر یې کرار و خوځه ویې) اوس لاړشی د اختر نه بعد یو وار راوړی چې یو عمومی چک آپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورڅخه واخلو.

جهان- د کوچنی جنسیت اوس نه معلومیږی؟
ډاکتره- بهتره به وی وو ایست جنین نه کوچنې! تر اوسه د 1:5 میاشتو یو د غوښی ټوټه ده! نه سر لری نه بر! تر څلورم او حتا کله ناکله تر 7 میاشتی د کوچنی جنسیت معلوم کول سخت وی او تاسو اوس غواړی معلوم کړی؟
جهان- یا ... هغه .... خدای دی خیر کړی ... نور خو کوم داسی خاص دوا یا بل شی خو په کار ندی؟
ډاکتره- یواځی او یواځی ښه ساتنه او خوراک کوشش وکړی خوشحاله یې وساتی.
جهان- په سترګو.

جهان د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی؟! د شفخانی ټول نرسانو او خاله ګانو ته یې د شیرنی په توګه پیسی ورکړل! تر موټر چی رسیدو جهان خو یو شل ځل پوښتنه وکړل چشی ته دی زړه کیږی درته واخلم؟ او ما یواځی د سر په خوځه ولو د نا جواب ورکو، زمما لاس یې کلک نیولی وو د شفخانی څخه نیولی تر کوره! یو دم یې لځان څخه نه جلا کولم کور ته د رسیدو مخکې د یو هوټل مخکې موټر و دره ویې او ماته په منت شو ترڅو یو شې وخورم! خو ما هیس شې ته زړه نه کیدو

جهان ښکته شو او د هوټل د هر خوراک او هر شئ چې هلته پوخ کیدو یو یو خوراک راوخیست او موټر ته راپورته شو چې ما په کراره ورته وویل: تا روژه ماته کړه؟
زما په خبری جهان راوکتل او د "نه" پشان یې سر وخوځه ویې او په خندا یې وویل: درسته ورځ تږی(تږی) وم ځان سره می ویل مولا الله کړل اکبر ته یې نه پریږدم او یو جګ وبه چیشم! خو اوس فکر کوم نه تږی یم نه وږی! اصلا بیخی لکه په آسمانو کې چې ګرځم دسی خوشحاله یم.

جهان زما لاس خپل لاس کې کلک ونیو او د ښکل کولو حال کې وویل: اوس زه الفاظ نلرم د بیان لپاره باید یو څه کرار شینم ځان سره او دا خبری هضم کړم! تر اوسه هغه ستوی شهریانو خبره شوک کې یم!

جهان خندل خبری کول نازونه یې راکول پوښتنی کول، خو زه کرار خاموشه ناسته وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر منده وم! او د فکر څخه زیات ویریدلی! نه پوهیږم ولی خو زړه مې نا آرمه و! ککورته په رسیدو جهان بغیر لدی چی چاته کوم څه ووایي زه یې تقریبا نیولی نه باید ووایم په غیږ کې خپل تر کوتي ویوړم! او بیا په تلوار د کوتي څخه ووت د څو دقو وروسته د جهان مور راغله! زما په خیال جهان هغې ته خبر ورکړی وو چې د مور تندی داسی خلاص وو او په خندا یې زما تندی ښکل کړو،

جهان مور- خدای دی پخیر او خوشحالی دی دنیا ته راوړی د مور او پلار د سای لاندی خدای دی یو الصالح اولاد خدای زما د زوی په نصیب کړی.
ما د شرم څخه سر ښکته اچولی وو خو جهان د خوشحالی څخه نه ټینګ کیدی هې ویل یې غوارم هوای ډزی وکړم! خو مور یې ورته ویل شرم دی د ماشوم په پیدا کیدو خلک ډزی کوی نه په نس کیدو؟ البته خبره یې ما منل اول ځل و د جهان د مور د خبری سره موافق وم، جهان مور څو دقی زموږ سره کیناستل او نصیحتونه او خبری وکړل د تلو وقت کې وویل:

جهان مور- هیڅا ته ونه وایې چی کوچنی لری!
په حیرت مې وویل: ولی؟
جهان مور- د خلکو سترګې وژی دی نظر کوی دی، تر هغو چې نس دی یوڅه مخکی راځی او خلک درباندی پوهیژی ته چاته شی مه وایه!

ما جواب ورنکړو او د شرم څخه مې سترګی ښکته واچول خو جهان وویل: بد به وکی هغه سوک چې بد نظر باندی زما شزی او کوچنی ته وګوری! هغه دواړه سترګی ورته د کاسې څخه راباسم!

د جهان مور نور څه ونه ویل او د کوتي څخه ووتل چې جهان اخیستلې تول خوراکونه زما مخ ته کیخودل! او په یو خاص لهجه یې وویل: امممم شه نو شه ملکه عالیٰ چشی دی خوشیژی پدی فقیرانه خوراکونو کی؟
په شرم او حیا مې وروکتل او ومې ویل: دسی خبری مه کوه.
جهان په خندا وویل: ولی ونکم؟ ته اوس یواځی امر کوه امر نور باره خلاصه یې!
په شرم مې وویل: اوس مې یواځی خبره منې؟ که ماشوم نه وایې ندی منل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هغه وخت مې هم مثل هغه وخت حکم مثل دی واجب وو خو اوس فرض دی فرض ...!
جهان په خندا او نازونو د هر اخیستل شوی خوراک څخه لړ لړ راکړل، او زه پوه شوم چې د سور کړی کباب سره مې نه لږی او په لیدو یې کانګې می راتلل، نور دومره خوراکونو سره مې حساسیت نه درلود ماښام د دی دوه میاشتو د عادت مطابق غوښتل مې د بام په سر ځایونه هوار کړم خو جهان پرینخودم او خپل یې هم فرش هوار کړو هم ځایونه واچول بیا دهغه څخه وروسته یط ماته اجازه راکړل چې ورسره په کراره کراره د بام سر ته پورته شم!

دسی با احتیاط یې رفتار کو چې ما هم داسی احساس پیدا کړو چې هسی نه غلطه و خوځیږم او ماشوم باندی یو شئ وشی؟ ماشوم! عجیبه احساس دی کنه؟ یو داسی انسان چې ستا د بدن د وینو او وجود څخه جوړ شوی؟ او ستا خپل په تعلق کیدی! داسی چې هیس سوک یې ستا څخه نشی جلا کولی!

شپه د نیمی څخه تیره وه جهان ویده شوی وو خو ماته خوب نه راتلو کله مې د آسمان ستورو ته کتل او کله مې هم د سپوږمې ړنا ته او کله مې هم د حیواناتو شور ماشور تر غوږ نیوی عجیبه احساس مې درلود! لدی چې یو ژوندی مخلوق د اوس لپاره زما نس کیدی او زما د وجود د رګ، رګ او ځاځکی،ځاځکی وینې څخه تغذیه کوی او ژوند اخلی عجیب کیفیت یې درلود!

خپل لاس مې په نس کیخودو خو هیس کوم عجیب شې می احساس نکړو؟ ډاکټری ویل تراوسه یو ټوټه غوښه ده؟ زموږ د پوهنتون استاد ویل د ماشوم زړه په څلور میاشتنی کې جوړیږی؟! او همغه څلور میاشتو کې خدای د ماشوم شکل او صورت جوړه وی! د هغه څخه مخکی هیس شئ نه وی! یعنی اوس زما په ګیډه کې د جهان ماشوم دی! پدی فکر د جهان خواته راوګرځیدم چې کرار خوب باندی ویده و د سپوږمی په ړنا کې مخ کامل راته ښکاره کیدو.

نه پوهیږم ولې خو یو احساس د هغه خواته نږدی کولم؟ لاس مې د هغه په مخ کیخود د هغه په ویښتیانو ،ګیره مې لمس کړل! یعنی ماشوم به د جهان په څهری وی یا زما؟ که هلک و شاید پلار ته لاړشی؟ نه ځینی هلکان ما لیدلی خپل د مور پشان سترګی او قواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لری! مطلب سترګی به یې توری وی؟ بغیر له کوم ارادی په همدی فکرونو کې ډوبه شوی وم او لاس مې هم د جهان په ویښتیانو کې تیره و چې د جهان د خوب ډک غږ مې واوریدی:

جهان- خوب نه درځی؟
- راویښ مې کړی؟
جهان کامل زما خواته را وڅرخید او زه یې خپل غیږ خواته را کشه کړم او کرار یې وویل: امم چشی ته دی فکر کوی چې دسی دی زما خواته په ځیر، ځیر کتل؟
- جهان!
جهان- جان جهان.
- یعنی ستا په نظر ماشوم به د چا په شکل او قواره ویې؟
جهان په خندا وویل: امم دی کې علمی بحث دی!

- ووایه نو ته غواړی ماشوم دی د چا په قواره او شکل وی؟ ستا څه خوښیږی هلک که جنی؟
جهان- هلک او انجلی دواړه د خدای رحمت دی، ماته فرق نکوی خو زما د زړه خبره که وسی زه لور غواړم!
- ولی لور؟ زوی ولی نغواړی؟
جهان- فکر وکه ستا په قواره او اخلاقو یو کوچنی بدماش ژبه وره لور ولرم! هی هی سومره خوند به وکی!
- زه بدماشه او ژبه وره یم؟؟

جهان کرار وخندل او ویې ویل: یا .. یا اوس نه یادوم هغه وختی اول وار مې چې ته کابل کې ولیدی زما د موټر په خط اچولو چې جنګ مو وکې(جهان کرار وخندل او زه یې نور هم خپل سینی پوری ونیولم او ویې ویل: هغه ورځ زما دسی خوش سول ستا هغه ملا مات کونکی جوابونه هههه

د هغه ورځ په یاد راوړلو خندا مې په خوله راغله او ورته مې وویل: هغه ورځ ته بیخی عجیب ستایل کړی وو! په هغه سور دوبی او ګرمی کیدی غټ پټو، واسکټ، او سپین کرمیچ بوټان دی په پښو کړی وه او هغه عطر دی د دری متر لری درنه خوشبوی تلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خندا وويل: بده وه خوشبی تلل بد بوی خو نه تلی!
- دومره هم سوک عطر په ځان نه خالی کوی.
جهان- رشتيا که وو ايم زما سره د عطرو کوچنی قوطی و لاره کې د هغه سر خلاص سوی وو او ټول زما پر کال چپه سوی وه کنی زه دونی د عطر و هلو شوقی نه يم.

جهان خبرو خبرو کې خپل لاس زما په نس کيخودلی و! چې ما ورته وويل: لاس دی لری کړه.
جهان- ولی؟
- بد مې راځی دسی زما به نس لاس وهې!
جهان- يووو زه خو ستا سره کار نلرم خپل لور ته ناز ورکوم!
- لور؟
جهان- اهوم زما شايسته لور.
- که هلک شو بيا؟
جهان- امم بيا نو خپل بچی ته ناز ورکوم!

- تراوسه خو يو هم نشته د ډاکتری خبره هسی يو ټوټه غوښه ده نو لاس دی لری کوه.
جهان خپل لاس لری کړو او دا ځل يي زه خپل غيږ کې ونيولم او کرار يي وويل: اصلا زوی او لور ايله کوه اوس مهم مور يي ده.
جهان خپل د خبری کولو وروسته په خندا شو چې ما په شرم غوښتل ورځخه لرِ لری شم خو هغه اجازه رانکړل او همغسی غيږ کې نيولی د ويده کيدو يي وويل.

د هغه ورځ په سهار جهان خريد ته تللی و او ماته جونيد ته يي د اختر کالي اخيستی وه، د ټولو ځخه چې راته جالب،خوښ او هم عجيبه احساس مې پيدا کړو د جهان لخوا په اخيستل شوی يو جوړه د ماشومانو کالو کې وو! يو جوړه ګلابی رنګ بيحد کوچنی کالی! د جهان په خبره زما راروان ماشوم ته!

ټول ورځ مې هغه ماشومانه کالو ته کتل او په شونډو مې مسکا راتلل، د اختر اول ورځ د جهان دوی کور کی د محشر د ورځی پشان وه! ټول کلي سړيان راتل ارباب ته د اختر مبارکی لپاره! کارونه هم بيمده زيات وه چای به مو دم کړی نه وه چې ماشوم به ودريدی چی نور چای هغه خلاص شول! ټول ورځ مي وقت پيدا نکړو چې لاس او مخ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومینځم او د اختر کالي مې واچوم د ماذدیګر خوات لږ کور په آرامه شو، د سهار څخه مې جهان هم نه و لیدلی یواځې د اختر مونځ ته چې تلې د کالو ورکولو حال کې مې لیدلی و!

رښتیا که ووایم زړه مې ورڅخه ونیول شو! د هغه خبره زما اول اختر د هغوی کور کې هغه باید یو اختر مبارکی یو خبره خو راسره کړی وایې؟ خو د سهار چې د کور څخه وتلی و او ماته یې هیس خبر نه و راکړی، خفه او زړه نیولی خپل د کوټې خواته روانه شوم نه مې د اختر کالي واچول او نه مې هم کوم سینګار وکړو خفه او خسته کوټه کې کیناستم! خپل لاسونه ته مې وکتل چې په نکریزو سره وه! دا راته مابنام جهان په زوره سره کړل! دومره ما ویل مه کوه او هغه ویل نه باید لاسونه دی سره کړی اخیر زما لاسونه یې په زوره راته سره کړل البته خپل لاس یې هم په نکریزو شو!

او سومره سهار د جهان د نکریزو په سور لاس باندی ارباب او ورونو یې وخندل او طعنی ورکړل البته جهان د ټولو جواب په کامل آرمتیا کی ورکړو او ویې ویل خپل د شزی لاس مې سور کوی پدی کې د چشی شرم دی؟ خو زه سومره وشرمیدم پدی کار د جهان وریندارګیانو او مور ته! په همدی فکرونو کوټه کې ناسته وم چې د کوټې دروازه نلاصه شوه او جهان راداخل شو زما په لیدو چې نه مې کالي اګولی وه او نه مې هم سینګار کړی وو په حیرت یې وویل:

جهان- ته ولی دسی ناسته یې؟
په غوسه مې ورنه مخ وګرځه ویې او ومې ویل: خپل لوفر بازی دی وکړل اوس راغلی؟
جهان په حیرت وویل: زه او لوفر بازی؟
- هو نو د سهار چې د کور ووتی اوس د مابنام په آذان راغلی دا هم ستا په کور کی زما اختر دغه اختر دی یاده وی چې ستا سره یې یوځای تیر کړم؟
جهان په خندا زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زما په سر یو قوم قسم اخلې هغه وقت ته ماته لوفر وایې؟ هی هی د رشتیا هم چې پر شزی باندی د میره قدر هیس کله نه معلومیژی.!

- که لوفر دی نه کول نو څه د اختر په اول ورځ خپل د خسر کور ته تللی وی؟
جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ته د کوم خوا خبره سوی چې زه د خسر کور ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی وم؟
د جهان پدی خبره مي وروکتل نه پوهیږم ولی خو سترګو کې می اوښکی راټولی شول چې جهان په تلوار وویل: ای ای و نه ژاړی زه یو دانه خسر لرم او د هغه پسی تللی وم کابل ته!

په حیرت می وروکتل: چیرته؟
جهان زما څنګ ته کیناستی او زما د لاس په نیولو یې وویل: هغه ډاکټری ویل ته ډیر کمزوری یې او نه باید سترې سی نو ما ځان سره ویل چې د دی دنیا سر څخه تا ویسم کابل ته ولاکه خدای نکرده نه ته پاتی سی نه کوچنی! نو زه ولاړم معلم صیب او ستا مور مې راوړل!
په حیرت مې وویل: ادی او بابا راغلل؟
جهان- هو.

- رشتیا وایې؟
جهان- ما تراوسه تاته درواغ ویلی؟
بغیر لدی چې د جهان خبری ته توجه وکړم په تلوار لځایه پاسیدم چې جهان وویل: ای په کراره سوک دسی نه ولاړیږی.
بیا می هم کوم توجه ورته ونکړل او غوښتل مې لاړشم وګورم چې جهان ریښتیا وایې او ادی او بابا یې راوړی کنه؟ خو جهان پرینخودم او ویل اول کالی بدل کړه لږ سینګار وکړه هسی نه پلار دی ما را ونیسی چې زما پر لور ظلم کوی؟!

دومره ډیر یې وویل چې مجبور په تلوار مې کالی بدل کړل او نه پوهیږم سر کم مې سینګار وکړو او د کوټی دروازی خواته په پرواز شوم، د زینو څخه د راښکته کیدلو وقت باندی د جهان زاره وچودل هی ویل په کراره په کراره خو ما هیس توجه نکول دهلیز ته چې ورسیدم د ادی او بابا غږ مې د جهان د مور د کوټې څخه وآورید په تلوار مې دروازه خلاص کړه، فکر مې کو کلونه، کلونه کیږی چې ادی او بابا مې ندی لیدلی!

نه مې د جهان مور ته نه ارباب ته او نه مې هم په کوټه کی موجود کسانو هیڅا ته فکر ونکړو او خیل ځان مې د ادی غیږ کې واچو! ادی مې کلکه نیولی وه او اوښکې او سلګی وه زړه تنګون وو چې د ساندو او ژړا په شکل وریدل، د ادی د غیږ څخه جلا شوم او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل د بابا امن غیرِه او مردانه لاسونه وه چې زه یې خپل په حصار کې ونیولم زما د ډیر ژړا څخه د جهان طاقت تمام شو او ویې ویل: بس دی مه ژاړه.

د هغه په خبره بابا زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او په خندا یې وویل: بس دی مه ژاړه کنه دا خاوند دی مور بیرته کور ته استوی.
جهان- استغفرالله خدای دی نکوی .... یا ه .. هغه د دی دپاره شه نده دونی ژړا...!
په شرم مې سترګی ښکته واچول د ادی او د بابا د خبرو څخه معلومیدل چې جهان دی هغوی ته ټول حال ویلی وی؟

د ادی څنګ ته ناسته وم دومره مې ځان د هغی شاته پټ کړی و چې د ارباب او د جهان د ورونو نظر راباندی ونه لړیږی ټول یوه کوټه کی ناست وو! ارباب او بابا په خبرو کې ګرم راغلی وه جهان هم د جهانګیر سره خبری کول او تندی تروش وو! د جهان وریندارګیانی کوټې ته رانغلل ځکه د بابا څخه یې مخ نیوی!

د نیم ساعت کیناستلو وروسته ادی په موټر کې سټریا بهانه کړل او زما سره د کوټې راوتلل، خپل کوټی ته مې ویوړل زما کوټه او شیان ادی نه وه لیدلی! ادی په ځیر ځیر زما کوټه چک کول د کوټې وروسته زما نمبر و زه یې د لاس څخه ونیولم او مخامخ راته کیناستل مخامخ د ادی نظر ته می نشو کتلی او شرمیدلم چې ادی خپل لاس زما په سر تیر کړو او کرار یې وویل: خدای دی ما ستا څخه قربان کړی.

په تلوار مې وویل: خدای دی نکوی.
ادی- جهان زوی چې راته وویل کوچنی لری باور مې نکیدی! تراوسه فکر کوم هسی یو خبره وه؟
په شرم مې سر لاندی واچوی چې ادی غیږ کې ونیولم او د جهان د مور پشان دعاګانی شروع کړل ادی او بابا یو هفته کامل زما سره پاتی شول، او هغه یو هفته زما د ژوند بهترینه یو هفته وه! ادی نه تلل خو د آسما په زیات تینګار او ګیلو چې ویل یې زه مو پریخودم هغه لور لپاره مو کندهار ته ولاړی! ادی مجبوره شوه لاړه شي.

د ادی او بابا د تلو وقت کې به زه خپل د ژړا او بد حال او د جهان غوسه به یاده نکړم، هغه ورځ د جهان په خبرو د هغه ټول وریندارګیانی پوه شول چې زه ماشوم لرم؟! د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه مې خلاصه کړل او جهان مې د الماری څنګ ته د حساب کتاب حال کې ولید! زما پر لیدو یې خپل د کار وبار نوټونه او حسابونه را ټول کړل او خپل څنګ ته یې اشاره وکړل، د اوبو جګ مې کیخود او د جهان څنګ ته کیناستلم چې هغه هم خپل غیږ خواته کش کړم او په ګیله مند انداز یې وویل:

جهان- ډیره بی وفا یې.
- ولی؟
جهان- یو هفته!
خندا مې راغله پوه شوم چی مطلب یې څه و!؟ یو هفته چې ادی او بابا دلته وه ما کامل خپل بیستره او شیان ټول کړی وه او د ادی سره د بام په سر ویده کیدلم او جهان یو هفته کامل دلته کوټه کی وو!
زما په خندا جهان کرار وویل: خانده خانده مشکل نسته، زما نمبر به هم راسی.
- وای ما څه کړی؟

جهان- چشی دی کړی؟
- خود نو څه می کړی؟
جهان زما مخ خپل خواته وګرځه و او په همغه کرار انداز یې وویل: منم چی مور او پلار دی وه اول وار د واده نه بعد زموږ کورته راغلی وه! خو دا معنا نه درلودل چې ته دی 24 ساعت ورسره اوسیږی... که نور نه وو ماشام خوب وخت کی خو راتلی سوی!
- هغه ادی ن ....
جهان زما خبره پری کړل او په خندا یې وویل: اهااا دورواغ به نه وایې! ځکه خپل مې ستا او ستا د مور ژغ واوریدی چی هغی ویل ولاړسه خپل کوټی کی د میره سره دی بیده سه او تا ویل میره ایله کوه ....

د شرم څخه مې سر ښکته واچوی، چی جهان په همغه لهجه وویل: شه نو شه میره ایله کوه!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان- امممم تا دسی نه ویل شه ..
خاموش شوم چی جهان وویل: ستا د دی خبری په ضد یو هیڅ‌ی چشی کوم؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د شیطنت خپل وریځې پورته واچول او ویې ویل: ځم ایران ته یو دوه کاله دسی یواځی پاتی سی بیا زما په قدر پوهیژی بیا هغه وخت گورم وایې میره ایله کوه یا نه؟

د جهان په خبره ما په لوړ غږ وخندل او ومې ویل: چیرته ځی؟
جهان هم زما په خندا وخندل او ویې ویل: ایران ته مسافر کیژم ستا د لاسه.
په شیطنت مې وویل: چیرته؟؟؟
زما په شوخ لهجه د جهان په خوله مسکا راغله او ویې ویل: ایـــــران ته.
په شیطنت مې وویل: کله ځی؟
جهان- چیری؟
په شیطنت مې وویل: وی خو ته وایې ځم ایران ته وایم کله ځې چی کالی دی درته سم کړم د سفر بکس دی درته جوړ کړم؟

زما په خبری جهان خپل وریځی د حیرت پورته کړل او ویې ویل: یعنی د رشتیا دونی زړه دی غواړی زه ولاړسم درنه؟
د هغه د غیږ څخه مې ځان جلا کړو او د ځایونو اچولو وقت کې می په شیطنت وویل: ما خو څه ندی ویلی! ته وایې روان یم ما هم ویل پخیر ...(په زوره مې ځان کلک کړی و چې له خندا شنه نشم، جهان په یو نامیده نظر نالی زما د لاس واخیستل او د هوار کولو حال کې ماته یو قهرناکه نظر واچوی او ویې ویل:

جهان- هی خدایه یو دغه پاتی و د یو کوچنی(ماته یې اشاره وکړل) د لاس د توکو سم! د دی لځایه چی ووایه مه ځه زړه می درپسی تنگ کیژی وایې کوم کالی درته بکس کې ویژدم!
په هوار شوی نالی څملیدم او خپل مخ مې د هغه څخه وگرځه ویې، د هغه نامیده او حیرت ناکه څهری ته مې چی کتل خندا مې راتلل نو ځکه مې مخ ورنه وگرځه ویې چې جهان زما د غوږ اندې ته وویل: فکر د دی زما حق خوری!

ـ د څه حق دی؟
جهان- یو هفته خو د غلطی څخه لا زما خواته رانغلی اوسم چی راغلی ما ته دی شا گرځه ولی؟!
بغیر لدی چې مخ ور وگرځه وم په شیطان لهجه مې وویل: کوم خاوند چی خپل حامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

داره ښځه د پلار په کور پرېږدې او خپل د لوفرۍ لپاره ايران ته ځې داسې خاوند هيس حق نلرې تمام.
جهان په خندا زه خپل خواته کش کړم او ويې ويل: هيس حق نلرې؟ تمام؟ هاا؟
په همغه شيطنت مې وويل: هو تمام زما او ستا نور کچې(خپل د لاس کوچنۍ ګوته مې جهان ته د کچې مطلب قهر په معنا ونيول چې هغه هم ناځوانې ونکړل او زما ګوته يې په غاښ کړل او په خندا يې وويل:

جهان- ته دوه وليشتې(مطلب ټيټ قد) زما سره کچې کوې؟
- اول خو دوه وليښته نه زما قد 166 دی دويم هو کچې.
زما په خبرې جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: څو ... څو .. قد دې سونې دی 66؟
په غوسه مې وويل: 166!
جهان په خندا وويل: هغه سل تا ورپسې کړې کنه ته 66 ته يې.
- خپل به 66 ته يې زه ډيره هم لوړ قدې يم.
جهان په خندا وويل: هو هو ته چنارګله يې.

په ګوانښ لرونکې انداز مې ورته وويل: کوم شک لرې؟
جهان په همغه خندا وويل: يا ... يا زما دې توبه وی ته ووايه 180 قد لرم زه هم وايم په سترګو.
- سترګې دې بې بلا.
جهان- جـــار ناز ورکول دې هم زده دې خو نه وايې؟!
په شرم مې خپل نظر ورڅخه ونيو چې جهان خپل غيږ خواته ونيولم او په کراره يې وويل: رشتيا ووايه ايران ته ولاړسم خفه کيږې راپسې؟؟

يو دقه مې فکر وکړو چې د جهان څخه لرې ژوند کول څنګه دی! او همغه يو دقه فکر زما و جود له ويرې و لړزه وی، په کراره مې وويل: که ته ايران ته ولاړسې زه هم ځم د بابا کورته.
جهان- ولې؟
- نو ستا څخه بغير زه دلته څه وکړم؟ ستا کورته زه ستا په نوم راغلې يم ستا په شتون دلته يم که ته يو ورځ ونه اوسيږې زه هم ځم لدې ځاې څخه.
جهان- اممم دغسې توکې مې کول ما خو خپل ځان په غاړه کې ندی وليدلې هلته ولاړسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوه ورځو کی سکته کوم.

په خندا می وویل: خدای دی نکوی ولی؟
جهان- یعنی دونی ستا ښځه لری هر دقه به فکر کوم دا چشی کوی؟ بوډی خوړلی؟ ستړی سوی خو نده؟ درد خو نلری؟ او خلاصه چې د هغه خو چې ترڅو راځم ستا د لاسه به بوډا یم!
په خندا او شیطنت می وویل: وی خپل بوډا توب پر ما مه اچوه د اول ښځه بوډا وی!!
جهان په خندا خپل د ګیری او سر څو سپین ویښتیانو ته اشاره وکړل او ویې ویل: بارو وکه د واده مخکی په شمار باندی دری ویشتیان می د ژیری سپین وه څلور هم د سر! اوس وګوره (د هغه په خبره ما هم په خندا د هغه د ګیری او و ویښتیانو سپین شوی ویښتیان شمارل شروع کړو هغه هم په خندا راکتل.

- دا یې هم 13.14.14.15.16.17...
زه لا د ویښتیانو د شمارلو حال کی وم چې جهان وویل: وه سم یې شمار کړه چی تول ستا د لاسه دسی سوی.
- ځان په ما باندی مه تاوان کوه د اول ښځه هم دست دوم ویی!
(دا خبره می د خولی ښځه بی ارادی ووتل او ژر می خپل به خوله لاس کیخود چي جهان د خندا او حیرت ښځه په لوړ غږ وویل: چشـــی زه دست دوم مال یم؟ زه تا ته چنایي کم کیفیت مال شکارم؟

په تلوار مي وویل: یا .. یا ما دسی مطلب نه وو.
جهان- شه نو شه زه اوس دست دویم مال سوم ..!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان په شیطنت وویل: دست دوم مال ډیر کم کیفیت وی نازولی او دومره کار نکوی (جهان خپل د خبری سره سم زما نس ته اشاره وکړل چې د شرم ښځه می مخ تک سور شو او په غوسه مي ورته وویل: ډیر بی ادب یي.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: وی خو رشتیا وایم.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم میاشت مې تازه شروع شوی وه خو زما نس د عادی حالت څخه بیحده غټ معلومید! ما فکر کو چی د جهان د ډیر توجه څخه چی هی هر خوراک راکوی دسی چاغ شوی یم! خو د جهان مور ویل لاړشی ډاکتر ته اخیر جهان هم په تشویش شو او ډاکتر ته یې ویوړم! او ډاکتری یو داسی خبر راکړو چی هم خوشحاله شوم او هم و ویریدم! زه جمل حامله وم! (دوه ماشوم) د دی خبر په آوریدو ټول کور او کلې کی بد حال جوړ شو جهان خو د خوشحالی څخه نه پو هیدی څه وکړی، خو د جهان مور ماته په تشویش وه ویل یې اول واری ماشوم زیات سخت وی او هغه که جوړه یې وی بیخی زیات.

په هغه ورځ چی جهان خبر شو زه جوړه ماشومان لرم خیرات یې وکړو ارباب هم مولا پسی نفر استولی و ترڅو ماته د نظر تعویذ ولیکی! د دوی په ټول کور کی تراوسه هیڅا جوړه ماشوم نه وه په نس شوی؟ خو ما د مور لخوا د جوړه یې ماشومانو شانس درلود ځکه زما مور څو ځله جوړه یې هلکان یې پیدا شوی وه خو مړه! دغه خبری زه ډاره ولم

چی هسی نه د ادی چل پر ما وشی؟ ادی چی هم خبره شوه نو زیات په تشویش شوه خو ماته یې دلداری راکول چې خدای به خیر کړی.

ډاکټری زما د وضعیت چک کولو لپاره هر یو میاشت وروسته غوښتم او دری متره د نصیحتونو او خوراکونو لیست یې لیکی جهان هم بغیر د یو زری اشتباه او غلطی څخه ټول هغه شیان اخیستل او په ناز، جان، قربان یا حتا کله ناکله په ګوابښ او قهر راباندی ټول هغه شیان خوړل! د ګل بی بی خبره سم راڅخه فارمی چرګه جوړه شوی وو! د جهان هغه دومره لوی اربابی کور کی ما نه لاس تور شی ته وهی نه سپین د سهار څخه به چی لګیا شوم تنها کار می خوراک خوب، خوراک خوب بس نور هیس کار می نه درلود،

په اوه ام میاشت د ګرځیدو نه وم وزن می چې چک کړو زه چی په زوره د 50 کیلو راتلم اوس د 88 کیلو وم! ډاکتری ویلی وه چی لږ لږ دی وګرځم او ډیر استراحت هم ښه ندی! خو د اوه میاشتو مفته خوړلو وروسته ما د دوه قدم وهلو طاقت نه درلود جهان به دلاس څخه ونیولم او په سل جبر،منت او سنت د حویلی د دی سر څخه تر هغه بل سر به ولاړم البته هغه هم د جهان خبره کاش ستا تګ وایې! ځان به مې په هغه اچولی وو هغه به ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسی کش کولم.

د ډاکټری په خبره چی ویلی وه په زینو مه پورته کیږه ښه ندی درته، جهان لاندی کوټی ته شیان راوړی وه، د ارباب د کوټی ښنګ کوټه زموږ ووا داسی بد موقعیت یې وو هر دقه که به د ارباب د مخ څخه تیریدم داسی شرمیدم جهان ته مې څو ځله وویل خو هغه ویل د ماشوم تر پیدا کیدو مجبور لاندی کوټه کې واوسیږو ځکه زینو باندی پورته کیدل تاته ښه ندی! ما چی هم ولیدو بله چاره نشته مجبور یا د کوټی څخه نه وتلم زیاد یا هم که بهر تلم اول مې شاوخوا کتل چې ارباب خو نشته! بیا د کوټی څخه بهر کیدلم.

نیمه شپه وه جهان په آرامه خوب ویده وو، خو ما ته خوب نه راتلو! پدی کور کی نه تلویزیون وو نه مې موبایل درلود نه هیس کوم بل شی! درسته ورځ یا می د جهان د الماری د اسلامی بخش کتابونه ویل یا هم همغه یو دانه د رحمان بابا دیوان اشعار مې مطالعه کول! زړه مې بیحده تنګ وو مخ مې د جهان خواته راوګرځه ویې غوښتل مې راویښ یې کړم! خو زړه مې ونشو درسته ورځ ستړی وو یو ماښام بیکاره شو هغه هم اوس زه یې خوب ته پرینږدم ظلم دی!

بغیر لدی چې جهان راویښ کړم په سل مشکل باندی لځایه پاسیدم خپل ټکری مې په سر کړو زړه مې غوښت لږ حویلی کې قدم ووهم! کرار کرار له کوټي څخه ووتلم ټول کور کې یو درنه خاموشی خپره وه، شاید دشپی دوه دری بجو خوا وه په مشکل مې خپل څپلی په پښو کړل پینی مې پرسیدلی وه! او په زحمت باندی څپلو کې ځای کیدل! د دهلیز د دروازی خواته روانه وم یو لاس باندی مې خپل ملا نیولی وه بل مې هم په نس ایخودلی وو بیخی سمه نشوم تللی! د دهلیز دروازی ته رسیدلی نه وم چې د ارباب غږ مې د شالخوا وآوریدی!

په ویری او وحشت باندی شاته راوګرځیدم چې ارباب خپل د کوټی د دراوزی څخه زما خواته رانږدی شو زما په لیدو یې کرار وویل: و خو مې نه بیره ولې؟
- ن .... نه ..
ارباب- زه شه دی ... چیری تللی؟
نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ مجبور په شرم مې ورته وویل: هغه لږ زړه مې تنګ و غوښتل مې حویلی کې لږ وګرځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب- درد لری؟
د شرم څخه مي خپل شونډه وچیچل د کوټې څخه په راوتلو پښیمانه شوم، په ښکته سر مې د نه پښان جواب ورکړو چې ارباب کرار وویل:

ارباب- پدی نیمه شپه یو درنې(حامله داره) ښزی ته شه ندی په دی تور تیاری کې وګرځې هلته به دی خدای نکرده د پیشو د بچې میاو آوریدلی وی او د ویری به دی کوچنیان نقصان کړی وی؟

په حیرت مې وروکتل چې هغه زما د کوټې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: که بیخی خوب نه درځی جهان راویښ که د هغه سره ولاړسه.
ارباب دا خبره وکړل او خپل د کوټې خواته بیرته روان شو، رښتیا وایې زه هسی خپل دومره ډارنه شې یم د ارباب خبره د پیشو په میاو دری منه لځایه خیز وهم اوس دومره شجاعت ما د کوم کړو چې د ارباب د کور پدی دومره غټ حویلی کې یواځی قدم ووهم هغه هم دشپې په دری بجو؟

خپل کار ته حیرانه شوم څپلی مې د پښو وباسل او د کوټی خواته روانه کیدم چې جهان مې ورختا ولید چې د کوټی څخه راووت، زما په لیدو خو ثانی راوکتل لکه چې یو څه زړه یې ډاډمن شو په همغه ګنګس انداز له خوبه رامخکی شو او ویې ویل: چیری تللی وی؟
- خوب مې نه راتلو غوښتل مې قدم ووهم...

جهان- پدی نیمه شپه؟
- هوم.
جهان- زه به دی راویښ کړی وایې.
- هوم خو ستړی وی زړه مې ونسو.
جهان خپلو وینتیانو کې لاس تیر کړو او ویې ویل: زه راځه اوس خو راویش سوم.
- نه اوس مې نور زړه نغواړی هسی تکه توره شپه هم ده.
بیرته کوټې خواته روان شو، جهان خپل ځای کې څملیدی او زما به لیدو یې وویل: سبا زم درته یو دانه موبایل اخلم هم به دی سات ورسره تیر سی او هم کله چې نه یم کولی سم خبر دی واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوم په ویلو مې جواب ورکړو چې جهان کرار وويل: درد لری؟
- نه
جهان- بیا ولی دسی خفه او نا آرامه یې؟
- نه پوهیږم فکر کوم زړه مې يو چا خپل موټ کې نيولی او نفس مې را قيد کوی.
جهان زه خپل غيږ ته نږدی کړم داسی چې زه په تکليف نشم او کرار يې زما د غوږ څنګ ته خپل په هغه ښايسته غږ د قرآن ويل شروع کړل! دومره ښايسته يې تلاوت کوی چې زه ما ورته بی اختياره غوږ نيولی و، هر حرف هر لفظ هر آيت هر زبر هر زير يې داسی ښايسته قرات کو چې زما نفس تنګی لمينځه ويوړل،

همغسی خاموش د جهان تلاوت ته مې غوږ نيولی وو، چې خوب وړی وم، سهار کار ته د تلو مخکی جهان زه راویښه کړم، يو کتاب نصيحت او وصيت يې راته وکړو، بيا پداسی حال کې چی زما لاس کې روپی کيخودل زما تندی ښکل کړو، او خپل د کار خواته روان شو! ما هم کمپل راکش کړو او تر غرمی مې ورته خوبونه وکړل، د غرمی د آذان کولو مخکې روقيه په زر چل او فريب ولاړه کړم ترڅو يو شی وخورم، د ماشومانو پشان اخلاق مې پيدا کړی وه ترڅو چې جهان يا يو چا راته ويلی نه وايې او ډوډی راته راوړی نه وايې ما هم هيس نه خوړل!

د ډوډی خوړلو وروسته بيا مې سترګی د خوب څخه نه خلاصيدی روانه شوم چې کوټی کی ويده شم چې ناساپه مې د حويلی څخه د جونيد د ژړا غږ وآوريدی؟! په تلوار د حويلی خواته روانه شوم کله چې ورسيدم نو جونيد او بشير د جهان مشر وراره چې فاطمه يې ورته کړی وه د جنګ په حال کې وليد؟ بشير جونيد د لغتو لاندی نيولی وو د هغه پدی کار په يو تلوار د څو دانو مخکی زينو څخه ښکته شوم داسی چې خپل وضعيت مې يودم لياده وتي و، هغوی ته په رسيدو بشير مې د اوږی څخه کش کړو او د جونيد څخه مې لری کړو، زموږ په غال ماغال د جهان وريندارګيانی هم بيرون راوتلل

په تلوار مې جونيد له ځمکی څخه را پورته کړو او په ورختای مې وروکتل چې وګورم کوم ځای خو يې ندی خوږ شوی! کله چې ډاډمن شوم ښه دی نو خوله مې په بشير خلاصه کړه او ومې ويل: ته نه شرميږی غټ هلک يې ماشومان سره جنګ کوی او وهي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشیر- ته زموږ په جنګ کې کار مه لره د کاکا شزی دا زه نن انسان کوم.
بشیر دا خبره وکړل او غوښتل يې بیا د جونید خواته راشي چې ما جونید خپل شاته کړو او بشير ته مې وويل: څه يې کړی چې ته يې غواړی انسان کړی؟
بشیر- بس یو شي کړی.
د جونید خواته می مخ را وګرځه و او پوښتنه مې ورڅخه ورکړل:ګ په څه باندی مو جنګ دی؟
جونید په ډار شوی انداز راوکتل او ويې ویل: ما ورته پخدای که چشي ویلي وی یواځی مې وويل فاطمه خاله هم انار خوش دی ...
بشیر- درته مې ونه ویل نوم يې مه اخله...
بشیر دا خبره وکړه او بیا د جونید خواته په راټګ شو چی ما په زوره ونیو او ومې ویل: څه خبره ده اوس په دی نوم اخیستو څه کیږی؟

بشیر د قهر او غضب څخه تک سور شو او ويې ویل: زما د شزی نوم يې د دوکان مخکی د سل سړیانو مخ کې واخیست ...(د بشیر په خبره د حیرت او تعجب څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه! یا الله دا څه وايې په ځیر ځیر می بشیر ته وکتل قد او قواره يې لږ غټه وه خو د عمر څخه تازه 14 کالو ماشوم وو! خدایه دغه هم په ښځی پوهیږی! نه پوهیدم د حیرت څخه وخاندم که د داسی ماشوم په حال و ژاړم! جونید ته مې وکتل او ومې ویل:

- که د بشیر بد راځی نو ته يې هم د ښځی نوم مه اخله بده ده.
جونید- خو هغه زما فاطمه خالــ..(جونید لا خبره نه وه پوره کړی چی بشیر ور حمله کړه او کنځل يې شروع کړل، غوښتل مې بشیر ونیسم چې د هغه بوکس زما په خیټه ولګیدی او د درد څخه مې اخ پورته شو .... زموږ په شور ما شور د کرر خلک هم راووتلل زما به لیدو د جهان د مشر وریندارۍ غږ پورته شو..

وریندار- وی خدای دی ځواني مرګ که بشیره خپل د کاکا شزه دی خوږ کړل ..
د ډیر درد په ځان نه یم پوهیدلی او هملته ځای پر ځای کیناستم لاس مې خپل په نس نیولی وو او د درد څخه هملته په ځمکی ځان مې راټول کړی وو، د ډیر درد څخه مې نفس نشو اخیستی، غوږونه مې بنګ غږ کو او هیس آواز سم نه راتلو خو دومره پوه شوم چې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غښتلې مردانه لاسونو لځايه پورته کړم زما په نظر ارباب وو! ځکه هغه وخت کور کې د هغه څخه بغير بل هيس سوک نه وه، سترکې مې د درد څخه پټې وه..

د ډير درده مې خولـه په مخ روان وه، فکر مې کو په نس کې مې سوک چاقو ګان وهې دسې درد مې درلود، همغه حال کې مې د ارباب د زور څخه حيرت وکړو! د 70/65 کالو بوډا سړی وو خو زه يې داسې جست له ځمکې پورته کړم او دهليز ته يې ويوړم چې خپل هک حيرانه شوم! د جهان مور په ورختای زما سر خپل غيږ کې ونيو او روقيه ته يې چغې کړل: جر کوه يو پياله وبه ورته راوړه.
روقيه په تلوار د آشپزخانی خانی خواته لاړه.

ارباب په غوسه وويل: دا کم د بې پدر اولاد وار وکی وربانده؟

ګل بی بی پداسې حال کې چې زما لاسونه يې نيولی وه او په ورختا يې چاپی کول ويې ويل: د جونيد او بشير جنګ و موژ فکر کوی سات تيره وی دواړه خو ناسابه بشير وار وکی ...
ارباب د غوسې څخه تک سور شو او څو کنځل يې بشير ته چې زما په نظر د ويری څخه تختيدلی و ور واچول او بيايی ماته وويل: ناوی شه يی؟

ما غړونه ټول آوريدل خو د درد څخه مې يو لفظ د خولی نه وت! اوبه راغله د جهان مور لږ زما به مخ واچول او يو څو غړپ يې خولی ته راکړل، خو ما تراوسه همغسې درد درلود او غوځيدی نشوم! ارباب چې ولید زما حال بیحده خراب دی په تلوار يې وويل: زه موټر باسم د باندی حجاب مجاب واغوندی وربانډی يو وار ډاکتر ته يې ويسو.

تر موټر او ډاکتره چې رسيدم ما فکر کو د پينو څخه مې نفس ځی، زما د خراب حال په ليدو د جهان مور چې موټر کې زما سره ناسته وه او زما سر يې غيږ کې نيولی وو ژړا ته شروع ورکړل، چې د ارباب ورختا او غوسه ناکه غږ مې لږ لږ آوريدی لکه چې جهان ته يې زنګ وهلی و او ورته ويلی وه د شفخانی خواته راشی، لاس مې خپل په نس کيخودلی و او يو دعا! يو لفظ خپل د ژوند او خپل د صحت څخه مې مخکې د خدای وغوښتل" يا الله ته زما ماشومان وساته راته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(یو کال وروسته)

- جونید ....
زه چغی وهم او جونید په خندا زانگو تیل وهي، بی حوصله زانگو کلکه نیسم او وایم: مه کوه راوییش کوی بیا ولاکه یې تر ماښام ویده کړی.
جونید په تروش تندی وایې: دا دری ساعت کیژی بیده دی بس دی نو...

غوارم جونید د زانگو د ښنک ښخه پورته کړم چې اول د مدثر بیا د مزمل دواړو د ژړا غږ یو ځای پورته کیږی، ورختا کیږم او زانگو په کلک زنگوم خو نه لکه چې د جونید خبرو کار وکړو داوړه یې راوییش کړل، مجبور مدثر د جونید غیږ کې ورکوم او مزمل راخلم ترڅو شیدی ورکړم، جونید په خوشحالی د مدثر سره خبری شروع کوی او ساتیره وی، او زه هغوی ته په کتلو مزمل ته شیدی ورکوم ..

جونید مدثر داسی نیولی غیږ کې لکه چې یو قیمتی شئ وی او هسی نه ورنه مات شي! د هغه دومره وسواس او احتیاط ته مې خندا راځی، ساعت ته گورم 1:30 دقی دی نیم ساعت پاتی چی جهان د کار ښخه راشی نن پنجشنبه ده او موږ نن ماښام روان و کلي ته، خو ما تراوسه د سهار د سبا ناری لوښی لا ندی مینځلی! کالی مې هم ندی اتو کړی، کور هم بی نظمه دی! دا ځل مزمل جونید ته ورکوم او مدثر راخلم هغه ته د شیدو ورکولو حال کې نه پوهیږم سترگی مې د خوب ښخه درنې کیږی...

نه پوهیږم ښومره وقت به تیر شوی وو چې خوځیږم او د یو نازک شي احساس خپل پر اوږو باندی کوم د خوب ښخه نیولی سترگی مې لږ خلاص وم، درنه خاموشی ټول کور نیولی همغه کور چې جهان یې ماته قول راکړی و، شاوخوا گورم او ناساپه مې سترگی په ساعت لږیږی د ماذدیگر 4 بجی؟ په حیرت او وحشت لځایه مې پاسیږم. مدثر چیرته دی؟ مزمل چیرته دی؟ جونید؟ په تلوار غوارم د کوټی ښخه د باندی لاړشم چې کرار پسپسک غږ د دهلیز ښخه آورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جونید غږ دی چی وایي: بابا شور یي وخوړو..!
جهان- د شیدو توشک یې خولی ته ونیسه چې راویش نسی.
کرار د کوتي دروازه خلاصه وم او څلور سره په دهلیز کي یوځای مي تر سترګو کیږی؟
جهان مدثر غیږ کي نیولی او جونید هم مزمل خولې ته د شیدو توشک نیولی او کرار یې زنګه وو!

په خوله مي مسکا راځی د مخامخ صحني په لیدو د کوټی دروازی ته تکیه وهم او دهغوی په ننداره دریږم دا صحنه دا ځای دا موقعیت خپل حافظه کي ساتم زما دری قد او نیم قد ماشومان او خاوند مي... جهان هغوی کرار کړی وه ترڅو زه ویده شم مسکا مي په خوله راغله سومره بدبختیانو وروسته خدای دا خوشبختی راکړل؟ نه پو هیږم د نیلوفر خبره غمونه چی تیر شی بیا د انسان یاد کي دومره نه راځی شکر چې هغه ورځ خدای زما ماشومان وساتل.

کله چې شفخانی ته رسیدلی وو زه د ډیر درد څخه بی هوښه شوی وم، ډاکترانو زما په لیدو ویلی وه چې ماشومانو ته اکسیجن نه رسیږی او مجبور عملیات وکړو ترڅو ماشومانو بهر کړو، د اوه میاشتو دواړه ماشومان یې زما د نس څخه د چاقوګانو او قیچیانو په زور بهر کړل او بنیینه کي واچول، د دی لځایه چې زما غیږ کي راکړی دری میاشتی ماشومان د سیروم او دوا ګانو په زور دی دنیا کي ټینګ کړل، د دعاګانو برکت و د جهان د خیراتونو برکت و چې دواړه ژوندی پاتی شول، همدا چې د بنیینی څخه مو بهر کړل جهان کابل کي کور ونیو او مستقیم راغلو بنار ته.

په همغه مسکا مي خپل دا نوی تازه جوړ شوی کورنی ته کتل چې د جهان موبایل ته زنګ راغلو جهان ورختا کیږی زر خپل د موبایل پسی ګرځی ترڅو غږ یې ورڅخه کرار کړی او ماشومان راویښ نشی، جونید هم په تلوار د جهان د موبایل پسی ګرځی چې زه په خندا وایم: جهان موبایل دی شاته دی.

دواړه په تلوار زما خواته راګوی جهان په خوله مسکا راځی خو جونید وایي: ژر آواز بند که کنی دا دواړه بیا را ولاړیژی.
جهان په خندا موبایل خپل غوږ ته نیس او وایي: سیسسس بابا دی.
تول خاموشه کیږو او جهان موبایل ته جواب ورکوی: سلام علیکم بابا .... شه یاست ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ... هو درځو ... بس دا اوس لخیره حرکت کو ... ادی چشی غواړی؟ ... نور چشی کم دی واخلو؟ .... هو .. هو دلی ده .. یو دقه ورته وایه صبر ....

جهان موبایل زما خواته نیسی او د سر په اشاره وایي چي ادی ده! تکیه د دروازی د لرګی څخه اخلم موبایل د جهان د لاس څخه اخلم او همغه حالت کي د جهان تندی ښکل کوم او کرار وایم: سومره خوند یې وکړو!
جهان په خندا راګوری چي زه موبایل خپل د غوږ څنګ ته نیسم او د جهان د مور غږ آورم چي وایي: وی تاسو خو لژ جر راسی دا ټول کارونه زما تر غاړی مو کړل ..

د خبرو وقت کي د آشپزخانی خواته روانیږم آشپزخانه پاکه ده د سهار لوښی مینځل شوی، کور د مخکی پشان بی نظم ندی، اتو شوی کالی مخامخ اچول شوی وه! د هغه حال په لیدو که وږایم زه هره ورځ د پرون ورځی څخه زیات په جهان مئین کیږم دروغ به نه وی دا لفظ. د جهان د مور غږ آورم چی وایي: الو زما ژغ درځی؟

بی فکر وایم: هو هو آورم.
جهان مور- جر کوی ترڅو چي هوا تیاره سوی نده حرکت وکی، په لاره کي روقیه ته یو جوړه خپل په خوښه کالی واخله دا نور یې ندی خوش سوی شوندان یې بوک نیولی مروره ده.
- صحیح دی په سترګو کوم رنګ کي واخلم؟
جهان مور- هر رنګ وی مشکل نسته تنها یو جوړه ورته واخله.
- سمده .
جهان مور- شه نو پخیر راسی خدای پامان.
- خدای پامان.

موبایل قطع کوم او غواړم د آشپزخانی څخه بهر شم چي د جهان دواړه لاسونه زما د ملا څخه را تاو کیږی او ما خپل غیږ کي نیسی او کرار وایي: شه بیده سوی؟
په ناز او شیطنت وایم: ستا اولادنه مګه ما خوب ته پریږدی؟
جهان زما د سر ویښتیان ښکل کوی او وایي: سهار تا خوب ته نه پریږدی او د شپی ما خپل کار ته. (د جهان په شیطان لهجه د شرم څخه تکه سره کیږم او په خندا وایم: بی شرم.... راځه چي شیان سم کړو ناوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خوله زما په مغزی ایږدی او کلک غچ ورڅخه اخلي چي زه یې په ورختای لځان څخه جلا کوم او وایم: ته او خدای .... پدی ګرمی کې زه نشم کولی هر دقه خپل مغزی پټ کړم خلک به څه وایې؟

جهان په خندا او شیطنت وایې:په خلکو باندی زما د شزی د مغزی څه؟؟
په دروغجنه غوسه وایم: یو څه لږ حیا وکړه د دری ماشومانو پلار یې بوډا سړی یې دا کارونه نور درسره خوند نکوی..

جهان په خندا وایې: یوه بله خبره دی وکړه باره زه ضمانت نه درکوم، هرکار چی وسو خپل د سترګو یې وګوره.

که ووایم د ګواښ څخه یې و ډاره شوم بده خبره ده؟ په کراره او نرم لهجه مې لځان څخه لری کړو او د ماشومانو څنګ ته مې واستوی، کلي ته د تلو هیس حوصله او عصاب مې نه وه خو مجبوری وه د روقیه او د جمشید واده و تللی نه وایې د جهان مور او ارباب خفه کیدل...

ځان جوړه وم په ماشومانو هم کالي اغوندم، مدثر ته پیمپر وهم جونید ناری وهل چي بوټان یې چیرته دی؟ مزمل هم کرار کرار چونګ،چونګ وو ژړل یې د جهان غږ هم پورته شوی و چې ویل یې زما د کالو واسکټ چیرته دی؟ او زه لکه د یو کور میرمن، د ماشومانو مور، د یو کامل ښځې پشان مې مدثر او مزمل غیږ کې نیولی وه جونید ته مې د هغه د بوټان آدرس ورکو او کوټه کې جهان ته چې الماری کې خپل د واسکټ پسی لګیا وو وویل: هغه تور واسکټ واچوه د دی سپین جوړه کالو سره سم خوند کوی...

جهان زما خواته راګرځی او ما هغه حال کې په لیدو په مسکا او خندا وایې:

ستا دسترګو وکتو ته مې زړه کیږي
ځان مې وینم ولیدو ته مې زړه کیږي

پریږده ډوب شمه یوځل بیا دژوند تل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریاب ته غرقیدو ته مې زړه کیږي

دا خمار ژوند چې په بله باندې واوړي
راسه راسه ونشو ته مې زړه کیږي

ستا درُخ پرځمکه سرې سکروټې راغلې
ما بیا وسوځه لمبو ته مې زړه کیږي

جهان واخله د سورکو شونډو اورتون کې
وایرو ایرو ایرو ته مې زړه کیږي

شهر جني په کلی کی د ګرګ آشتی د دویم جلد پای..
لیکوال: خواجه زی.

د نور داسی ښایسته ناولونو ویلو لپاره زموږ چینل جوین او موږ حمایت کړی..
https://t.me/shuhab00

مینه به ښه وی که نفرت به ښه وی
وایه چی کوم ډول حالت به ښه وی

که زړه دی تنګ وی وایه دابه ښه وی

سندره پریږده عبادت به ښه وی

چی کلیمی به یی ویلی اوس غزلی وایی

هغه صوفی هم مین شوی چاته حال نه وایی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Edit From Bshair Ahmad Shabab

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library